

PROLETÄRER I ALLA LAND, FÖRENER ER!

Den Kapitalistiska Världen och Kommunistiska Internationalen

Manifest och teser från III Kommunistiska Internationalen II kongress

Med en inledning av
OTTO GRIMLUND

FRAMS FÖRLAG :: STOCKHOLM 1920

Innehållsförteckning

Inledning.....	1
Manifest från Kommunistiska Internationalens II Kongress	9
I. De internationella förhållandena efter Versaillesfreden.	9
II. Det ekonomiska läget.	12
III. Den borgerliga samhällsordningen efter kriget, ...	16
IV. Sovjet-Ryssland.	19
V. Proletärrevolutionen och den Kommunistiska Internationalen.	20
Teser över den Kommunistiska Internationalens grunduppgifter.	27
I. Den proletära diktaturens och sovjetmaktens väsen.	27
II. Vari den omedelbara förberedelsen, som överallt bör genomföras, till den proletära diktaturen bör bestå.	29
III. Förbättrandet av den politiska linjen – delvis också av partiståndet inom de partier som äro anslutna eller önska ansluta sig till Kommunistiska Internationalen.	33
Kommunistiska Internationalens statuter.	36
Villkoren för anslutning till Kommunistiska Internationalen.	39
Teser över de kommunistiska partiernas roll i den proletära revolutionen.	43
Teser över de kommunistiska partierna och parlamentarismen.	49
I. Den nya tiden och den nya parlamentarismen.	49
II. Kommunismen. Kampen för proletariatets diktatur och utnyttjandet av de borgerliga parlamenten	50
III. Den revolutionära parlamentarismen.	53
Teser över fackföreningsrörelsen, driftsråden och III Internationalen.	54
Teser över frågan: under vilka förutsättningar arbetarråd böra bildas.	60
Teser över agrarfrågan.	61
Teser och supplement i nationalitets- och kolonialfrågan.	67
A. Teser.	67
B. Supplementteser.....	71
Teser över Kommunistiska Internationalens ungdomsrörelse.	73

Inledning.

När 1915 socialister från skilda länder av olika schatteringar och riktningar, men alla med vilja att föra kamp mot det ohyggliga kriget och för den internationella socialismen, samlades till rådslag nere i den lilla schweiziska byn Zimmerwald och därifrån utsände paroller till hela världens undertryckta och bedragna proletariat om kamp för freden talade Hj. Branting och hans socialpatriotiska meningsfränder hånfullt om Zimmerwaldrörelsen ”som en liten övergående episod utan någon som helst betydelse”. Vilken kortsynthet! Zimmerwald-manifestet blev en tändande gnista, som slog ner i miljoner proletärens bröst, som väckte dem ur krigspsykosens mardrömmar, som samlade och eggade dem till kamp för freden och socialismen. Och Zimmerwald, som sedan utbyggdes med konferenserna i Kienthal och Stockholm, blev plattformen för all opposition mot kriget. Liebknechts och hans skarors stolta kamp mot den tyska militarismen, de franska defaitisternas sega strid mot Clemenceaus revanschpolitik, Mac Leans och de engelska arbetarnas ihärdiga propaganda, det italienska socialdemokratiska partiets kraftiga aktioner, de ryska revolutionärernas mödosamma men aldrig tröttnande kamp mot zarismen, det svenska Ungdomsförbundets kamp särskilt vid tiden för fredskongressen, all annan socialistisk propaganda i olika länder att förtiga – all denna verksamhet i respektive land har som internationell bakgrund Zimmerwaldrörelsen. *Organisatoriskt* betydde den ju ytterst lite, men den var en *moralisk* ryggrad av oerhörd betydelse för all världens socialister.

När 1919 på våren revolutionära socialister från ett tjugotal länder samlades i revolutionens Moskva och där konstituerade III. Internationalen, Zimmerwalds arvtagare i kampen för världsfreden och den revolutionära socialismen, talades det föraktfullt i några svenska vänstersocialistiska tidningar om ”en obetydlig liten junta av privatpersoner”. Vilken kortsynthet! Några månader senare var III. Internationalen i var mans mun och under den tid, som förflutit sedan dess första kongress, har den varit huvudtemat inom all internationell arbetarrörelse, liksom den internationella bourgeoisin insett, att densamma just i denna organisation har sin huvudfiende. Därför riktar den på denna punkt alldeles eniga internationella kapitalismen all sin kraft och använder alla sina medel för att krossa den och dess mera framträdande representanter i olika länder. Om man kan tala om handling och ord i rättan tid så är det just här fallet. Sällan har en organisation bildats just så i rättan tid som den III. Internationalen, vars själva bildande var en handling av världshistorisk och revolutionär betydelse. Aldrig sedan 1848, då Europas unga proletariat med glänsande ögon läste Karl Marx’ Kommunistiska Manifest, vilket för dem öppnade dittills oanade samhälleliga vidder och horisonter, har väl världens proletärer och revolutionärer med sådant levande intresse, med så stor sympati och känsla av just rätt ord på rätt plats tagit del av Mars-kongressens manifest och riktlinjer. Det var parollen som tände på nytt hoppets eld i miljoner uttröttade, förtvivlade proletärens ögon, det var lösenord som på nytt kallade till samling, till kamp och till strid.

Det var paroller och lösenord *som följdes!* Överallt mottogs i de revolutionära socialistiska partierna meddelandet om III. Internationalens bildande med oerhörd entusiasm. På förstkommande kongress gjordes och fullbordades den formella anslutningen. Men inte bara inom de redan målmedvetet revolutionära kretsarna sträckte Internationalens inflytande sig. Även bland de djupa leden i de partier, som ännu stodo kvar i den under augustidagarna 1914 alldeles förolyckade, nu synnerligen nödtorftigt hopplappade II. Internationalen, gingo sympatierna i stor utsträckning mot III. Internationalen. Detta faktum har också under det gångna året framtvingat en mängd partiers utträde ur herrarnas Thomas’, Noskes och Brantings International. Massornas tryck har varit så starkt att ledarna, vars själar och hjärtan hört det gamla och förgångna till, tvungits att ge vika. Detta åter skapade en grupp partier, vilkas djupa led och stora massor känna och tänka revolutionärt, men vilkas ledare sabotera alla försök till

handling och till klart revolutionärt ståndpunktstagande för III. Internationalen. I flera fall drevos ledarna emellertid ända dithän, att de förklarar sig villiga medverka till att deras resp. partier inträda i III. Internationalen, men, men ... och så följer en serie av förbehåll, från ytterst betydelsefulla och avgörande i viktiga principiella och organisatoriska frågor till de minsta små bagateller, allt hopsamlat i en praktfull reservationsbukett.

Detta skapade en situation, som fullständigt hotade att urvattna III. Internationalen, att förtaga den dess karaktär av revolutionär handlings-international. Det var därför en tvingande nödvändighet för III. Internationalens exekutivkommitté att låta andra kongressen ingående syssla speciellt med riktlinjerna för Internationalens verksamhet, dess stadgar och aktionsprogram, m. a. o. skapa en fast, stabil organisation, fast och stabil inte endast i toppen utan ända ner till varje anslutet partis minsta lilla underavdelning, skapa en världsrevolutionens centrala ledning och knyta denna intimt samman med dess stormtrupper i varje land.

Kommunistiska Internationalen andra kongress öppnades i Petrograd den 17 juli 1920 under stora högtidligheter. Dess egentliga arbete pågick under tiden 23 juli-7 augusti i zarernas gamla Kreml i Moskva. Icke mindre än 35 länder voro representerade. Hela världens revolutionära arbetarrörelse hade, trots förbud, passkontroll och tusende svårigheter, skyndat att ditsända sina delegater, så fort inbjudan till kongress utfärdats. Kongressens resultat i fråga om manifest, riktlinjer och teser i olika för den internationella revolutionära rörelsen betydelsefulla frågor föreligger samlade i denna bok. Senare kommer – om möjligt – även ett stenografiskt protokoll över förhandlingarna att utges.

Mången vecka efter det de fattade besluten blivit kända i Väst-Europa hade ej runnit bort, förrän diskussionen var i full gång. Bourgeoisipressen hotade, bad och tiggde. I krigiska ordalag hotade den Sovjetrepubliken med död och undergång, ty det var naturligtvis dess regering, som enbart för sina syften arrangerat hela kongressen, ja skapat III. Internationalen. Den bad och tiggde sina egna länders arbetarklass att icke lyssna till sirentonerna från Moskva, sökte påvisa, stödd givetvis på lögn och förtal, huru bra det egna landets arbetarklass hade det i jämförelse med den ryska och huru illa det skulle vara om arbetarklassen skulle göra revolution, ty därunder skulle den själv lida mest. Och mot III. I:s folk började en regeringarnas, polisens och de reaktionära ligornas klappjakt, till vilken världen aldrig förr skådat maken. Den socialpatriotiska och högernationalistiska pressen var ofta nästan ännu värre än borgarnas tidningar. Där skydde man icke de mest grova förvrängningar, de mest fulländade förfalskningar av vad som förhandlats på kongressen för att invagga sina ännu trogna skaror i tron, att man här hade att göra med något förfärligt, ryskt tyranni, med Moskva-diktatur, med en ny art av rysk zarism, som hotade att erövra hela världen och särskilt hela världens arbetarrörelse.

Kongressens beslut framkallade emellertid icke enbart hos borgare och socialpatrioter livlig rörelse. Även inom de till Internationalen redan anslutna partierna och, naturligtvis alldeles särskilt, inom de partier, som utträtt ur II. Internationalen och före kongressen förklarar sig för anslutning till Kommunistiska Internationalen på vissa villkor och under särskilda förhållanden, framkallade kongressbesluten, särskilt de s. k. 21 anslutningsvillkoren, en livlig debatt, som blev början till den kris, den process fram till klarhet i uppfattning och enhet i uppträdande, vilken alla dessa partier i skrivande stund genomgå.

För att riktigt förstå och bedöma de beslut som fattats på Moskvakongressen, är det nödvändigt att lära känna den allmänna ekonomiska och politiska situationen i världen, vilken ju utgör bakgrunden för dem, utgör deras inre och djupare motivering. Innan jag övergår till att granska vårt partis ställning till kongressen, torde det därför vara på sin plats att i korta ordalag skissera upp den nuvarande internationella situationen.

Kapitalismens upplösning fortgår över hela världen med en rasande fart. Andligt, socialt, men först och främst ekonomiskt genomlever den kapitalistiska världen en söndrings- och förvitt-ringsprocess, vars kraft är olika stor i skilda länder, men vars tendens överallt är densamma.

Under decennierna före världskriget utvecklades kapitalismen till sin högsta fulländning. Monopolen efterträdde den fria konkurrensen. I händerna på några få personer, sammanslutna i trustar, karteller etc. samlades hela industrigrenar, ja även internationellt monopoliserades på detta sätt stora marknader. Vi genomlevde en period av det internationella finanskapitalets oinskränkta herravälde. Varje land behärskades ekonomiskt – och därmed naturligtvis även politiskt av tre-fyra storbanker. Det är sannerligen ej bara skämt, när vi här hemma i Sverige tala om ”den osynlige ständiga finansministern”!

Kriget kom som den naturliga utlösningen av alla de motsättningar och intressekonflikter som de kapitalistiska stormakterna under sin ständiga, för sin utveckling absolut behövliga kamp om världsmarknaden och kolonierna, framkallat. Kriget åter blev början till den kapitalismens upplösningsprocess, som vi sedan några år bevittna. Kriget kostade 20-25 miljoner döda och lemlästade kriget märkte med dödens kors nästan varje stuga och varje våning i Väst-, Mellan- och Ost-Europa. Kriget slet obarmhärtigt sönder alla de internationella förbindelser, politiska, kulturella och främst ekonomiska, som under kapitalismen och tack vare kapitalismen knutits. Kriget kastade om varje nations produktionsliv från att vara inriktat i den fredliga utvecklingens tjänst till att bli nära nog enbart ett verktyg i krigsmaskineriets hand och till dess tjänst. Detta krig, till vilket alla de däri deltagande länderna Bingo med tro på seger och hopp om en lyckligare framtid, en ”plats i solen”, har för dem alla, segrare och besegrare, vänner och fiender, endast resulterat i elände och nöd, i ekonomiska kriser och svindlande skulder.

Den samlade produktionen i Europa har under åren 1914-19 sjunkit med över 10 procent, i Amerika med 25 procent – det är tvänne enkla siffror, som säger mer om världskrisen än långa argumentationer. Och arbetarklassens produktionskraft kommer icke att ökas under fortsatt kapitalistisk regim. – Stora skulder trycker nu även de segrande länderna, utom Amerika. I England och Frankrike uppgå skulderna till mer än 50 procent av national-förmögenheten: i Italien till 60-70 procent, i Tyskland till c:a 80 procent.

Två år ha gått sedan världskriget slutade. Upplösningen har för varje månad tilltagit. Och världens stora kapitalistiska stater, som höllo ihop då det gällde krossa Tyskland och som med förenade krafter söka slå ner den ryska sovjet-republiken, föra nu inbördes en vild kamp om de stora expansionsområdena, om rätten och möjligheten att utsuga Persiens, Mesopotamiens, Kinas och Sibiriens folk och land. Det är nödvändigt för de kapitalistiska staternas existens att få fast hand om dessa stora avsättnings- och utplundringsområden. Med alla krafter arbeta kapitalismens folk på att skapa ”ordning och arbetsro” på nytt. De ha fått god hjälp i denna sin verksamhet av socialpatrioterna och den gamla fackföreningsbyråkratien, vilkas förnämsta diktan och traktan går ut på att förhindra strejker och arbetsnedläggelser och att öka produktionen.

Ett belysande exempel på hur man från kapitalistiskt håll tänker sig ”reorganiseringen” ha vi i den plan som den kände tyske borgerlige socialekonomen *Richard Calwer* framlagt i den tyska pressen helt nyligen. Han erkänner först mycket riktigt att ”en parlamentarisk regering ej kan rädda det tyska folket ut ur det alltmära växande kaostillståndet. Därtill behöves en enhetlig och beslutsam vilja, som blott kan åstadkommas genom diktatur”. Antingen en borgarklassens eller en proletariats diktatur! – och själv ser förf. mycket mörkt på möjligheten för en bourgeoisiens diktatur. Dock, en möjlighet finns, om man realiserar hans ”positiva program för det kapitalistiska återuppbyggandet”. Detta innehåller en mängd punkter, ur vilka må anföras följande: 50 procents nersättning av lönerna åt alla stats- och

kommunala funktionärer, avsked åt alla överflödiga element i statstjänst, höjning av järnvägsfrakterna med 50 procent, upphävande av arbetslöshetsunderstöden, förlängning av arbetstiden från 8 till 11 timmar, införandet av arbetstvång. Sådana te sig kapitalismens reorganiseringsplaner. I England har man ju också redan hunnit så långt att arbetstvånget de facto är genomfört i och med antagandet av lagen om rätt för regeringen att vid strejkfara proklamera industriellt belägringstillstånd. Kapitalistklassen spänner varje muskel för att skapa "ordning", för att få tillbaka de gamla goda tiderna, då profiten som himmelsk manna ramlade ner i dess sköte. Tack vare den inbördes kampen, den allmänna krisen och den växande nationellt-revolutionära rörelsen i de undertryckta länderna samt tack vare den europeiska arbetarklassens allt tydligare manifesterade beslut att ej låta kapitalismen på nytt sätta sig fast i sadeln, allt fastare revolutionära kampvilja, kommer detta tydligen ej att ske.

Det är emellertid oriktigt hysa en fatalistisk tro på att kapitalismen, oberoende av arbetarklassens göranden, går sin snabba undergång till mötes. Förutsättningarna därför existera. Det beror på arbetarklassen självt om den vill utnyttja dessa förutsättningar till sin fördel, till hela mänsklighetens gagn, till genomförandet av det kommunistiska samhällssystemet. Godvilligt avstår kapitalismen ingenting. I revolutionär kamp måste arbetarklassen erövra sina rättigheter. Denna kamp måste, för att lända till seger, ske efter vissa genom teorier och praktiska erfarenheter uppdragna allmänna linjer. Det är detta som skett på Kommunistiska Internationalens II. kongress.

*

Sedan det Kommunistiska Manifestet utkom har det ej förelagts världens revolutionära socialister något mera betydelsefullt dokument än dessa manifest och teser från Kommunistiska Internationalens kongress. De hopsommara det internationella läget, socialt, nationellt och ekonomiskt, de öppna för våra ögon bilden av den kapitalistiska världen i dödsryckningarna, de teckna i få satser men gnistrande klart arbetarrörelsens hittillsvarande utveckling och de draga på, grundvalen av decenniernas marxistisk teori och krigsårens revolutionära praxis upp linjerna för den revolutionära arbetarrörelsens nutida kamp.

Kriget rubbade de gamla, cirklarna för alla och envar. Kapitalismen drevs fram till sin nuvarande kaos- och förfallsperiod och den internationella arbetarrörelsen slungades, i saknad av fast ledstjärna, som ett vrakbrutet skepp på stormfyllt hav mot den ena förrädiska klippan efter den andra. Otaliga äro de fel och misstag som socialdemokratisk arbetarrörelse begått under och efter kriget för att nu ej tala om alla de rena förbrytelser som s. k. socialdemokrater i socialdemokratiens och dess internationella arbetarrörelsens namn gjort sig skyldiga till! Dessa fel och misstag ha oftast bottnat däri att vederbörande ej kunnat hålla rak kurs, saknat den kompass som skulle visa vartåt färden bar. Liksom Kommunistiska Manifestet blev förra århundradets arbetarrörelsens fasta punkt kring vilken den samlade organiserade och skolade proletariatet, så skall II. kongressens teser och manifest bli den ledstjärna, som lyser vägen framöver för nutidens stridande och kämpande proletärskaror.

Den III. Internationalens alla motståndare och ljumma vänner ha, förenade i en helig allians, upphävt vilda krigsrop mot dessa teser. Och alldeles särskilt har attacken riktat sig mot de s. k. 21 anslutningsvillkoren. Här ovan har ju redan skälen för deras tillkomst klarlagts. Det återstår därför endast att i korthet något motivera de olika punkterna och bemöta den kritik, som riktats mot dem.

Först må emellertid ett par frågor, som kommit upp under diskussionens lopp, klarläggas. Det gäller ledareväldet och funktionarismen samt frågan om partiets ställning till klassen.

Så länge vi bildade en opposition inom det gamla högersocialistiska partiet spelade frågan om ledare och funktionärsväldet en stor roll i vår agitation. Vi kämpade med all kraft mot

detsamma vid alla tillfällen. Det är denna vår gamla kamp, som ger en viss resonansbotten för vår nuvarande s. k. oppositions tal om att en centralisation skall föra till ett nytt ledarevälde. Detta är emellertid ett fullständigt falskt resonemang. I det gamla partiet, där reformism härskade, där tron på socialismens "fredliga inväxande" anammades, där spelade ledarefrågan en oerhört stor roll. Tv för de massor, som hade denna reformistiska tro, fick ledarna en väldig betydelse. Det var de och i mycket mindre grad massorna som vunno segrarna. Vid de fredliga förhandlingarna var det ledarna, som, alltid i det längsta undvikande strejkvapnet, förhandlade fram "segern". I parlamentet och de kommunala institutionerna var det likaledes ledarna som genomkämpade "förbättringarna" och "reformerna". Massan var endast deras staffage, en kuliss, som man vid behov fattade stöd mot. Mot detta ledarevälde och hela den åskådning som dikterade detsamma satte vi vänstersocialister vår *revolutionära* åskådning: endast i revolutionär kamp kan proletariatet vinna stora, bestående fördelar, endast genom arbetarmassornas eget, självständiga, målmedvetna uppträdande på scenen kan kampen skärpas och föras fram till ett avgörande. Denna principiella åskådning medförde givetvis under de förhandvarande omständigheterna kamp mot ledareväldet, en kamp för massornas självständighet, en kamp för decentralisation. Men redan da förfäktade vi bredvid decentralisationsidéen helt centralistiska tankar. Våra försök att på partikongresserna genomdriva vissa resolutioner som sedan partistyreelse och riksdagsgrupp hade att vaka över och efterleva – exempelvis Vennerströms berömda: "avväpningen är det principiella, som med all kraft måste eftersträvas – voro sådana aktioner i centralistisk riktning.

Nu är läget ett helt annat. Kapitalismens fredliga epok är till ända. Vi leva under trycket av en internationell imperialistisk diktatur. Ett självständigt revolutionärt parti har uppstått, ett parti, vars främsta programpunkt just består i kravet på *massornas* eget handlande, på den direkta aktionen. Att kalla massorna till planlösa, oförberedda, dåligt eller över huvud icke alls ledda aktioner, vore ej ett fel utan en förbrytelse. En enhetlig ledning är i denna avgörande kampperiod av nöden. Denna ledning bildar varje lands komm. parti, som inom sig hyser den mest målmedvetna, skolade och revolutionära delen av proletariatet. Inom detta parti måste kampen organiseras och förberedas, och inom partiets ledning, som i hela sitt arbete stöder sig på partiets förtroende, måste både partiarbetet och hela den stora kampen systematiseras. Den som däri ser något principiellt brott mot våra forna krav på självständighet hos partifolket och på demokrati inom rörelsen förgäter helt, dels att vi nu befinner oss i en helt annan epok av kapitalismens historia än före kriget, dels att det s. k. "ledareväldet" inom ett kommunistiskt parti aldrig blir ett ledare-välde *över* massan men väl ett nödvändigt organisatoriskt arbete, baserat på av kongressen fastställda principer och riktlinjer, *för* och *genom* massan. Skulle vi av rädsla för misstolkningar och förvrängningar ej våga ställa oss på denna ståndpunkt, ja då kommer inom partiet att inträffa icke en utan hundratals händelser årligen sådana som under valrörelsen i år, då exempelvis ett distrikt proklamerade valstrejk och ett annat gav sig till att samarbeta med högersocialisterna, allt ledande till inre organisatorisk och andlig upplösning.

Den andra punkten gäller *partiets* förhållande till *klassen*. Det har under diskussionen framhållits att det ej gäller draga gränsen mellan arbetare och arbetare utan mellan arbetarklass och borgarklass, Med andra ord: vårt program bör utformas så, att detsamma kan samla den stora massan av arbetare inom vår partiorganisation. Denna ståndpunkt är ur marxistisk synpunkt alldeles falsk. Partiet kan icke forma sitt program med hänsyn till den ståndpunkt proletariatet i allmänhet intager. Partiet har inga andra intressen än den stora massans: störtandet av kapitalismen, införandet av ett socialistiskt samhällssystem. Men partiet kan ej låta sitt program för att nå delta mål dikteras av proletariatets stora massa, utan enbart av de erfarenheter och rön som den skolade, målmedvetna och revolutionära delen av klassen hämtat under redan gångna strider. Partiet kan ej underordna sig de stora, ofta oskolade arbetarmassorna. Det måste alltid ha fria händer till propaganda och innan

verksamhet. Ja, det kan tvärtom ofta inträffa den situationen, att partiet direkt och positivt måste uppträda mot arbetarklassens stora massa, då denna av slöhet, okunnighet eller förledd av socialpatrioterna är på väg att förråda klassens *verkliga* intressen.

Marx uttryckte detta klart redan i Kommunistiska Manifestet, när han skrev:

Kommunisterna skiljer sig från de övriga proletära partierna blott därigenom, att de i proletariats olika nationella strider framhåller de av nationaliteten oavhängiga intressen, som hela proletariatet har, och försöker göra dessa gällande, och å andra sidan därigenom, att de under de olika utvecklingsgrader, som kampen mellan proletariatet och bourgeoisie genomgår, städse företräder hela rörelsens intressen.

Kommunisterna är alltså i den praktiska kampen den kraftigaste, alltid pådrivande delen av arbetarpartierna i alla länder, och teoretiskt har de före den övriga massan av proletariatet kommit till insikt om betingelserna, gången och de allmänna resultaten för den proletära rörelsen.

Kommunisternas närmaste mål är det samma som alla övriga proletära partiers: proletariatets organisering till klass, störtandet av bourgeoisies herravälde, erövringen av den politiska makten genom proletariatet.

Kommunisternas teoretiska satsar vilar ingalunda på idéer och principer, som uppfunnits eller upptäckts av den eller den världsförbättraren.

Det är blott allmänna uttryck för de faktiska förhållandena inom en pågående klasskamp, en inför våra ögon försiggående historisk rörelse.

Att sträva efter "arbetarenighet" innan den stora massan blivit upplyst, innan den berövats de borgerligt-demokratiska och socialpatriotiska illusioner, som den ännu hyser – ja, det är verkligen att hysa illusioner, som skändligen komma att grusas.

Nu till de 21 punkterna:

De skilda punkter som handla om *propagandan* – propagandan inom partiet, inom den stora massan av arbetarklassen, i fackföreningarna, bland militärer, bland småbönder och lantarbetare etc. – kräva att denna skall ha en kommunistisk prägel och motsvara den III. Internationalens beslut och program. En rimligare fordran kan väl knappast uppställas av någon organisation? Det förefaller som om alla dessa punkter redan från början kunde bortelimineras från diskussionen, om man verkligen menar allvar med bekännelsen att man står principiellt på III. Internationalens grundval. Kraven i punkterna 1, 4, 5, 6 och 9 äro självklara och odisputabla.

De värsta stöttestenarna för vissa av vårt partis medlemmar äro punkterna om *fackföreningsrörelsen, den demokratiska centraliseringen, uteslutningen* och i viss mån partiets namn.

Punkterna om fackföreningsrörelsen äro beklagligtvis ej skrivna med den skärpa i uttrycks-sättet, att ej om man har viljan därtill, förtydningar och förvrängningar kunna göras. Tydligt framgår emellertid både av punkt 10 i anslutningsvillkoren och i själva teserna om fackföreningsrörelsen att någon *sprängning* av fackföreningsrörelsen och de fackliga organisationerna ej krävs eller åsyftas. Tvärtom! Det markeras kraftigt att det gäller för kommunisterna att inom de *bestående* organisationernas ram verka för sina idéer, att föra en oavbruten kamp mot de socialpatriotiska, arbetarnas verkliga intressen svikande ledningarna, att revolutionera organisationerna och söka få ledningen i sina händer. Det är Internationalens principiella agitationslinje som går igen även i denna fråga. Detta underströks ytterligare på den fackliga konferens som hölls i Moskva i samband med III. Internationalens andra kongress. På denna konferens beslöts det upprätta en internationell byrå, *sidoordnad* med III. Internationalens exekutivkommitté, som skulle ha hand om propagandan för att revolutionera fackföreningarna. Med andra ord, III. Internationalen har i fackföreningsfrågan internationellt

följt precis samma linje som Fackliga Propagandaförbundet i Sverge och den så kallade Fagoppositionen (med Tranmael i spetsen) i Norge gjort sig till talesmän för.

Den demokratiska centraliseringen har redan här ovan principiellt berörts i samband med skildring av vår kamp mot det gamla ledareväldet före kriget. Vi ha från de gångna åren inom vårt parti så många sorgliga exempel på vart den mångomtalade decentralisationen och ”rörelsefriheten” lett att man med glädje bör hälsa den möjlighet till att få partiet ställt både politiskt och ekonomiskt på solida fötter, som ligger i en förnuftig, på medlemmarnas ständiga förtroende och kontroll baserad demokratisk centralisation. Det talas i detta sammanhang även om att partiet, om punkten om centralisation antages, skall fullständigt förlora sin autonomi, bli ett fullständigt viljelöst redskap i den fruktade exekutivkommitténs händer, kunna kommenderas ut i krig etc. På den tiden Karl Kautsky ännu var marxist, skrev han just om detta problem följande:

”Redan nu måste vi vara medvetna om, att vår international ej endast betyder en särskild art nationalism, som blott skiljer sig från den borgerliga därigenom att den ej är aggressiv som denna, utan ger varje nation samma rätt, som den tager i anspråk för sin egen nation, och därvid tillerkänner åt envar full suveränitet. Denna ståndpunkt, som överför anarkismens ståndpunkt från individen till staten motsvarar ej det nära kultursamband, som existerar mellan den moderna kulturens stater. Dessa bilda faktiskt ekonomiskt och kulturellt en enda samhällskropp, vars välmående beror på ett harmoniskt samarbete mellan dess olika lemmar. Detta uppnås endast om var och en underordnar sig det hela. Den socialistiska Internationalen bildar ej ett konglomerat av suveräna nationer, av vilka var och en kan göra var den behagar, förutsatt att den ej kränker andras likaberättigande – nej, den socialistiska Internationalen bildar en organism, som fungerar så mycket mera fullkomligt ju lättare dess delar komma överens och handla efter samma planer.”

Kautskys ståndpunkt av 1908 sammanfaller just med Kommunistiska Internationalens av 1920! Det är inte meningen att beröva de nationella partierna deras ”självständighet”, men det kräves att de ej enbart skola känna sig som *nationella* partier utan som en *del* av en handlingskraftig International med de både rättigheter och förpliktelser, som därav följa. Detta har även under de senaste månaderna gång på gång kraftigt betonats av Internationalens exekutivkommitté.

Den bila som oppositionen inom vårt parti påstår sig känna sväva över sitt samfällda huvud är uteslutningspunkten. Det har från III. Internationalens kongress och senare av dess exekutivkommitté uttryckligen betonats, att uteslutningsparagrafen riktar sig mot bestämda idéer och principer, ej mot enskilda personer. Då på något ställe vissa personer nämns, så är det endast för att därigenom markera de idéer som åsyftas och vars främsta bärare ifrågasvarande personer äro. Bland dessa storheter återfinnas icke någon av vår oppositions ledande. Och att dessa hysa samma åsikter som Kautsky, Hilferding, Turati, Mac Donald, etc. har ej framgått av deras hittillsvarande offentliga verksamhet – sina hjärtan och njurar kunna de endast själva rannsaka! Från partimajoritetens sida har framhållits, att inga skäl för uteslutning vare sig av oppositionen samfällt eller enskilda dess uppviglare och ledare f. n. föreligga. Fortfarande, trots dessa försäkringar från majoritetens sida, förklarar sig oppositionen vänta en uteslutning och mot planerna på denna kämpar man med förtvivlans raseri och med en energi, som aldrig tidigare då det gällt arbete för partiet utvecklats. Don Quijotes strid med väderkvarnarna!

Även namnfrågan stöter, trots att den för ögonblicket inte är så aktuell inom vårt parti. Det vore skäl erinra om, att Marx och Engels redan 1848 utgävo – inte det Kommunistiska Manifestet, som det i dagligt tal heter, utan – *Det Kommunistiska Partiets Manifest*. Ännu så sent som 1890 motiverade Engels detta med följande ord:

”Socialism betydde 1847 en bourgeois-rörelse, kommunism en arbetarrörelse. Socialismen var, åtminstone på kontinenten, salongsmässig, kommunismen var motsatsen. Och då vi redan då

avgjort var av den uppfattningen, att "arbetarnas frigörelse måste vara arbetarklassens eget verk", så kunde vi icke ett ögonblick vara i tvivel om vilketdera namnet vi skulle välja. Icke heller senare har det fallit oss in att tillbakavisa det."

Ha vi icke i dag samma situation som 1847?

Socialismen är en borgarrörelse, ett parti som alla andra partier inom det kapitalistiska samhällets ram, ett parti med stats- och krigsministrar, ett parti som ej bara alltså är salongsmässigt utan till och med hovfäihigt.

Kommunismen är en arbetarrörelse, världens enda revolutionära rörelse. Skulle vi tveka att ändra namn, att taga upp på nytt den benämning Marx och Engels voro så stolta över att bära?!

Vi genomleva nu en period som ställer större krav på hela arbetarklassen, men främst på arbetarklassens ledande partier, än någonsin tillförne.

Kapitalismen skakar i sina grundvalar. Dess produktionsprocess är i oordning, dess världshandel löper ej sina jämna, utstakade vägar, dess utsugningsmöjligheter av främmande land och folk avtaga, tack vare de växande nationellt-revolutionära rörelserna – allt är förfall, upplösning, kaos.

Med förtvivlans krafter arbetas det på att ånyo skapa "ordning", börja "återuppbyggandet", länka världen in i de gamla kapitalistiska gängorna igen. God hjälp ge därvid socialpatrioterna i alla länder, som understödja de kapitalistiska regeringarna, som mana arbetarna till fördrag-samhet och tålmod, som söka hindra strejker och arbetsavbrott, som agitera för höjd produktion och minskade löner.

På arbetarklassen, på dess vilja och mod, dess kraft och styrka, dess revolutionära anda och outtröttliga kamplust beror det om återdecennium skall läggas till decennium med folk-massorna suckande under nytt kapitalistiskt ok eller om den gamla världen definitivt skall falla sönder och ur dess ruiner kommunismens samhälle så småningom resa sig.

Ett är säkert: arbetarklassen kan endast utgå som segrare ur den striden om den lär av erfarenheterna, om den organiserar sig till kampen på samma sätt som den internationella kapitalismen, om den samlar hela sin styrka och uppbygger alla sina medel för att krossa motståndarna.

Endast genom egen samling i starka välorganiserade, revolutionära partier och dessas internationella samling i en likaså välorganiserad och revolutionär International är det möjligt för arbetarklassens förtrupp, de målmedvetna, upplysta och revolutionärt skolade socialisterna, att bli idéens banerförare och kampens ledare fram till seger.

Stockholm 30 Nov. 1920.

Otto Grimlund.

Den Kapitalistiska Världen och Kommunistiska Internationalen

Manifest från Kommunistiska Internationalens II Kongress

I. De internationella förhållandena efter Versaillesfreden.

Hela världens bourgeoisie tänker bedrövad på de gångna dagarna. Alla grundvalar för de utrikes- och inrikespolitiska förbindelserna äro kullkastade eller rubbade. "I morgon" svävar som ett hotande svart moln över utsugarnas värld. Det imperialistiska kriget förstörde slutgiltigt det gamla systemet med förbund och ömsesidiga säkerheter, vilket låg till grund för den internationella jämvikten och den väpnade freden. Versaillesfreden gav ingen ny jämvikt som ersättning.

Först måste Ryssland, därefter Österrike-Ungern och Tyskland avträda som handlande personer från världsteatern. De mäktigaste länderna, vilka intogo främsta platsen i världsfördelningssystemet, blevo nu själva tjuvarnes och rövarnas byte. För ententens segerrika kapitalism öppnade sig nu ett nytt oöverskådligt fält för kapitalistisk utsugning, ett fält som börjar omedelbart bakom Rhen, omfattar hela Central- och Ost-Europa och breder sig vidare över till Stilla Oceanen. Kan väl Syrien eller Kongo, Egypten eller Mexico uthärda någon som helst jämförelse med Rysslands stepper, skogar och berg och Tysklands kvalificerade arbetskraft? Segrarnas nya kolonialprogram bestämde sig själv: krossa arbetarrepubliken i Ryssland, röva de ryska råvarorna, tvinga tyska arbetare att med hjälp av tyskt kol bearbeta dem, använda de beväpnade tyska företagen som kontrollörer – för att till sitt förfogande få den färdiga produkten och med denna profiten. Programmet att organisera "Europa", som framkastades av den tyska imperialismen i dess högsta militära utvecklings ögonblick, övergick på efterträdaren – på den segerrika ententen. Om ententens ledande sätta det tyska rikets besegrade banditer på de anklagades bänk, så stå de i sanning inför en domstol av likadana förbrytare.

Men även i själva segrarnas läger finns det besegrade. Berusad av sin chauvinism och sin seger, som den vann för andra, känner sig Frankrikes bourgeoisie som Europas besegrare. I själva verket har Frankrike aldrig under hela sin existens befunnit sig i så slaviskt beroende av starkare stater (England och Nord-Amerika) som just nu. Frankrike föreskriver Belgien ett bestämt ekonomiskt och militärt program, förvandlar den svagare förbundne till en undertryckt provins, men gentemot England spelar Frankrike själv Belgiens roll, blott i en något större skala.

De engelska imperialisterna tillåta tid efter annan de franska ockrarna att själva styra inom de dem anvisade gränserna av kontinenten. De kasta på detta sätt konstlat den skarpaste förtrytelsen från de arbetande massorna i Europa och även i England från sig över på Frankrike. Det förblödda och förödda Frankrikes makt är av en bedräglig, ja nära nog löjlig karaktär, vilket också för varje dag som går börjar klarna i de franska social-patrioternas hjärnor.

Ännu mer föll Italiens världsbetydelse. Utan kol, utan bröd, utan råvaror, genom kriget fullständigt kastad ur den inre jämvikten, är Italiens bourgeoisie, bortsett från all personlig ond vilja, oduglig att fullt genomföra sin rätt till stöld och våldförande t. o. m. i de koloniala småbitar, som tillförts den av England.

Japan, sönderrivet av feodalt beslöjade kapitalistiska motsättningar, står inför den djupaste ekonomiska kris, som redan förstör dess imperialistiska anlopp, trots de goda internationella förutsättningarna därför.

Det kvarstår alltså blott två verkliga världsstater, det är England och Förenta staterna.

Den engelska imperialismen befriade sig från zarismens asiatiska medtävlarskap och från Tysklands fruktansvärt hotande konkurrens. Storbritanniens sjömakt nådde zenith. Den omfattar kontinenten genom de densamma underkastade folken. I det Storbritannien lägger sin hand på Finland, Estland och Litauen, tager det från Sverge och Norge den sista resten av självständighet och förvandlar Östersjön till ett engelskt vatten. Ingenting återstår för det i Nordsjön. Över Kaplandet, Egypten, Indien, Persien, Afganistan förvandlar det Indiska oceanen till ett engelskt hav. I det England behärskar oceanen, kontrollerar det fastlandet. Dess världsomfattande roll begränsas av den amerikanska dollarrepubliken och den ryska rådsrepubliken.

Världskriget kastade slutgiltigt Förenta Staterna ur deras kontinentala konservatism. Den nationella kapitalismens mest utpräglade flygels program "Amerika åt amerikanerna" (Monroedoktrinen), avlöstes av imperialismens program: "hela världen åt amerikanerna". Från handels-, industri- och börsförtjänster på kriget, från den neutrala profitjakten på bekostnad av det europeiska blodet, övergick Amerika till att inblanda sig i kriget, spelade en avgörande roll vid krossandet av Tyskland och stack sina fingrar in i alla den europeiska och världspolitikens frågor.

Under flaggan "Folkförbundet" gjorde Förenta Staterna försöket, utnyttjande sina erfarenheter från andra sidan oceanen med det federativa förenandet av olika stammars stora befolkningsmassor, att också spänna Europas och andra världsdelars folk för sin gyllene triumfvagn och prätta den in under Washingtonregeringens tryck. Folkförbundet skulle egentligen bli en världsmonopolfirma "Yanke and Co."

Förenta staternas president, den store profeten med de innehållslösa fraserna, steg ner från berget Sinai med sina 14 punkter i händerna för att erövra Europa. Bourgeoisens börsmän, ministrar och affärsmän blevo ej en enda minut vilseledda över den nya uppfinningens betydelse, däremot föllo de europeiska "socialisterna" i ett tillstånd av religiös hänryckning och dansande som kung David kring Wilsons heliga förbundsark.

När man övergick till de praktiska frågorna blev det klart för den amerikanske aposteln, att trots den utmärkta dollarkursen den första platsen på de alla folk förenande och skiljande sjövägarna precis som tidigare tillhör Storbritannien, ty det har en starkare flotta, en längre kabel och äldre erfarenhet i världsutplundring. Dessutom stötte Wilson på sin väg på sovjetrepubliken och på kommunismen. Den kränkte amerikanske Messias tog farväl av Folkförbundet, som England förvandlade till ett av sina diplomatiska kanslier och vände Europa ryggen.

Det vore dock barnsligt att antaga, att den av England vid det första angreppet tillbakaslagna amerikanska imperialismen, skall inkapsla sig i Moneodoktrinens skal. Nej, Förenta staterna, vilka fortsätta att alltmera våldsamt underkasta sig den amerikanska kontinenten, som, förvandla Central- och Syd-Amerikas länder till kolonier, ha för avsikt att genom bägge sina ledande partier, demokraterna och republikanerna som motvikt till det engelska Folkförbundet bilda sitt eget förbund, d. v. s. ett förbund med Nordamerika som världssystemets centrum. För att börja med saken på det rätta sättet, ha de för avsikt att under loppet av de närmaste 3-5 åren utbygga sin flotta till att bli mäktigare än den engelska. Därmed ställes det imperialistiska England inför frågan: Vara eller icke vara. Parallell med dessa bägge giganters

vansinniga konkurrens på skeppsbyggnadsområdet löper den ej mindre tokiga kampen om petroleum.

Frankrike, som hade trott sig få spela rollen av skiljedomare mellan England och Förenta staterna, såg sig indragen som en andra rangs drabant i den storbrittanska planetbanan, fann i Folkförbundet en outhärdlig tygel och hoppas nu finna en utväg genom utvecklingen av antagonismen mellan England och Nordamerika.

Så arbeta väldiga krafter på förberedelserna till en ny världstvekamp.

Det under kriget uppställda programmet om befriandet av de små folken ledde till ett fullständigt krossande och förslavande av de segerrika likasåväl som de besegrade balkanfolken och till balkanisering av en betydande del av Europa. De imperialistiska intressena prässade segrarna till att avskilja enskilda små nationalstater av de av de besegrade stormakternas områden. Här är ej ens i avlägsnaste mån tal om den så kallade nationella principen: Imperialismen består i att övervinna de nationella skrankorna, t. o. m. stormakternas. De nya borgerliga småstaterna är blott imperialismens biprodukter. Imperialismen visade sig som ett tillfälligt stöd åt en räcka små nationalstater, som öppet undertrycker eller officiellt protogeras, men i verkligheten äro vasaller: Österrike, Ungern, Polen, Sydslavien, Böhmen, Finland, Estland, Lettland, Litauen, Armenien, Grusien och andra. Den härskar över den med bankernas, järnvägarnas och kolmonopolens tillhjälp och dömer den till outhärdliga ekonomiska och materiella svårigheter, ändlösa konflikter och blodiga tvister.

Vilken underbar historiens ironi är ej det faktum, att Polens återupprättande, som hört till den revolutionära demokratiens program och till den internationella arbetarrörelsens första uppträdande, förverkligades av imperialismen, för att motarbeta revolutionen, och att detta ”demokratiska Polen”, vars förkämpar dogo på alla barrikader i Europa, nu spelar rollen av det mest smutsiga och blodiga verktyg i det engelskfranska bandets rövarhänder mot proletariatets första republik.

Vid sidan om Polen lämnar det ”demokratiska” Tjecko-Slovakien, som har sålt sig åt det franska kapitalet, vitgardistiska avdelningar mot Sovjet-Ryssland och Sovjet-Ungern.

Det ungerska proletariatets hjältomodiga försök att ur Mellan-Europas statliga och ekonomiska kaos bana väg för Sovjet-federationen – den enda vägen till räddning – slogs ner av den förenade kapitalistiska reaktionen vid en tidpunkt, då det av sina partier bedragna proletariatet i Europas starkaste stater även visade ur kraft att fylla sin plikt mot det socialistiska Ungern och mot sig självt.

Budapestsovjetregeringen störtades under medverkan av socialförrädarna, vilka å sin sida efter att ha haft makten tre och en halv dag, kastades åt sidan av de tygellösa kontra-revolutionära banden, vars blodiga förbrytelser överträffa till och med Koltjaks, Denikins, Wrangels och andra ententens agents. Men även det för en tid undertryckta Sovjet-Ungern lyser Mellan-Europas slavar som en fyrbåk.

Det turkiska folket vill ej foga sig i den skurkaktiga fred som förtryckarna i London utarbetat. För att förverkliga villkoren har England beväpnat Grekland och hetsat det mot Turkiet. Därmed överlämnas Balkanhalvöarna och Främre Asien, turkar såväl som greker, till fullständig förstörelse och ömsesidig tillintetgörelse.

I ententens kamp mot Turkiet spelade Armenien samma programroll som Belgien i kampen mot Tyskland, som Serbien i kampen mot Österrike-Ungern. Efter det att Armenien upprättats – utan gränser och utan existensmöjligheter – gav Wilson avkall på överhögheten (mandatärskapet) över Armenien, som Folkförbundet bjöd honom: Dess jord ger varken petroleum eller platina. Det ”befriade” Armenien är nu mindre skyddat än tidigare.

Nästan envar av de nu bildade nationella staterna har sin irridenta, d. v. s. sina inre nationella motsättningar.

Samtidigt nådde den nationella kampen inom de segrande ländernas besittningar sin högsta spänning. Den engelska bourgeoisin, som vill spela förmyndare för folken från fyra världsdelar, visar sig oduglig att lösa den inpå näsan liggande irländska frågan.

Ännu mera hotande står nationalitetsfrågan i kolonierna: Egypten, Indien och Persien skaka av uppror. Av Amerika och Europas ledande proletärer tillägna sig koloniernas arbetare lösen om Sovjetfederation.

Det officiella, statliga, nationella, civiliserade, borgerliga Europa liknar i det tillstånd, i vilket det framgått ur kriget och Versailles-freden, ett dårhus. De konstlat splittrade små staterna, som ekonomiskt kvävas av sina gränser, sönderslita varandra och föra krig om hamnar, provinser och värdelösa småstäder. De söka protektion hos stormakterna, vars motsättningar växa dag från dag. Italien står fientligt stämt mot Frankrike och är böjt för att understödja Tyskland mot Frankrike, om Tyskland vore i stånd till att höja huvudet. Frankrike är förgiftat av avundsjuka på England och är berett, för att erhålla sina räntor, att på nytt antända Europa i alla fyra hörnen. England håller med Frankrikes tillhjälp Europa i ett tillstånd av kaotisk kraftförlust och får därigenom handlingsfrihet till världsoperationer, som äro riktade mot Amerika. Förenta staterna tillåter Japan att bita sig fast i Ost-Sibirien, för att till samma tid till år 1925 försäkra sig om övervikten över den engelska flottan, om nämligen icke England beslutar sig för att dessförinnan mäta sina krafter med dem.

Den franska bourgeoisins militärorakel, general Foch, omtalar att det kommande kriget börjar med de tekniska medel med vilka de förgångna slutade, d. v. s. med aeroplan och tanks, med maskingevär och automatiska gevär i stället för handvapen, med granater i stället för bajonetter – ett uttalande som ligger helt på linje med den bild av världsförhållandena som ovan givits.

Europas, Amerikas, Asiens, Afrikas och Australiens arbetare och bönder! Ni ha offrat 10 millioner i döda, 20 millioner i sårade och krymplingar! Nu veta Ni åtminstone vad Ni fått för dessa offer!

II. Det ekonomiska läget.

Under tiden fortsätter mänsklighetens ödeläggelse.

Kriget förstörde de världsekonomiska förbindelser, vars utveckling var en kapitalismens viktigaste vinster. Från 1914 voro England, Frankrike och Italien avskurna från Central-Europa och den närmaste Östern, från 1917 från Ryssland.

Under loppet av några krigsår förstördes allt det som skapats under en följd av generationer, och allt det mänskliga arbetet, som tidigare utträttats på dessa områden, minskades till ett minimum. Där det hade varit nödvändigt att ge de förhandenvarande förråden av råvaror formen av färdiga varor, förvandlades dessa i stället huvudsakligen i vapen och förstörelsemedel.

På de viktiga ekonomiska områden, där människan går till omedelbar kamp mot naturens karghet och motstånd, där den avtvingar jordens inre råmaterial och olika bränsstoff, har arbetet efter hand minskats alltmer. Ententens seger och Versaillesfreden ha ej stoppat det ekonomiska förfallet och den ekonomiska förstörelsen, utan blott ändrat det yttre av dess former och vägar. Sovjet-Rysslands blockad och borgarekrigets konstlade uppflammande i dess fruktbara randgebit har tillfogat och tillfogar fortfarande hela mänsklighetens välstånd oerhörda skador. Med minsta tekniska understöd kunde Ryssland, vilket Internationalen

understryker inför hela världen, tack vare samhällshushållningens rådsform, lämna Europa två eller tre gånger så mycket näringsmedel och råmaterial som det tsaristiska systemet gjorde. I stället tvingar den fransk-engelska imperialismen arbetarrepubliken att använda alla krafter för sitt försvar. För att beröva de ryska bönderna petroleum höll England Baku i sina klor, ehuru det för sitt eget behov blott kan utföra en försvinnande liten del av vad som utvinnes. Det rika stenkolsområdet vid Don förstördes samtidigt av ententens vitgardistiska band. De franska instruktörerna och sapparena ha ej utträttat litet för att förstöra ryska broar och järnvägar. Japan utplundrar och ödelägger för närvarande Ost-Sibirien.

Verkningarna av den tyska tekniken och av det tyska arbetets höga produktivitet, dessa viktiga faktorer vid världshushållningens förnyelse, upphävas ännu mer efter Versaillesfreden än under krigstiden. Ententen står inför olösliga motsättningar. För att framtvunga betalningar, måste man skaffa arbetsmöjlighet, vilket åter förutsätter existensmöjlighet. Att skaffa det krossade, sönderstyckade, utarmade Tyskland existensmöjlighet det är emellertid liktydigt med att ge det möjlighet till motstånd. Fochs politik dikteras av ångesten för den tyska revanschen: det militära skruvstädets oupphörliga tillskrivande för att hindra Tysklands pånyttfödelse. Överallt är behov, överallt är brist. Ej blott den tyska utan även, den franska och engelska handelsbalansen visar en starkt passiv karaktär. Den franska statsskulden har stigit till 300 milliarder francs, varvid, enligt bekräftelse av den reaktionäre franske senatoren Gaudin de Villaine, två tredjedelar av denna summa äro att hänföra till ödeläggelse, tjuverier och rofferier.

De i Frankrike för återställandet av de genom kriget förstörda områdena gjorda arbetena är som droppar i förödelsens hav. Bristen på bränsle, råmaterial och arbetskraft bilda oöverstigliga hinder.

Frankrike behöver guld, det behöver kol. Pekande på militärkyrkogårdarnas otaliga offer kräver den franska bourgeoisin sina procent. Tyskland skall betala. General Foch har ännu svartingar nog att besätta tyska städer. Ryssland skall betala. För att tvinga det ryska folket till att betala, utger den franska regeringen till Rysslands ödeläggelse milliarder, som samlats för att återuppbygga Frankrike.

Den internationella finansöverenskommelse, som skulle lätta på Frankrikes skattebördor genom ett mer eller mindre fullständigt annullerande av krigsskulderna, ingicks aldrig: Förenta Staterna visade ej den ringaste lust att skänka Europa 10 milliarder Pund St.

Tryckningen av pappermynt antar ett allt större omfång. Vid samma tidpunkt, då i Ryssland pappersmyntens ökning och värdeminskning genom den samtida utvecklingen av produkternas allmänna, planmässiga fördelning och den oavbrutet växande naturalisationen av arbetslönen blott betyder penninghandels-hushållningens utdöende, visar anhopningen av de väldiga massorna tryckta pappersmynt i de kapitalistiska staterna på en fördjupning av deras samhälls-ekonomiska kaos och deras oundvikliga sammanbrott.

Ententens konferens reser från en plats till en annan, söker kraft i alla europeiska kurorter. Alla kräva det utgjutna blodets räntor. Denna vallfärdande börs av lik, som var 14 dag på nytt löser frågan, om Frankrike skall ha 50 eller 55 procent av den kontribution, som Tyskland ej kan betala, bildar kronan på den utlovade "Europas organisering".

Kriget har drivit kapitalismens utveckling till sin spets. Det regelbundna utprässandet av mervärdet i produktionsprocessen, grundvalen för den ekonomiska profiten, synes vara den allernödvändigaste sysselsättningen för herrar borgare, vilka vant sig vid att på ett par dagar genom spekulation, internationellt röveri fördubbla, ja tiodubbla sitt kapital.

Herr Bourgeois har kastat bort några fördomar, som voro honom till hinder, och förvärvat några färdigheter, som han inte hade. Kriget lärde honom hungerblockaden mot hela länder,

luftbombardemangen och nerbrännandet av städer och byar, ett ändamålsenligt utbredande av kolerabaciller, sändandet av dynamit i diplomatkoffertar, efterapandet av motståndarnas sedlar, bestickelser, spioneri och smuglerier i en dittills okänd omfattning. Det i kriget antagna sederna blevo även efter fredsslutet gällande för handeln. De stora handelsoperationerna flyta för närvarande tillsammans med staternas verksamhet, och dessa uppträda som världsrovareband, utrustade med alla våldsmedel.

Ju mera produktionen utvecklar sig i världsskala, desto vildare och vansinnigare bli metoderna för att tillägna sig mervärdet. Röva! Det är den kapitalistiska politikens sista ord, som avlöst talet om frihandel och tullskydd. De rumäniska ödeläggarnas överfall på Ungern, varifrån de bortförde lokomotiv och ädelstenar, är symbolen för Lloyd Georges och Millerands ekonomiska filosofi. I sin inre samhällshushållningspolitik svänger bourgeoisin mellan ett program om vittgående nationaliseringar, reguleringar och kontroll å ena sidan och protesterna mot det under kriget uppkomna statliga ingripandet å den andra. Det franska parlamentet är förtjust i cirkelns kvadratur: bildandet av det ”enhetliga kommandot” för republikens järnvägslinjer, utan att kränka järnvägsbolagens privatkapitalistiska intressen. Samtidigt för Frankrikes kapitalistiska press en väldig kamp mot den allt uppslukande staten, som förkväver det privata initiativet. De genom staten under kriget ruinerade järnvägarna i Amerika visade bilden av ett ännu tröstlösare tillstånd sedan den statliga kontrollen borttagits. Trots detta lovar i detta ögonblick det republikanska partiet i sitt valprogram, att befria det ekonomiska livet från statens inblandning i detsamma. Ledaren för de amerikanska trade-unionisterna, Samuel Gompers, kapitalets gamle bandhund, leder kampen mot nationaliseringen av järnvägarna, som reformismens dummerjösar och charlataner i Amerika. Frankrike och andra länder kräva som något universalläkemedel. I själva verket arbeta dessa statens små våldsamma ingrepp i det ekonomiska livet blott i spekulationens intresse och medföra ännu större kaos i den kapitalistiska hushållningens förfallsepok. Överlämnandet av produktionens och transportsväsendets viktigaste grenar från de enskilda trusternas händer till ”nationen”, d. v. s. den borgerliga staten, den mäktigaste och mest rovriddaraktiga av alla truster, betyder ej att avlägsna det onda utan att göra det mer allmänt. Prisfallet och valutans förbättring äro blott ytliga och övergående företeelser som ej avlägsne ödeläggelsen. Prisfluktuationerna upphäva ej de grundläggande fakta: brist på råvaror och arbetsproduktivitetens sänkning. De det förfärliga kriget överlevande arbetaremassorna är ur stånd att arbeta i det tidigare tempot under de tidigare betingelserna. Den på få timmar fullföljda tillintetgörelsen av så stora värden, som det kostat år att skapa, det fräcka spelet med milliarder i händerna på en liten finanslick, som stiger alltjämt högre på ruinerna och spillrorna – dessa historiens objektiva lärdomar äro litet ägnade att upprätthålla hos arbetarklassen lönearbetets automatiska disciplin. Borgerliga samhällsteoretici och publicister tala om en ”våg av lättja”, som går till Europa och förstör den ekonomiska framtiden. Företagarna söka avhjälpa den, i det de ge de kvalificerade arbetarna vissa privilegier. Fåfängt kärleksbevis! För arbetsproduktiviteten pånyttfödelse och vidare höjande måste arbetarklassen ha visshet, att varje hammarslag höjer dess eget välstånd och bildningsnivå och ej mer utsätter den för faran av ett nytt löneslaveri. Denna visshet kan blott den sociala revolutionen ge.

Livsmedelsprisernas stegring visar sig vara den mäktigaste faktorn att väcka den revolutionära rörelsen i alla land. Frankrikes, Italiens, Tysklands och andra länders bourgeoisier försöker genom små allmosor att lindra dyrtidens nöd och förhindra strejkernas tillväxt. För att utbetala till agrarerna en del av den vinst arbetskraften ger, ger sig den skuldsatta staten in i direkta spekulationer; den besjäl sig själv för att uppskjuta upplösningens timma. Även om vissa delar av arbetarklassen lever bättre nu än före kriget, så står detta ej i något som helst sammanhang med det verkliga ekonomiska tillståndet i de kapitalistiska länderna. Detta

övergående resultat uppnås genom dragandel av samvetslösa lån på framtiden, som med alla sina katastrofala brister och umbäranden närmar sig.

Men Förenta Staterna? ”Amerika är människosläktets förhoppning” – genom herr Millerands mun återupprepar franska bourgeoisin Turgots fras i hopp om att befrias från sina skulder, som den emellertid själv ej befriar någon från. Men Förenta staterna äro ej i stånd att leda Europa ur den ekonomiska återvändsgränden. Under de sista sex åren ha också de uttömt sina råvaruförråd.

Den amerikanska kapitalismens anpassning efter världskrigets anspråk förminskade dess industriella grundval. Utvandringen från Europa avstannade och ur den amerikanska industrin flöt bort flera hundra tusenden tyskar, italienare, polacker, serber, som dels mobiliserades, dels genom chimären av ett åter tillgängligt fädernesland drogos över till Europa. Bristen på råvaror och arbetskraft framkallar i U. S. A. en svår ekonomisk kris, som å sin sida ger möjlighet för att det amerikanska proletariatet inträder i ett nytt revolutionärt skede. Amerika ”europeiseras” raskt.

Från följderna av det sista kriget och blockaden skonades icke ens de neutrala länderna: liksom en vätska i sammanhängande rör står lika högt, så står samhällshushållningen i de med varandra förbundna kapitalistiska staterna, de stora och små, stridande och neutrala, segrande och besegrade på en och samma höjd – nödens, hungerns och utdöendets.

Schweiz lever ur hand i mun och varje oförutsedd händelse hotar att bringa det ur jämvikten. I Skandinavien löser ej den väldiga guldtilströmningen livsmedelsproblemet. Kol måste med hatten i hand tiggas styckvis från England. Trots Europas hunger genomlever fiskeriet en hittills okänd kris.

Bourgeoisin räknar fast på lantbruket. Dess samhällsteoretici konstatera, att bondeklassens välstånd ökats utomordentligt. Detta är en illusion. Mycket riktigt – bönderna, som förde sina produkter till torgen, hade i alla länder under krigstiden mer eller mindre goda dagar. De sålde sina produkter till höga priser och betalade med billiga pengar sina skulder, som de hade åsamkat sig i tider, då pengarna voro dyra. Däri består deras vinst. Men deras egendomar har under kriget gått tillbaka och utblottats. Det fattas dem industriella produkter och dessa stego i samma mån som pengarna blevo billigare. Statens krav (med skatter etc.) blevo allt större och hotade att föra bonden bort från både produkterna och gården. Så råkade småbönderna efter en period av höjt välstånd i ännu olidligare svårigheter. Deras otillfredsställelse med krigets händelser kommer alltmer att växa och, som stående här, förbereder de åt bourgeoisie icke få oangenäma överraskningar.

Europas ekonomiska återuppbyggnad, som dess ministrar tala om, är en lögn. Europa går under och med det hela världen.

På kapitalismens grundval ges ingen räddning. Imperialismens politik för ej till nödens avlägsnande utan till dess skärpande genom utplundringen av de existerande förråden.

Bränsle- och råmaterialsfrågorna äro internationella frågor, som blott kunna lösas på grundval av en planmässig, allmän socialistisk produktion.

Man måste annullera statsskulderna, man måste befria arbetet och dess frukter från de oerhörda skatterna till världsplutokratien. Man måste störta plutokratien. Man måste avlägsna staternas gränser. Ententeimperialismens högsta ekonomiska råd måste lämna plats åt världsproletariatets översta ekonomiska råd för centraliserat utnyttjande av alla ekonomiska källor.

Man måste döda imperialismen, så att människosläktet kan fortleva.

III. Den borgerliga samhällsordningen efter kriget,

De besuttna klasserna koncentrerar alla sina krafter på två frågor: att försvara sin plats i den internationella kampen och att hindra proletariatet att bli herre i landet. I dessa uppgifter ha bourgeoisins gamla politiska grupperingar förbrukat sina krafter. Icke blott i Ryssland, där alla de härskande i den avgörande stridsperioden gjorde kadettpartiets fana till sin i kampen mot arbetarnas och böndernas revolution, utan även i länder med en äldre och högre politisk kultur ha de gamla programmen, som skilde de olika skikten inom bourgeoisien, redan före proletariatets revolutionära anfall, spårlöst försvunnit.

Lloyd George uppträder som härold för en sammanslutning mellan konservativa, unionister och liberaler till gemensam strid mot arbetarklassens uppåtsträvande makt. Överst i toppen ställer den gamle demagogen kyrkans välsignelse såsom den elektriska centralstation som med sin ström likformigt förser samtliga partier inom de besuttna klasserna.

I Frankrike betraktas antiklerikalismens för icke så länge sedan ännu mycket livaktiga epok som ett spöke från tiden före syndafloden. Radikalerna, rojalisterna och katolikerna bilda nu ett den nationella ordningens block mot proletariatets resning. Franska regeringen räcker hela handen åt reaktionen samtidigt som den stödjer Wrangel och återupptager de diplomatiska förbindelserna med Vatikanen.

Neutralitetsanhängaren och tyskvännen Giolitti övertager regeringen i Italien i egenskap av gemensam ledare för interventions- och neutralitetsivrarna, klerikalerna och mazzinisterna. Han är redo att giva efter i utrikes- och inrikespolitiska frågor av underordnad betydelse för att kunna rikta ett så mycket skoningslösare dråpslag mot de revolutionära proletärernas angrepp i städerna och på landsbygden. Med rätta betraktar sig Giolittis regering som den italienska bourgeoisies sista verkliga stöd.

Alla tyska regeringars och regeringspartiers politik alltsedan hohenzollrarnas störtande har gått ut på att tillsammans med de härskande klasserna inom ententen skapa en hatets atmosfär mot bolsjevismen, d. v. s. mot den sociala revolutionen.

Under det den engelsk-franske Shylock i allt vidare raseri stryker det tyska folket, tigger den tyska bourgeoisien utan partiåtskillnad sin fiende om att släppa efter på snaran så mycket, att den med egna händer kan få strypa det tyska proletariatets främst marscherande kämpar. Däri kulminera de då och då förekommande överläggningarna och konventionerna om avrustningen.

Amerika har gränsen mellan republikaner och demokrater fullständigt utplånats. Dessa mäktiga politiska organisationer av exploatörer, vilka hittills haft sin synvidd begränsad till de amerikanska förhållandenas krets, lade i dagen sin fullkomliga inkompetens så snart den amerikanska bourgeoisien trädde fram på arenan för rofferiet i världsomfattande skala.

Aldrig hittills ha enstaka ledares och klickars intriger – såväl inom oppositionen som inom regeringarna – utmärkt sig för så cynisk öppenhet som nu. Men samtidigt bilda alla ledare, klickar och borgerliga partier en gemensam front mot det revolutionära proletariatet.

Under det de socialistiska dumbommarna fortsätta med att framställa demokratiens väg i motsats till diktaturens våldsväg, nedtrampas och tillintetgöras demokratiens sista rester i världens alla stater.

Efter kriget, i vilket folkrepresentationerna spelat rollen av maktlösa men larmande patriotiska underlag för de härskande imperialistiska klickarna, sjönko parlamenten ned i ett tillstånd av fullständig maktlöshet. Alla allvarliga frågor avgöras utanför parlamenten. Däri ändras intet genom den iögonenfallande utvidgning av parlamentens rättigheter, som de imperialistiska jonglörerna så högtidligt proklamerat i Italien och andra länder. De faktiska härskarna och

ledarna av staternas öden – sådana som lord Rothschild och lord White, Morgan och Rockefeller, Snyder och Dusber, Hugo Stinnes och Felix Deutsch, Rizello och Aguelli, guld-, kol-, petroleum- och metallkungarna – äro i verksamhet bakom kulisserna och sända ombud av andra klass in i parlamenten för att främja deras strävanden. Det franska parlamentet, som är värst vanryktat för sin lögnaktiga retorik och cyniska besticklighet, får, sedan det roat sig med proceduren att i upprepade läsningar antaga betydelselösa lagförslag, plötsligt erfara att en summa på fyra milliarder, som det hade avsett för de ödelagda områdena i Frankrike, av Clemenceau förbrukats för helt andra ändamål, huvudsakligen till att ytterligare ödelägga ryska områden.

Det överväldigande flertalet medlemmar av det skenbart allsmäktiga engelska parlamentet veta icke mycket mera om Lloyd Georges och Curzons verkliga avsikter beträffande Sovjetryssland och till och med Frankrike än vilken gammal indisk kvinna som helst i någon av Bengalens byar.

I Förenta staterna är parlamentet en kör, som lyder presidenten eller sorlar sitt bifall mot honom, som i sin ordning endast är en valmaskinens hävstång, d. v. s. trusternas politiska apparat – och det till och med i ojämförligt högre grad nu efter kriget än förut.

Den senkomna tyska parlamentarismen, som för tidigt framföddes av den borgerliga revolutionen, vilken å sin sida är ett för tidigt barn av historien, lider redan i sitt spädaste stadium av ålderdomssvaghets alla symtom. Den Ebertska republikens riksdag, ”den mest demokratiska riksdag i världen”, är icke blott maktlös inför en rörelse av marskalk Fochs hand utan även inför de börsmanövrer, som igångsättas av dess magnater av Stinnes’ kategori och slutligen även inför officersklickarnas militära sammansvärjningar. Den tyska parlamentariska demokratien är ett tomrum mellan två diktaturer.

I själva bourgeoisieens sammansättning försiggingo under kriget djupt ingripande förändringar. På grundvalen av det nödläge, i vilket hela världen råkat, tog kapitalets koncentration med ens ett stort steg framåt. I förgrunden träda handelshus, som förut avgjort stått i skuggan. Solidaritet och säkerhet, böjelse för ”förståndiga” kompromisser samt iakttagandet av en viss yttre anständighet såväl vid exploaterandet som vid njutandet av dess frukter – allt detta bortspolades av den imperialistiska översvämningens vågor.

Nya förmögna personer trängde sig i förgrunden: krigsleverantörer, vidriga spekulanter, uppkomlingar, internationella äventyrare, smugglare och förbrytare i biljanter, och allsköns praktälskande slödder, som äro redo till de grövsta handlingar mot proletärrevolutionen, som icke kan ge dem själva annat än den strypande snaran.

Den nu rådande ordningen såsom de rikas herravälde står i all sin nakenhet framför massorna. I Amerika, Frankrike och England är man förslöad genom lyxen efter kriget. Det av internationella patriotiska parasiter överfulla Paris liknar enligt tidningen Le Temps’ ord ett Babylon före katastrofen.

Efter denna borgarklass anpassar sig politiken, rättskipningen, pressen, konsten och kyrkan. Alla hämmande skrankor äro nedbrutna. Wilson, Clemenceau, Millerand, Lloyd George, Churchill – ingen ryggar tillbaka ens för det fräckaste bedrägeri, den grövsta lögn. Lugnt skrida de till nya förbrytardåd, när de överbevisas om sin ärelöshet. De klassiska reglerna i den gamle Macchiavellis politiska ränkspel äro oskyldiga aforismer av en dumbom från landet i jämförelse med de grundsatser, som de nu sittande borgerliga regeringarna låta leda sig av.

Rättskipningen, som förr av demokratien övertäcktes med glitterguld för att dess borgerliga karaktär skulle döljas, har nu öppet blivit ett organ för andra klassers smädande och för kontrarevolutionär provokation. Den tredje republikens domare frikände Jaurés’ mördare utan

att blinka. Domstolarna i Tyskland, detta land som utropat sig till en "socialistisk republik", ha uppmuntrat Liebknechts, Rosa Luxemburgs och andra proletärmartyrers mördare till fortsatta dåd. Den borgerliga demokratiens tribunaler ha förvandlat sig till organ för det högtidliga legaliserandet av den vita terrorns alla förbrytelser.

Den borgerliga pressen bär öppet falhetens stämpel som ett fabriksmärke på sin panna. Världsbourgeoisins ledande tidningar äro väldiga fabriker för lögn, förtal och andlig förgiftning.

Bourgeoisins stämningar växla lika nervöst som marknadspriserna. Under de första månaderna efter krigets slut gick den internationella bourgeoisien, särskilt den franska, omkring i feberaktig rädsla för den framträngande kommunismen. Den överhängande farans vidd mätte den efter omfattningen av de förbrytelser, den begått. Det första anloppet lyckades den emellertid uthärda. Den Andra Internationalens socialistpartier och fackförbund, vilka voro fastkedjade vid bourgeoisien genom gemensam skuld, gjorde den den sista tjänsten genom att taga emot de arbetande massornas första rasande slag. För priset av den Andra Internationalens fullständiga sammanstörtande fick bourgeoisien ett uppskov. De av Clemenceau genomförda kontrarevolutionära parlamentsvalen, några månader av osäker jämvikt samt slutligen motgångarna för majstrejken voro nog för att i den franska bourgeoisien ingjuta tron på orubbligheten av dess välde. Dess klasshögfärd blev lika stor som dess fruktan förut varit.

Hotelsen har blivit bourgeoisins enda argument. Den tror icke på fraser utan fordrar häktningar, utvisningar, konfiskeringar och arkebuseringar. De borgerliga ministrarna och parlamentarikerna söka imponera genom att spela järnhårda. Lloyd George råder helt torrt de tyska ministrarna att efter Frankrikes exempel från 1871 helt enkelt skjuta ned kommunisterna. Vilken tredje klass ämbetsman som helst kan räkna på kammarens stormande bifall om hans torftiga framställning slutar med ett hot mot arbetarna.

I en tid då den officiella statsapparaten allt mera öppet ombildar sig till en organisation för de arbetande klassernas blodiga undertryckande, bildas samtidigt och handla på dess befallning och efter dess vilja ett flertal motrevolutionära organisationer av privat natur, som äro avsedda för det våldsamma sprängandet av strejker, för provocerande handlingar, spionberättelser, tillintetgörandet av revolutionära organisationer, upplösandet av kommunistiska möten, pogromer och mordbrandsanläggningar, mord på revolutionära ledare och andra liknande åtgärder till privategendomens och demokratiens skydd.

Storgodsägarnas och storborgarnas avkomlingar, småborgare som kommit på villospår samt alla möjliga deklasserade element, däribland främst de borgerliga och adliga emigranterna från Sovjetryssland, utgöra de outtömliga reserverna för kontrarevolutionens frivilliga avdelningar. I spetsen för dem står den ur det imperialistiska krigets skola framgångna officerskåren. Omkring 20,000 yrkesofficerare ur Hohenzollrarnas armé har, särskilt efter Kapps och Lüttwitz' kupp, bildat en fast motrevolutionär kärna, som den tyska demokratien icke har kraft att upplösa utan som endast kan krossas av proletärdiktaturens hammare. Denna centraliserade organisation av den gamla regimens terrorister kompletteras av stora frikårer på junkrarnas gods.

I Förenta Staterna bilda sådana sammanslutningar som Förbundet för nationens säkerhet (National Security League) och Frihetsriddarna (Knights of Liberty) kapitalets stormbataljoner, i vilkas yttersta flank äkta rövarband operera i form av spionageagenturer (Detective agencies).

I Frankrike representerar Medborgarligan (Ligue civique) en ansedd organisation av strejkbrytare, under det samtidigt den reformistiska landsorganisationen förklarats fågelfri.

Det vita Ungerns officershorder, som bestå vid sidan av den av England understödda regeringen av kontrarevolutionära böddlar, har visat hela världens proletariat hur den civilisation och den humanitet se ut, som av Wilson och Lloyd George uppställts mot sovjetmakten och det revolutionära våldet.

Finlands, Grusiens, Estlands och Lettlands ”demokratiska” regeringar uttömma sina krafter under försöken att efterhärma det lysande ungerska exemplet. I Barcelona har polisen ett hemligt mördarband till sitt förfogande. Och så är det överallt, så fortgår det allestädes. Även i det tillintetgjorda och ödelagda Bulgarien ha officerarna bildat hemliga förbund, som bereda sig på att vid första bästa tillfälle bevisa sin patriotism på de bulgariska arbetarnas ledare.

Programmet om motsatsernas utjämning, klassernas arbetsgemenskap, de parlamentariska reformerna, den successiva socialiseringen och den nationella enheten är ett vilseförande narrspel, som uppfunnits i den borgerliga ordningens värld, sådan den framgått ur världskriget.

Bourgeoisien har beslutsamt av sagt sig en försoning med proletariatet genom reformer. Den har mutat det försvinnande lilla övre lagret med smågåvor och tvingar den stora massan till lydnad med järn och blod.

Det finns icke en enda allvarlig fråga som nu kan avgöras med omröstning. Reformisterna ha intet annat kvar av demokratin än dess minne. Den statliga organismen utvecklar sig baklänges, och den förvandlas alltmer till en avdelning beväpnade personer. Bourgeoisien räknar icke längre röster, den räknar endast antalet gevär, kulsprutor och kanoner, som den kommer att ha till sitt förfogande då makt- och egendomsfrågan en dag står på dagordningen.

Det finns ingen arbetsgemenskap, ingen medling. För att rädda sig måste man störta bourgeoisien. Det kan emellertid endast ske genom proletariatets resning.

IV. Sovjet-Ryssland.

Mitt ibland chauvinismens, vinstbegärets och förödelsens tygellösa element är det endast kommunismens princip som visar hög livs- och skaparkraft. Ehuru sovjetmakten först befästade sin ställning i det land i Europa, som var som mest efterblivet och ruinerat och dessutom omringat av många mäktiga fiender, har sovjetmakten icke blott hävdad sin ställning i striden mot oerhörda, enastående hinder, utan i det praktiska livet framvisat de stora utvecklingsmöjligheter, som ligga förborgade i kommunismen. Den ryska sovjetmaktens utveckling och befästande framträder som det viktigaste historiska faktum alltsedan den kommunistiska Internationalen grundades.

I skapandet av en här brukade det i klasser upptimrade samhället se den starkaste provostenen på dess ekonomiska och statliga konstruktion. Efter arméns kraft eller svaghet bedömer man hushållningens och statens kraft eller svaghet.

Mitt under striden upprättade sovjetmakten en stor väpnad styrka. Den Röda armén ådagalade sin obestridliga överlägsenhet såväl i striden mot det gamla borgerliga och monarkistiska Ryssland, vilket med hjälp av Koltsjaks, Denikins, Judenitsjs, Wrangels m. fl. vita arméer sökte återställa imperialismen, som också i striden mot nationalarméerna i de ”demokratier”, som världsimperialismen uppställt till sitt bruk (Finland, Estland, Lettland, Polen).

På det ekonomiska området har sovjetmakten åstadkommit de största underverk redan däri-genom att den vred utsugningsverktygen ur bourgeoisiens händer och förvandlade dem till medel för en planmässig hushållning. Mitt under stridsbullret på oändligt långa fronter förlorade sovjetmakten icke ur sikte en enda möjlighet till ekonomiskt och kulturellt åter-uppbyggande. Under tiden mellan Denikins besegrande och Polens rövarangrepp skred

sovjetregeringen till en omfattande organisation av arbetsplikten, ett omsorgsfullt tillgodogörande och en bättre användning av produktionskrafterna och produktionsmedlen, till ett utnyttjande av vissa delar armén för ekonomiskt arbete samt framför allt till transportväsendets återupprättande.

Industriens och transportväsendets centralisation i statens händer leder till en förenkling, en standardisering av själva tekniken, nämligen på så sätt, att enstaka modeller göras till norm för hela produktionen. Fastställandet av ett minimiantal av lokomotiv-, vagns-, och fartygstyper, vilka upptagas till nytillverkning och reparation, och de maskinella anordningarnas tid efter annan företagna omändring för massproduktion av standardtyper äro endast möjliga på socialistisk grundval. De erbjuda oskattbara fördelar, då det gäller att göra fortsatta ekonomiska framsteg i produktivt hänseende. För industriens vetenskapliga organisation och användning av Taylorsystemets metoder – utan dess kapitalistiska, på arbetarnas utsugning syftande detaljer – möta i Ryssland icke längre några andra hinder än de som uppkomma genom det imperialistiska våldet utifrån.

Under en tid då de nationella intressena korsa sig med imperialismens oförskämda planer och i hela världen bilda en källa till oavbrutna konflikter, uppror och krig, har det socialistiska Ryssland visat, att arbetarstaten är i stånd att smärtfritt förena de nationella behoven med de ekonomiska, i det den rensar de förra från chauvinism och de senare från imperialism. Socialismen vill förena alla områden, alla kretsar, alla nationaliteter i en enhetlig hushållningsplan. Men den ekonomiska centralismen, som befriar såväl den ena klassen från exploatering genom den andra som en nations utsugning genom en annan, och därför är lika fördelaktig för alla, hämmar på intet vis folkhushållningens fria utveckling.

Genom Sovjetrysslands erfarenheter ha folken i Mellan-Europa, på sydöstra Balkan, i de engelska besittningarna, alla undertryckta nationer och stammar såsom egypter och turkar, indier och perser, irländare och bulgarer övertygat sig om att den kamratliga arbetsgemenskapen mellan alla nationella delar av mänskligheten icke kan förverkligas annat än genom ett sovjetrepublikernas förbund.

Revolutionen har av Ryssland skapat den första proletärstaten. Under de tre första åren av dess existens förändrades dess gränser oavbrutet. De krympte samman under världsimperialismens yttre militära tryck. De utvidgades då trycket blev svagare. Striden för Sovjetryssland är liktydig med striden mot världskapitalismen. Frågan ”Sovjetryssland” har blivit en prövosten för alla organisationer inom arbetarklassen. De tyska socialdemokraternas andra skamliga förräderi efter d. 4. aug. 1914 bestod i att de stående i spetsen för staten sökte skydd hos västerlandets imperialism i stället för att sträva efter ett förbund med revolutionen i öster. Sovjettyskland i förbund med Sovjetryssland hade varit starkare än alla kapitalistiska stater tillsammans.

Den Kommunistiska Internationalen har gjort Sovjetryssland sak till sin. Det internationella proletariatet skall icke lägga ifrån sig svärdet förrän Sovjetryssland blivit en medlem i förbundet av hela världens rådsrepubliker.

V. Proletärrevolutionen och den Kommunistiska Internationalen.

Inbördeskriget står på dagordningen i hela världen. Dess fana är sovjetmakten.

Kapitalismen har gjort oerhörda massor av människor till proletärer. Imperialismen bringar dessa massor ur jämvikten och sätter dem i revolutionär rörelse. Själva begreppet ”massorna” har förändrats de senaste åren. Det som på parlamentarismens och fackföreningarnas tid räknades till massorna har nu kommit upp på ytan. Millioner och åter millioner, som förr stodo utanför det politiska livet, ha nu förvandlats till en revolutionär massa. Kriget har satt

alla på benen, väckt till och med de mest efterblivna lagrens politiska uppmärksamhet till liv, lagt ned fröet till illusioner och förhoppningar hos dem och bedragit dem. Arbetets skrämmässiga isolering och de nätt och jämt drägliga existensmöjligheterna bland proletariatets övre lager samt å andra sidan den slöa och ointresserade hopplösheten i de undre lagren, dessa sociala grundvalar för den gamla formen av arbetarrörelse tillhöra oåterkalleligen det förflutna. Nya millioner drages in i striden. Kvinnorna, som förlorat sin fäder och makar och blevo tvungna att ersätta dem i arbetet, flöto som en bred ström in i rörelsen. Den arbetande ungdomen, som föddes och fostrades under världskrigets åskor, känner i revolutionen sitt rätta element.

Striden har i olika länder passerat olika stadier. Men det är den sista striden. Rörelsens böljeslag skölja icke sällan in i utlevade organisationsformer, som den tillfälligt ger nytt liv åt. Gamla slagord och halvt bortglömda lösensord flyta då och då upp på strömmens yta. Många misstag, oklara föreställningar, fördomar och illusioner sitta ännu kvar i hjärnorna. Men rörelsen som helhet har dock en djup, revolutionär karaktär. Den är alltomfattande och ohejdbar. Den breder ut sig, tager mark, enar sig och sköljer bort det gamla skräpet. Den avstannar icke förrän världsproletariatet kommit till makten.

Grundformen för denna rörelse är strejken. Dess enklaste men kraftigaste verkande orsak är prisstegringen på det dagliga livets förnödenheter. Strejken uppstår icke sällan ur särskilda lokala konflikter. Den utbryter som ett massornas otåliga eko av socialisternas dispyter i parlamenten. Den blandar samman ekonomiska lösningar med politiska. Den födes ur solidaritetskänslan med de förtryckta hemma och i utlandet. Den innehåller icke sällan fragment av reformism med lösensord ur det socialrevolutionära programmet. Den stillas, bilägges, födes på nytt, stör produktionen, håller statsmaskineriet i spänning, bringar bourgeoisien ur fattningen, och begagnar sig av varje anledning att sända Sovjetryssland sin hälsning. Och exploatörerna ta icke fel i sina aningar. Dessa kaotiska strejker utgöra i själva verket endast en socialrevolutionär appell och en mobilisering av det internationella proletariatet.

Det ena landets stora beroende av det andra, vilken på ett så katastrofartat sätt framträdde under kriget, giver särskild betydelse åt de arbetsbranscher, som förena det ena landet med det andra, och skjuter järnvägsmännen, eller över huvud taget transportarbetarna fram i första ledet. Transportarbetets proletärer ha haft tillfälle att visa en del av sin kraft i bojkotten av det vita Ungern och Vit-Polen. Strejken och bojkotten, dessa metoder som tillämpades av arbetarklassen vid första gryningen av dess fackliga kamp, d. v. s. redan innan den började utnyttja parlamentarismen, ha nu fått ett oerhört spelrum och en ny hotfull betydelse, liksom artilleriförberedelsen före stormanfallet.

Den enskildes hela stigande hjälplöshet inför de historiska händelsernas blinda spel rycker icke blott nya lager av arbetare och arbeterskor med sig utan driver även tjänstemän, ämbetsmän och den småborgerliga intelligensen in i yrkesorganisationens leder. Innan proletärrevolutionens utveckling framtvingar upprättande av sovjeter, vilka genast stå över alla, de gamla arbetarorganisationerna, samla sig de arbetande i fackliga organisationer, och tolerera till en tid dessas gamla former, officiella program och ledande spetsar; men i dessa organisationer ingjuta de massornas energi, vilken förut icke vaknat.

De understa lagren – jordbrukets proletärer, lantarbetarna – ha rest sitt huvud. I Italien, Tyskland och andra länder kan man iakttaga en storartad tillväxt av jordbruksarbetarnas revolutionära rörelse och deras broderliga närmande till städernas proletariat.

De fattigaste bondeklassernas förhållande till socialismen har ändrat sig. Medan parlamentsreformisternas kurtis med bondens på den privata äganderätten inriktade fördomar icke hade något resultat, så kastar däremot proletariatets verkligt revolutionära rörelse, dess oförsonliga

kamp mot förtryckarna en stråle av hopp in i den allra efterblivnaste, till marken slagne och vid jorden fastkedjade bonde.

Den mänskliga nödens och det andliga mörkrets hav är bottenlöst. Under varje lager som höjer sig framträder ett nytt, som just är i färd med att höja sig. Men avantgardet får icke vänta på en stor anhängareskara för att gå ut i striden. Väckelsearbetet, höjandet och uppfostran av de efterblivnaste lagren inom arbetarklassen kan man icke genomföra förrän man fått makten i sin hand. Arbetarna i de koloniala och halvkoloniala länderna ha vaknat. Inom de omätliga landområdena i Indien, Egypten och Persien, vilka den engelska imperialismens gigantiska polyp håller i sina armar, i detta omätliga hav av människor försiggår ett oavbrutet inre arbete, som rör upp väldiga vågor och sätter oro i citymännens aktier och hjärtan.

I kolonialfolkens rörelse förbinder sig det sociala elementet i mycket växlande former med det nationella, men båda äro riktade mot imperialismen. Vägen från de första barnstegen till stridens fullmogna former tillryggaläggas i kolonierna och de efterblivna, länderna i allmänhet under trycket av den moderna imperialismen och under det revolutionära proletariats ledning i forcerad marsch.

Det lovande närmandet mellan de muhammedanska och de icke-muhammedanska folken, vilka i allmänhet äro fastsmidda vid varandra genom det brittiska och utländska våldets gemensamma bojar; den inre reningsprocessen inom rörelsen, upphävandet av det andliga ståndets och den chauvinistiska reaktionens inflytande, och den samtidigt förda kampen mot de främmande förtryckarna och det egna landets maktinnehavare, de feodala prästerna och ockrarna, förvandla kolonialupprorens växande arméer till en väldig historisk kraft, en väldig reserv för världsproletariatet. Parias resa sig, deras upprörda själ drager dem med mäktig längtan till Sovjetryssland, till barrikadstriderna på de tyska städernas gator, till den upplågande kampen i Storbritannien, till den Kommunistiska Internationalen. Socialisten, som direkt eller indirekt understödjer den ena nationens privilegierade ställning i förhållande till den andra, som försonar sig med slaveriet i kolonierna, som gör rättslig skillnad på folk av olika raser och hudfärg och som hjälper moderlandets bourgeoisie att bevara sitt herravälde över kolonierna i stället för att understödja det väpnade koloniala upprorets sak, den storbritanniske socialisten som icke med alla medel stödjer upproret mot Londonplutokratin, i Irland, Egypten och Indien, en sådan socialist förtjänar, om icke en kula, så dock ett skammens märke, men icke några uppdrag eller något förtroende från proletariats sida.

Dessutom stöter proletariatet vid sina internationella revolutionära aktioner mindre på de till hälften förstörda taggtrådslinjer, som ännu stannat kvar i många länder sedan kriget, än på egoismen, konservatismen, halsstarrigheten och förräderiet från de gamla parti- och fackorganisationernas sida, bakom vilkas breda ryggar detta under en föregående epok fått frodas.

De gamla fackförbundens ledare motarbeta med alla medel de arbetande massornas revolutionära strider, hejda dem, eller om intet annat är möjligt, gynna strejkrörelserna för att sedan avbryta dem genom lömska ränker.

Den internationella socialdemokratiens förräderi har icke sin like i historien om striden mot förtrycket. Detta har klarast och hemskast visat sig i Tyskland. Den tyska imperialismens sammanstörtande skedde samtidigt med det ekonomiska systemets undergång. Utanför proletariatet fanns det ingen klass som kunde göra anspråk på regeringsmakten. Teknikens utveckling och den tyska arbetarklassens numerära styrka och höga kulturella ståndpunkt utgjorde en säker garanti för den sociala revolutionens framgång. Olyckligtvis vek den tyska socialdemokratien bort från den inslagna vägen. De invecklade manövrerna, i vilka slughet paras med slöhet, ha dragit proletariats energi bort från det naturliga och nödvändiga målet,

maktens erövring. Under tio år har socialdemokratien tillvunnit sig massornas förtroende för att sedan i det avgörande ögonblicket, då bourgeoisins öde stod på spel, ställa hela sin auktoritet till förtryckarnas förfogande.

Liberalismens förräderi och den borgerliga demokratiens undergång ha visat sig vara mindre viktiga episoder i jämförelse med de socialistiska partiernas förräderi. Till och med den roll som spelats av kyrkan, de konservativas elektriska kraftstation, som Lloyd George kallar den, träder i bakgrunden för II. Internationalens antisocialistiska roll.

Socialdemokratien motiverar sitt förräderi under kriget med nationalförsvarets slagord. Sin kontrarevolutionära politik efter fredsslutet döljer den med slagordet – demokrati. Den nationella demokratin är den triumferande formeln för proletariatets kapitulation för bourgeoisins vilja.

Men icke nog därmed! Dess politik, som tjänar till den kapitalistiska ordningens skydd, leder med nödvändighet socialdemokratien i bourgeoisins följe till att offentligen stödja sig på den ”nationella chauvinismen” och ”demokratien”. Scheidemann och Ebert slicka den franska imperialismens händer; de söka dess stöd mot rådsrevolutionen. Albert Thomas förvandlar sig till en betald agent för folkförbundet, denna smutsiga agentur för imperialismen. Vandervelde, denna vackert talande, förkroppsligade ytlighet hos II. Internationalen, vars huvud han var, är kunglig minister, medhjälpare till den klerikale Delacroix, beskyddaren av Belgiens katolska svartrockar och försvararna av de kapitalistiska grymheterna mot Kongo-negrerna. Henderson, som efterapar bourgeoisins stora män och än spelar kunglig minister än hans majestäts aller underdånigaste arbetaropposition eller Tom Shaw, som av rådsregeringen fordrar bestämda bevis för att det är rövare, tjuvar och lögnare som sitta i Londonregeringen – vad äro dessa herrar annat än arbetarklassens avgjorda fiender?

Renner och Seitz, Nemetz och Tusar, Troelstra, Branting, Daszinsky och Tsjeidze, alla försvara de var och en i sitt språk Andra Internationalens nesliga skeppsbrott. Karl Kautsky slutligen, den förutvarande marxisten och teoretikern i II. Internationalen, har förvandlat sig till en vacklande brännvinsadvokat för den gula pressen i alla länder.

Under massornas tryck byta den gamla socialismens skickligare element hud och yttre utseende utan att förändra sitt inre väsen; de bryta eller hota att bryta med II. Internationalen och rygga därvid tillbaka för varje revolutionär rörelse eller massaktion och till och med för en allvarlig förberedelse till aktion.

För att karaktärisera och samtidigt brännmärka denna maskerad är det nog att påpeka att det polska socialdemokratiska partiet, vars ledare är Daszinsky, och patronus Pilsudski, detta den småborgerliga cynismens och den chauvinistiska fanatismens parti, också har tillkännagivit sitt utträde ur II. Internationalen.

Den ledande parlamentsklicken inom det franska socialistpartiet, vilket nu röstar mot budgeten och Versaillesföredraget, utgör till sitt väsen ett av den borgerliga republikens stöd. Dess opportunistiska gester gå icke längre än nödigt är för att då och då till hälften återvinna förtroendet inom proletariatets mest konservativa lager.

I klasskampens grundfrågor avtrubbar den franska parlamentssocialismen som förut arbetarklassens vilja, i det den inbillar arbetarna att det innevarande ögonblicket icke är lämpligt för ett övertagande av makten, då Frankrike är ytterligt utmattat, liksom tidpunkten var olämplig i går på grund av kriget, under det strax före kriget det industriella uppsvinget och före detta den industriella krisen varit hindersamma o. s. v. I linje med den parlamentariska socialismen och icke en tum högre står Jouhaux' och hans kumpaners sladderaktiga och ljugande syndikalism.

Skapandet av ett starkt, andligen till en enhet sammansvetsat och disciplinerat kommunistiskt parti är för det franska proletariatet en fråga på liv och död.

I strejker och upplopp uppfostras och stålsättes en ny generation av tyska arbetare. Det får betala sina erfarenheter med ju större offer desto längre Tysklands oavhängiga socialistparti upprätthåller de socialdemokratiska statsräddarnas inflytande, vilka se sig om efter socialdemokratien sådan den var på Bebels tid och icke förstå den innevarande revolutionära epokens kynne, skjuta medborgarkriget och den revolutionära terrorn åt sidan, blott segla i händelsernas kölvatten och hoppas på undret, som skall bringa hjälp för dess osjälvständighet. Rosa Luxemburgs och Karl Liebknechts parti lär de tyska arbetarna att finna den rätta vägen i stridens hetta.

Den konservativa tendensen hos den engelska arbetarrörelsens spetsar är så stark, att man där icke ens känner nödvändigheten av en omgruppering. Det brittiska arbetarpartiets ledare bemöda sig oavslåtligen att stanna kvar i Andra Internationalens led.

Vid en tid då händelsernas gång de senaste åren kastat stelheten i det ekonomiska livet över ända även i det konservativa England och gjort massorna så mottagliga för ett revolutionärt program, som det över huvud taget är möjligt, kvarstannar den borgerliga nationens officiella apparat – konungamakten, lordernas hus, underhuset, kyrkan, fackföreningarna, arbetarpartiet, – Georg V, ärkebiskopen av Canterbury och Henderson – allt detta sitter orubbligt kvar som en kraftig hämsko på all utveckling. Proletariatets undre lager måste gentemot detta officiella huvud uppställa ett från rutin och sekterism lika frigjort, med massorganisationerna intimt förbundet kommunistiskt parti.

I Italien, där till och med bourgeoisin själv öppet erkänner, att nycklarna till landets vidare öden ligga i det socialistiska partiets händer, består den högra, av Turati ledda flygelns politik i att leda proletariatets kraftigt framåtskridande revolution in i de parlamentariska reformernas strömfåra. Detta inre sabotage utgör för ögonblicket den största faran.

Italienska proletärer, tänker på Ungern, vars exempel hör historien till, som ett varnande exempel på att proletariatet både i striden om makten och efter dess erövring måste ställa sig bestämt på egna fötter genom att utesluta alla utlevade och vacklande element och skoningslöst döma alla försök till förräderi. De stora kriget, vilka som följdorsak lämnat efter sig den svåra ekonomiska krisen, inleda ett nytt kapitel i arbetarrörelsen inom Förenta staterna, liksom de övriga länderna på den amerikanska kontinenten. Slutet på Wilsonismens glitter och osanningar är samtidigt slutet på den amerikanska socialismen, som utgör en blandning av pacifistiska illusioner och marknadsutropare-inställsamhet och fredligt från vänster kompletterar herr Gompers trade-unionism. Den fastaste sammansvetsning av de revolutionära proletära partierna och organisationerna på den amerikanska kontinenten från halvön Alaska till Kap Horn, till en fast sammansluten amerikansk sektion av Internationalen, det är en uppgift, som måste lösas och skall lösas, för att kampen mot dollarn och de av den mobiliserade krafterna skall kunna genomföras.

Regeringssocialisterna och halv-regeringssocialisterna i de olika länderna ha haft många skäl att beskylla kommunisterna för att dessa genom sin oförsonliga taktik framkallat mot-revolutionens framträdande, vilken de därigenom skulle hjälpa att sluta lederna fastare. Denna politiska beskyllning är ingenting annat än en senkommen parodi på liberalismens klagomål. Den senare i synnerhet påstod, att proletariatets självständiga kamp driver de besuttna över i reaktionens läger. Detta är otvivelaktigt riktigt. Om arbetarklassen icke försökte göra ingrepp i grundvalarna för bourgeoisins herravälde, behövde denna icke taga några repressalier. Själva kontrarevolutionens begrepp skulle icke existera om historien icke kände revolutionen. Om proletariatets resningar oundvikligen medföra bourgeoisins sammanslutning till

självförsvar och motanfall, så bevisar detta faktum endast att revolutionen är en kamp mellan två oförsonliga klasser, vilken endast kan sluta med definitiv seger för en av dem.

Med förakt förkastar kommunismen en politik, som leder därtill, att de tröga massorna hejdas, emedan man skrämmer dem med knutpiskan "kontrarevolution". Mot den kapitalistiska världens sönderfallande och kaos, som med all kraft hotar att förrinta den mänskliga kulturen, uppställer den Kommunistiska Internationalen det internationella proletariats förenade kamp, tillintetgörandet av all privategendom såsom produktionsmedel och nationalhushållningens omläggning på grundvalen av en enhetlig hushållningsplan, som uppställs och utföres genom producenternas solidariska gemenskap. Under baneret med påskriften "Proletariatets diktatur, Rådsregeringssystem" förenar Den Kommunistiska Internationalen milliontals arbetande i alla världsdelar och utvidgar, rensar och formerar den i stridens eld sina egna led. Den Kommunistiska Internationalen är partiet för det internationella proletariats revolutionära resning. Den utesluter alla grupper och organisationer, som i öppen eller understucken form förlama, demoralisera eller försvaga proletariatet; den driver det att icke böja sig för laglighetens, demokratiens, nationalförsvarets m. fl. avgudar, vilka äro en mask för bourgeoisens diktatur. Den Kommunistiska Internationalen kan vidare icke i sina led upptaga organisationer, som visserligen upptagit proletariatets diktatur på sitt program, men det oaktat föra en politik, som räknar med fredlig lösning av en historisk kris. Blotta erkännandet av rådssystemet löser inga problem. Råds-regeringens organisation besitter ingen undergörande kraft. Den revolutionära kraften ligger i proletariatet självt. Det är ovillkorligen nödvändigt att det reser sig till uppror, för övertagande av makten, ty endast då kan rådsorganisationen visa sina fördelar som ett oförlitligt vapen i proletariatets hand. Den Kommunistiska Internationalen utesluter ur sina led alla de ledare inom arbetarrörelsen, som på direkt eller indirekt väg politiskt lämna bourgeoisien något bistånd. Vi behöva ledare, som icke gentemot bourgeoisien hysa något annat än ett dödligt hat, som sammankalla och föra fram proletärerna i outtröttlig kamp, som äro beredda att föra en armé av upproriska i striden, som icke hejda sig på halva vägen, och som, vad som än må hända, icke underlåta att skoningslöst bestraffa dem som göra ett försök att hejda dem. Den Kommunistiska Internationalen är det internationella proletariats och den proletära diktaturens. Det har inga andra mål och uppgifter än hela den arbetande klassens.

Förmätenheten hos de små sekterna, bland vilka var och en vill saliggöra arbetarklassen på sitt sätt, är främmande för och fientlig mot den Kommunistiska Internationalens anda. Den känner varken till universalläkemedel eller besvärjelser, den stödjer sig på arbetarklassens fredliga erfarenheter förr och nu, avlägsnar dessa erfarenheters misstag och fel, förallmänligar erövringarna, samt erkänner och gör till sina allenast de revolutionsformler som framstå som massaktionens formler.

Yrkesorganisationer, ekonomiska och politiska uppror, bojkotter, parlaments- och kommunalval, parlamentstribuner, tillåten och förbjuden agitation, hemlig propaganda inom armén, kooperativt arbete, barrikadkamp – ingen enda organisations- eller kampform till arbetarnas gagn förkastar den Kommunistiska Internationalen, och ingen enda form betraktas av den som ett allena hjälpsamt universalläkemedel.

Rådssystemet är ingen abstrakt princip, som kommunisterna uppställa mot parlamentarismens princip. Rådssystemet är en klassapparat, som i striden och genom striden måste avlägsna och ersätta parlamentarismen. I det den Kommunistiska Internationalen för en obarmhärtig strid mot reformismen inom fackföreningarna, mot kretinismen och streberväsendet inom parlamenten, fördömer den Kommunistiska Internationalen å andra sidan den sekteristiska fanatismen hos dem, som uppmana till att lämna de många millioner arbetare omfattande fackförbundens led och vända ryggen åt parlamentariska och kommunala institutioner. Kommunisterna skilja sig på intet sätt från de massor, som bedragas och förrådas av

reformisterna och patrioterna, men de föra en oförsonlig kamp mot dem inom massorganisationerna och inom de institutioner, som skapats av det borgerliga samhället, för att därigenom störta det desto snabbare och säkrare.

Vid den tid, då under Andra Internationalens skydd klassorganisationen och klasstridernas metoder näsan uteslutande voro lagliga, stodo de i sista hand under kontroll och ledning av bourgeoisien, vars reformistiska agenter tyglade den revolutionära klassen. Den Kommunistiska Internationalen rycker tyglarna ur händerna på bourgeoisin, erövrar alla organisationer, förenar dem under revolutionär ledning och ställer genom dem proletariatet inför det enda målet: erövringen av makten för att tillintetgöra den borgerliga staten och upprätta det kommunistiska samhället.

I allt sitt arbete, såsom ledare av revolutionära uppror, såsom organisatör av hemligt arbetande grupper, såsom fackföreningssekreterare, såsom agitator på massmöten eller såsom deputerad, som föreningsman eller som barrikadkämpe, förblir kommunisten sig själv, den disciplinerade medlemmen av samhället med dess ekonomiska grundvalar, dess statliga form, dess demokratiska ställning, dess religion och dess moral, han är den offervilligaste soldaten i proletärrevolutionen och den nya ordningens rastlöse apostel.

Arbetare och arbeterskor! På jorden finns det endast ett tecken som är värt att kämpa och dö under: detta tecken är den Kommunistiska Internationalen!

Undertecknat av:

Ryssland: Lenin, Sinovjeff, Bucharin, Trotskij.
Tyskland: Levi, Meyer, Walcher, Wolfstein.
Österrike: Steinhardt, Tomann, Strömer.
Frankrike: Rosmer, Sadoul, Guilbeaux.
England: Quelch, Gallacher, Pankhurst, Mac Laine.
Amerika: Flin, Fraina, Williams, Reed.
Italien: Serrati, Bombacci, Graziadei, Bordiga.
Norge: Fries, Schefflo, Madsen.
Sverige: Dahlström, Samuelson, Winberg.
Danmark: Jörgensen, Nielsen.
Holland: Wynkop, Janson, Van-Leuwen.
Belgien: Van-Ooverstraetten.
Spanien: Pestana.
Schweiz: Herzog, Humbert Droz.
Ungern: Rakoszy, Rudnjansky, Varga.
Galizien: Levitzky.
Polen: Marchlewsky.
Lettland: Stutschka, Krastin.
Litauen: Mitzkewitsch-Monsulow.
Tjeckoslovakien: Wanek, Gula, Sapotetzky.
Estland: Wakmann, Pögelmann.
Finland: Rahja, Lotonitzky, Manner
Bulgarien: Kabaktsjijeff, Maksimoff, Sjablin.
Jugoslavien: Milkitz.
Grusien: Liha-Zhakaja.
Armenien: Nasaritjan.
Turkiet: Nichad.
Persien: Sultan-Sade.
Indien: Atseharia, Seheffik, M. N. Roy.

Nederländska Indien: Marring.
 Kina: Lacu-Siu-Tschan.
 Korea: Tak-Din-Schun, Kin-Tulin.
 Mexiko: R. Allen, F. Seaman.

Teser över den Kommunistiska Internationalens grunduppgifter.

1) Karaktäristiskt för det nuvarande ögonblicket i den internationella kommunistiska rörelsens utveckling är, att i alla länder ha de bästa representanterna för det revolutionära proletariatet blivit fullkomligt på det klara med grundvalarna för den kommunistiska Internationalen, på det klara med proletariatets diktatur och sovjetmakten, och med den största hänförelse ställt sig på den kommunistiska Internationalens sida. Ett ännu viktigare och större framsteg är, att icke endast inom stadsproletariatets breda massor, utan även bland lantproletariatets mera utvecklade del uppstått den mest obetingade sympati för dessa viktiga principer.

Å andra sidan ha tvenne fel eller svagheter vidlått den så ovanligt snabbt växande internationella kommunistiska rörelsen. Ett mycket allvarligt fel, som innebär en oerhörd fara för proletariatets frigörelsekamp, består i att en del av de gamla ledarna och de gamla partierna inom Andra Internationalen – delvis halft omedvetet, i det de givit efter för massornas önskan eller tryck, del vis medvetet för att upprätthålla sin forna roll som bourgeoisies agenter och hjälpare inom arbetarrörelsen – förklarat sin villkorliga eller till och med ovillkorliga anslutning till III Internationalen, medan de samtidigt i hela sin partiverksamhet och politiska verksamhet stå kvar på II Internationalens nivå. Detta tingens tillstånd är fullständigt ohållbart, emedan det förhindrar bildandet av ett starkt kommunistiskt parti, minskar III Internationalens anseende och hotar ned återuppreandet av ett liknande förräderi, som det de ungerska socialdemokraterna gjorde sig skyldiga till, då de helt hastigt gävo sig sken av att vara kommunister. Ett annat, mycket mindre betydelsefullt fel, snarare en sjukdom under rörelsens uppväxt, består i den strävan efter ”radikalism”, som leder till en oriktig värdering av partiets roll och uppgifter med hänsyn till klassen och massan och de revolutionära kommunisternas plikt att arbeta i de borgerliga parlamenten och i de reaktionära fackföreningarna.

Det är kommunisternas plikt att icke tuga med sin rörelsens svagheter utan att öppet kritisera dem för att desto hastigare och grundligare bli dem kvitt. I detta syfte är det nödvändigt att först mera konkret bestämma innehållet i begreppen ”proletariatets diktatur” och ”sovjetmakten”, särskilt på grundvalen av den praktiska erfarenheten; för det andra att klarlägga vari det omedelbara förberedelsearbetet för förverkligandet av dessa paroller i alla länder kan och måste bestå; för det tredje att antyda vägen och medlen för att bota vår rörelse från dess svagheter.

1. Den proletära diktaturens och sovjetmaktens väsen.

2) Socialismens seger (som första steget till kommunism) över kapitalismen kräver av proletariatet som den enda verkligt revolutionära klassen förverkligandet av följande tre uppgifter: 1) att störta exploatörerna och först och främst borgarklassen, deras ekonomiska och politiska huvudrepresentant, att helt och hållet undertrycka deras motstånd och omöjliggöra varje försök från deras sida att återupprätta kapitalets och lönslaveriets ok; 2) att, dra över på sin sida icke endast proletariatet eller dess stora flertal, utan även hela massan av arbetande och av kapitalet exploaterade och föra dem in under ledning av proletariatets revolutionära förtrupp, det kommunistiska partiet; att under den oändligt skarpa och

skoningslösa kampen mot exploatörerna upplysa, organisera, uppfostra och disciplinera dem; att frigöra detta stora flertal av befolkningen i alla kapitalistiska länder från dess beroende av bourgeoisin, att genom den praktiska erfarenheten inge dem förtroende till proletarietets ledande roll och till dess revolutionära förtrupp. Den tredje uppgiften består i att neutralisera och oskadliggöra den vacklan mellan bourgeoisin och proletariet, mellan borgerlig demokrati och sovjetmakt, som förefinnes inom småborgare- och småbondeklassen, vilken i alla utvecklade länder ännu är nog så talrik, även om den icke utgör flertalet av befolkningen, liksom att neutralisera den vacklan som finns hos de denna klass motsvarande grupperna av intellektuella, tjänstemän o. s. v.

Den första och andra uppgiften äro av självständig natur och var och en av dem kräver särskilda aktioner såväl gentemot exploatörerna som de exploaterade. Den tredje uppgiften följer av de tvenne första och kräver endast en duglig, tidsenlig och elastisk kombination av åtgärderna för den första och andra uppgiften, allt efter de konkreta omständigheterna i varje särskilt fall av vacklan.

3) I betraktande av det konkreta läget, som framkallats i hela världen och framför allt i de mest avancerade, mäktigaste, mest upplysta kapitalistiska staterna på grund av militarismen, imperialismen, undertryckandet av kolonierna och de svagare länderna, det imperialistiska världsmordet och "freden" i Versailles betyder varje tanke på kapitalisternas fredliga underkastelse under de exploaterades majoritetsvilja, på en fredlig, reformistisk övergång till socialismen icke endast utomordentlig spetsborgerlig kortsynthet, utan ett direkt bedrägeri mot arbetarna, ett förskönande av det kapitalistiska lönsloveriet, ett bemantande av sanningen. Denna sanning består i att bourgeoisin, till och med den mest upplysta och demokratiska, redan nu inte ryggat tillbaka för något bedrägeri eller någon förbrytelse, för att nedslakta miljoner arbetare och bönder för att rädda privatäganderätten till produktionsmedlen. Endast det våldsamma störtandet av bourgeoisin, beslagttagandet av dess egendom, tillintetgörandet av hela den borgerliga statsapparaten från ovan till nedan – den parlamentariska, rättsliga, militära, byråkratiska, administrativa, kommunala apparaten o. s. v. – intill fullständigt fördrivande eller internerande av de farligaste och mest hårdnackade exploatörerna och sträng bevakning av dem för att bekämpa de oundvikliga försöken till motstånd och återupprättande av det kapitalistiska slaveriet – endast dylika åtgärder äro i stånd att verkligt genomföra kapitalistklassens underkastelse.

Som en liknande vacker förfalskning av kapitalismen och den borgerliga demokratin, som ett liknande bedrägeri mot arbetarna måste å andra sidan den uppfattning betraktas, som är vanlig hos Andra Internationalens gamla partier och ledare, att flertalet av de arbetande och exploaterade skulle vara i stånd att under de kapitalistiska slafförhållandena, under bourgeoisins ok – som antar oändligt olika former och desto mer raffinerade och grymma och skoningslösa, ju mer kultiverat ifrågavarande land är – arbeta sig fram till en fullkomlig socialistisk klarhet, en fast socialistisk övertygelse och karaktär. Det är i själva verket möjligt att upplysa uppfostra och organisera de stora arbetande och utsugna massorna under proletarietets inflytande och ledning, att befria den från egoismen, från splittringen, från alla de laster och svagheter, som privategendomen framkallat, att förvandla dem till ett fritt förbund av fria arbetare först när proletarietets förtrupper, understödda av den enda revolutionära klassen eller dess flertal, störta och besegra utsugna, befria de utsugna ur deras slavtillstånd och omedelbart på de avväpnade kapitalisternas bekostnad, förbättra deras levnadsförhållanden, liksom under den allra skarpaste klasskampens egentliga förlopp.

4) För att segra över kapitalismen är ett gott ömsesidigt förhållande mellan det kommunistiska partiet som ledare, den revolutionära klassen, proletarietet – och massan, d. v. s. alla arbetande och exploaterade som helhet, nödvändigt. Endast det kommunistiska parti, som verkligen är revolutionära klassens förtrupp, vilket i sig innesluter alla dess bästa

representanter, vilket består av fullt medvetna och hängivna kommunister, vilket förstått att binda sig oupplösligt samman med sin klass hela liv och därigenom med hela massan av exploaterade och att vinna fullständigt förtroende hos denna massa, endast ett sådant parti är i stånd att leda proletariatet under den hänsynslösa, avgörande sista kampen mot alla kapitalismens makter. Å andra sidan är proletariatet endast under ledning av ett sådant parti i stånd att utveckla hela styrkan i sin revolutionära framstormning, att tillintetgöra likgiltigheten och motståndet hos den lilla minoriteten av arbetararistokrati, som blivit korrumpad av kapitalismen, de gamla fackförenings- och kooperations-ledarna – att utveckla hela sin makt, som på grund av det kapitalistiska samhällets ekonomiska struktur är oändligt mycket större än detta proletariats del av hela befolkningssiffran. Vidare kan blott den massa, som i verkligheten redan är befriad från bourgeoisins och den borgerliga statsapparatsens ok, sedan den fritt kunnat organisera sig i sina sovjeter, för första gången i historien utveckla all den energi och initiativ, som finns hos de miljoner människor, vilka varit undertryckta av kapitalismen. Först när sovjeterna blivit den enda statsapparaten, möjliggöres ett verkligt deltagande i förvaltningen av hela massan av exploaterade, denna massa, som även under den friaste demokrati till 99 procent varit utestängd från deltagande i förvaltningen. Först i sovjeterna börjar massan av exploaterade att lära sig, icke genom böcker, utan genom sin egen praktiska erfarenhet, hur man bör bedriva det socialistiska uppbyggningsarbetet, hur man kan skapa en ny disciplin, ett fritt förbund av arbetare.

II. Vari den omedelbara förberedelsen, som överallt bör genomföras, till den proletära diktaturen bör bestå.

5) Den nuvarande tidpunkten av den internationella kommunistiska rörelsens utveckling kännetecknas därav att proletariatets förberedelse för förverkligandet av sin diktatur ännu icke är avslutad i det övervägande flertalet kapitalistiska länder, ja, på en del ställen icke ens systematiskt börjad ännu. Därav följer icke att den proletära revolutionen i den närmaste framtiden är omöjlig; den är fullt möjlig, ty hela den politiska och ekonomiska situationen är osedvanligt rik på brännbara ämnen och tecken på dessas plötsliga uppflammande. En annan förutsättning för revolutionen förutom proletariatets förberedelse, nämligen det allmänna kristillståndet inom alla härskande och borgerliga partier, är också för handen. Av detta framgår att ögonblickets uppgift för de kommunistiska partierna består i att påskynda revolutionen, utan att genom konstlade medel eller oförberett söka provocera fram densamma, samt att stärka proletariatets beredskap. Å andra sidan nödvändiggör ovannämnda ställning inom flera socialistiska partier att man fäster uppmärksamheten på att ”erkännandet” av proletariatets diktatur icke får bli endast ett tomt ord.

Huvuduppgiften för de kommunistiska partierna från den internationella proletära rörelsens synpunkt blir därför på den nuvarande tidpunkten att samla de splittrade kommunistiska krafterna, att skapa ett enigt kommunistiskt parti i varje land (eller att stärka och förnya ett redan existerande parti) för att mångdubbla arbetet på proletariatets förberedelse till erövrandet av den statliga makten och därtill just erövrandet av makten i form av proletariatets diktatur. Det vanliga socialistiska arbetet har hos de grupper och partier som erkänna proletariatets diktatur icke på långt när blivit så reformerat och förnyat som det påkräves för att detta arbete skall kunna erkännas såsom kommunistiskt och motsvarande de uppgifter som föreligga under den period som går omedelbart före proletariatets diktatur.

6) Proletariatets erövring av den politiska makten betyder icke något avbrott i klasskampen mot bourgeoisien, utan gör tvärtom denna kamp ännu mera omfattande, bitter och hänsynslös. Alla de grupper, partier, ledare inom arbetarrörelsen, som helt eller delvis stå på reformismens, på centrums, sida, gå under kampens mest tillspetsade ögonblick ovillkorligen över antingen på bourgeoisiens eller på de tveksammas sida eller – vad värre är – gå med bland det

segrande proletariatets opålitliga vänner. Därför kräver förberedandet av proletariatets diktatur ej blott en skärpt kamp mot alla reformistiska och "centrum" tendenser, utan också en förändring av denna kamps karaktär. Kampen kan icke inskränkas till att klarlägga det felaktiga i dessa tendenser, utan måste obönhörligen och skoningslöst avslöja varje person inom arbetarrörelsen som röjer dylika tendenser, ty eljes kommer icke proletariatet att veta säkert med vem det går tillsammans i den avgörande kampen mot bourgeoisien. Denna kamp är av den art att den varje ögonblick kan ersätta kritikens vapen med vapnens kritik – och även ersatt, som erfarenheten visat. Varje inkonsekvens eller svaghet i avslöjandet av dem som visa sig såsom reformister eller "centrums-män" betyder en direkt ökning av faran för att proletariatets maktställning kommer att störtas av bourgeoisien, som i morgon kommer att för kontrarevolutionen utnyttja det som i dag för trångsynta människor synes vara endast en "teoretisk meningsskiljaktighet".

7) I synnerhet får man icke inskränka sig till det vanliga principiella förkastandet av varje samarbete mellan proletariatet och bourgeoisien, varje "koalition". Det enkla försvaret av "frihet och jämlikhet" under upprätthållandet av privata eganderätten till produktionsmedlen förvandlar sig under proletariatets diktatur, vilken aldrig kan vara i stånd alt med ett slag avskaffa all privategendom, till ett "samarbete" med bourgeoisien som direkt undergräver arbetarklassens makt. Ty proletariatets diktatur betyder ett bestående och skydd med statens hjälp – medelst hela statsmaktens apparat – av "exploatörens ofrihet" att fortsätta sin förtryckare- och utsugareverksamhet, den besittandes (d. v. s. den som till sitt personliga bruk har indragit produktionsmedel som skapats genom samhälleligt arbete). "icke-jämlikhet" med den egendomslöse. Det som före proletariatets seger endast syntes vara en teoretisk meningsskiljaktighet i fråga om "demokrati", betyder i morgon, efter segern, oundvikligen en fråga som måste avgöras med vapnens makt. Följaktligen blir en om också blott provisorisk förberedelse av massorna till förverkligandet av proletariatets diktatur omöjlig utan en grundlig förändring i karaktären av kampen mot "centrums-männen" och "demokratis försvarare".

8) Proletariatets diktatur är den mest avgjorda och revolutionära formen för proletariatets klasskamp mot bourgeoisien. En sådan kamp kan endast segra när proletariatets revolutionära förtrupp har bakom sig proletariatets övervägande flertal. Förberedandet av proletariatets diktatur kräver därför ej blott ett klagande av all reformisms borgerliga karaktär, och av den borgerliga karaktären hos varje försvar av demokratien under upprätthållandet av den privata egendomsrätten till produktionsmedlen; ej blott ett avslöjande av alla sådana tendenser som i verkligheten betyda ett försvar för bourgeoisien inom arbetarrörelsen, nej, det kräver också att alla gamla ledare ersättas med kommunister i *alla* slags proletära organisationer, ej blott de politiska utan även i de fackliga, kooperativa, kulturella etc. Ju varaktigare, solidare och fullständigare den borgerliga demokratiens herravälde varit i ifrågavarande länder, i desto högre grad lyckades det bourgeoisien att besätta alla ledande poster med sådana personer som uppfostrats av den själv, genomträngts av dess egna. åskådningar och fördomar, och i många fall direkt eller indirekt köpts av densamma. Det är nödvändigt att hundra gånger kraftigare än förr avlägsna dessa representanter för arbetararistokratien eller för de förborgerligade arbetarna samt ersätta dem med om så vore oerfarna arbetare, såvida dessa blott äro solidariska med den exploaterade massan och åtnjuter dess förtroende, i kampen mot utsugarna. Proletariatets diktatur kommer att nödvändiggöra utnämmandet av sådana arbetare, vilka icke ha någon erfarenhet till de mest ansvarsfulla poster i staten, i annat fall kommer arbetarregeringen att bli maktlös och icke stödjas av arbetarna.

9) Proletariatets diktatur är det mest fullkomnade förverkligande av en ledning av alla arbetare och utsugna som blivit förtryckta, förtrampade, terroriserade, splittrade, bedragna av kapitalistklassen, en ledning av den enda klass som genom hela kapitalismens historia är

beredd att övertaga en sådan ledareroll. Därför måste man ofördröjligen överallt börja förberedandet av proletarietets diktatur, bl. a. genom följande medel:

Inom alla organisationer, förbund och föreningar, framför allt av den proletära men även dessutom av den icke-proletära arbetande och exploaterade massan (politiska, fackliga, militära, kooperativa, kulturella och idrottsföreningar o. s. v.), måste bildas grupper eller celler av kommunister, mestadels offentliga men också hemliga, det sista blir en nödvändighet överallt där man kan frukta förbud mot organisationerna eller häktande av deras medlemmar. Dessa celler måste vara nära förenade inbördes och med partientralen, de måste utväxla erfarenheter, utföra agitationspropaganda och organisationsarbete, de måste anpassa sin verksamhet efter det offentliga livets alla olika områden och alla de skilda kategorierna och grupperna inom arbetarmassorna och genom denna mångsidiga verksamhet systematiskt uppfostra och utbilda, både sig själva och partiet, klassen och massorna.

Samtidigt är det av största vikt att praktiskt utarbeta de nödvändiga utvecklingslinjerna för hela verksamheten, å ena sidan med hänsyn till ledarna och de ansvariga representanterna, som ständigt löpa fara att smittas av kälkborgerliga och imperialistiska fördomar (dessa ledare måste obönhörligen avslöjas och utdrivas ur arbetarrörelsen); å andra sidan med hänsyn till massorna som i synnerhet efter det imperialistiska kriget är benägna att tillägna sig läran om proletarietets herradöme såsom enda utväg ur det kapitalistiska slaveriet. Man måste lära sig att inför massorna uppträda med största tålmod och försiktighet för att kunna förstå egenarten, de särskilda psykologiska dragen hos en var av arbetarkategori, varje fack o. s. v. inom denna massa.

10) Särskilt förtjänar en av dessa grupper eller celler av kommunister uppmärksamhet och omhuld från partiets sida, nämligen den parlamentariska fraktionen, det vill säga den grupp av partimedlemmar som äro representanter i borgerliga institutioner (först och främst de statliga, men också de lokala, kommunala o. s. v.). Å ena sidan har just denna tribun en stor betydelse för stora lager av mera efterblivna, med borgerliga fördomar genomträngda arbetaremassor; därför måste kommunisterna obetingat just från denna talarstol göra agitations- och organisationsarbete och förklara för massorna varför upplösandet av det borgerliga parlamentet i Ryssland genom den allmänna sovjetkongressen var lagenligt (och i sin tid blir lagenligt i alla land). Å andra sidan har hela den borgerliga demokratiens historia gjort parlamenttribunen, särskilt i de mest utvecklade länderna, till det viktigaste eller ett av de viktigaste medlen för ett oerhört skojeri, för ett finansiellt och politiskt bedragande av folket, för strebervälde och hyckleri, för förtryck och utsugning av de arbetande massorna. Därför är det glödande hat mot parlamentet, som man finner hos många av den revolutionära proletarietets bästa representanter fullkomligt berättigat. Därför kräves det också från de kommunistiska partiernas sida, såväl som från alla till III Internationales anslutna partiers sida – i synnerhet då dessa partier icke uppstått genom klyvning av de gamla partierna och långvarig hårdnackad kamp mot dem, utan genom en (ofta formell) övergång av gamla partier till nya politiska ställningar – en utomordentlig sträng hållning gentemot den parlamentariska fraktionen: dennas fullständiga underordnande under partistyrelsens kontroll och anvisningar, upptagandet av huvudsakligen revolutionära arbetare i denna fraktion, den uppmärksamaste analys från kommunistisk synpunkt på partimötena och i partipressen av parlamentsledamöternas tal; utkommendering av parlamentsmedlemmarna till agitationsverksamhet bland massorna, uteslutande av alla dem ur dessa fraktioner som visa tendenser i riktning mot II Internationales, o. s. v.

11) En av de huvudorsaker som försvåra den revolutionära arbetarrörelsen i de utvecklade kapitalistiska länderna består däri att kapitalet lyckats genom kolonibesittningar och finanskapitalets merprofit utskilja en arbetararistokrati som är relativt stabil. Denna åtnjuter bättre lönevillkor och är för det mesta genomträngd av trångbröstad skråanda och småborgerliga samt imperialistiska fördomar. Den utgör det verkliga sociala stödet för reformisternas II.

International och "centrums-männen", och är i nuvarande ögonblick nära nog bourgeoisien sociala huvudstöd. Ingen ens provisorisk förberedelse av proletariatet att störta bourgeoisien är möjlig utan en oupphörlig systematisk och öppen kamp mot denna samhällsgrupp som utan tvivel – såsom erfarenheten också redan visat – efter proletariatets seger kommer att lämna ej så få element till de borgerliga vita gardena. Alla partier som anslutit sig till III. Internationalen måste till varje pris genomföra parollen: "djupare ned i massorna", "i närmare kontakt med massorna", i det man med ordet massor förstår alla arbetande och exploaterade, i synnerhet de dåligt organiserade och upplysta, de mest förtryckta och minst organiserbara.

Proletariatet blir blott revolutionärt så vida det icke är inneslutet av snäva skrågränser, för så vida det deltar på de offentliga livets alla områden som ledare av hela det arbetande och exploaterade folket; och det kan ej förverkliga sin diktatur om det ej är redo att göra de största offer för att uppnå seger över bourgeoisien. Såväl principiell som praktisk betydelse har i detta avseende erfarenheten i Ryssland, där proletariatet icke kunnat genomföra sin diktatur och vinna hela arbetarmassans tillit och aktning om det ej bragt de största offren och lidit av hunger i högre grad än de andra grupperna av denna massa under de svåraste ögonblicken av den internationella bourgeoisiens anfall, krig och blockad.

Det är i synnerhet nödvändigt för det kommunistiska partiet och hela det utvecklade proletariatet att giva det mest uppoffrande stöd åt alla större masstrejkrörelser som ensamma äro i stånd att under kapitalismens ok väcka, resa, upplysa och organisera massorna och inge dem absolut tillit till det revolutionära proletariatets ledareparoll. Utan denna förberedelse är ingen diktatur av proletariatet möjlig, och män som i likhet med Kautsky i Tyskland och Turati i Italien äro i stånd att uppträda offentligt mot strejker, kunna under inga omständigheter tolereras inom partier som äro anslutna till III Internationalen! I ännu högre grad gäller detta naturligtvis de fackliga och parlamentariska arbetarledare, som ofta förråda arbetarna i det de medelst strejker lära dem reformism och icke revolution (såsom till ex Jouhaux i Frankrike, Gompers i Amerika och J. II. Thomas i England.)

12) I alla länder, även de friaste, mest "legala" och "fredliga" så till vida att klasskampen där är mindre skarp, är den tidpunkt fullständigt mogen, då det är obetingat nödvändigt för varje kommunistiskt parti att förena det legala och det illegala arbetet, legal och illegal organisation. Ty även i de mest upplysta och friaste länder med den mest "solida" borgerliga demokrati, tillgripa nu regeringarna systematiskt tvärtemot sina hycklande och lögnaktiga förklaringar, den utvägen att föra hemliga listor över kommunister och begå ständigt brott mot sina egna författningar, ge hemligt eller till hälften hemligt understöd åt vitgardister och åt mord på kommunister, till hemliga förberedelser för arresteringen av kommunister, för insmuggling av provokatörer inom kommunisternas led etc. Blott de reaktionära kälkborgarna med vilka vackra "demokratiska" och pacifistiska fraser de än dölja sig kunna förneka detta faktum och dess nödvändiga konsekvens: Ofördröjligt bildande av illegala organisationer inom alla kommunistiska partier för systematiskt illegalt arbete och för förberedelser till det ögonblick då de borgerliga förföljelserna börja. Särskilt nödvändigt är det illegalt arbetet inom hären, flottan och polisen, ty efter det stora imperialistiska kriget äro alla regeringar ängsliga för folkhären, som står öppen för bönder och arbetare, och ha i hemlighet börjat tillgripa alla möjliga medel för utval av truppdelar som rekryteras från bourgeoisiens led och äro särskilt utrustade med särskilt fulländad teknik.

Å andra sidan är det också nödvändigt att i intet fall inskränka sig till det illegala arbetet, utan också utveckla det legala och i detta avseende övervinna alla svårigheter, grunda legala pressorgan och legala organisationer under de mest olikartade och, om nödvändigt, under ofta skiftande benämningar. Så arbeta de illegala kommunistiska partierna i Finland, Ungern, Polen, Lettland, delvis i Tyskland, etc. Så måste också "Världens industriarbetare" (I. W. W.)

i Amerika arbeta, så måste alla kommunistiska partier arbeta då statsmyndigheterna börja förföljelser på grund av Kommunistiska Internationalens beslut.

Den absoluta principiella nödvändigheten att förena det legala och det illegala arbetet bestämmas icke blott av den nuvarande periodens egendomliga karaktär av aftonen före proletariats diktatur, utan också därför att det är nödvändigt att bevisa för bourgeoisien att det icke finns och icke kan finnas något område eller arbetsfält som kommunisterna icke erövra, och Framför allt därför att det framdeles kommer att finnas breda lager av proletariats och ännu mer av den ickeproletariska arbetande och exploaterade massan, som ännu har tillit till den borgerliga demokratiska legaliteten och som det är en viktig plikt för oss överbevisa om motsatsen.

13) I synnerhet bevisar arbetarpressens ställning i de mest framåtskridna kapitalistiska länder den mest uppenbara falskhet i både friheten och jämlikheten under den borgerliga demokratin och nödvändigheten av en systematisk förening av det lagliga och illegala arbetet. Både i det besegrade Tyskland och i det segerrika Amerika användes hela bourgeoisins statsapparat och alla finanskungars knep för att fråntaga arbetarna deras press; juridiska förföljelser och häktningar eller mord (med hjälp av lejda mördare) av deras redaktörer, förbud för postbefordran, vägran att leverera papper o. s. v. Dessutom befinner sig det för en daglig tidning nödvändiga nyhetsmaterial i de borgerliga telegrambyråernas händer och de annonser utan vilka en stor tidning icke kan bära sig stå till kapitalisternas "fria" förfogande. Följaktligen tager bourgeoisien från det revolutionära proletariats dess press genom bedrägeri och genom kapitalets och det borgerliga herraväldets tryck.

I kampen mot detta måste de kommunistiska partierna skapa en ny typ av tidningspress till massspridning bland arbetarna. Först och främst legala publikationer, vilka måste lära sig att – utan att kalla sig kommunistiska och utan att tala om att de tillhöra partiet – utnyttja även den minsta legalitet såsom bolsjevikerna gjorde under tsarväldet efter år 1905; därjämte illegala tidningar, om också av minsta omfång och oregelbundet utkommande, men som i en mängd tryckerier omtryckas av arbetarna (hemligt, eller om rörelsen är stark nog genom revolutionärt övertagande av tryckerierna) och som ger proletariats fria revolutionära nyhetsmeddelanden och revolutionära lösenord.

Utan revolutionär kamp för den kommunistiska pressens frihet som drager massorna med sig, är förberedandet av proletariats diktatur omöjligt.

III. Förbättrandet av den politiska linjen – delvis också av partiståndet inom de partier som äro anslutna eller önska ansluta sig till Kommunistiska Internationalen.

14) Graden av proletariats förberedelse i de (ur världsekonomiens och världspolitikens synpunkt) viktigaste länderna till förverkligandet av sin diktatur betecknas med största objektivitet och noggrannhet därmed att II. Internationalens inflytelserikaste partier, Frankrikes socialistiska arbetarparti, Tysklands Oavhängiga Socialdemokratiska parti, Englands Oavhängiga Arbetarparti och Amerikas socialistiska parti ha utträtt ur den gamla internationalen och beslutat ansluta sig till Tredje Internationalen under vissa betingelser. Det bevisar att icke blott förtruppen utan också majoriteten av det revolutionära proletariats, överbevisad genom händelsernas egen utveckling, börjat gå över på vår sida. Huvudsaken är nu att man förstår att göra denna övergång fullständig, att man skaffar sig garantier för att det som uppnått blir varaktigt organisatoriskt, så att man med minsta möjliga dröjsmål kan gå framåt över hela linjen.

15) Hela verksamheten inom nämnda partier (vartill också eventuellt kan läggas det schweiziska socialistiska partiet) bevisar och dessa partiers alla periodiska organ åskådliggör,

att denna verksamhet icke är kommunistisk och att den ej sällan direkt strider mot III. Internationalens principer: erkännandet av proletarietets diktatur och sovjetsystemet i stället för den borgerliga demokratien.

Därför har Kommunistiska Internationalens andra kongress beslutat, att den ej anser det möjligt att genast upptaga dessa partier; att den bekräftar det svar som III. Internationalens exekutivkommitté gett de tyska oavhängiga; att den är beredd föra underhandlingar med varje parti som utträder ur II, Internationalen och vill närma sig den III; att den ger delegerade för sådana partier rådgivande röst på alla sina kongresser och konferenser; att den uppställer följande villkor för full anslutning av dessa (och liknande) partier till kommunistiska Internationalen:

- 1) Offentliggörande av alla beslut som fattats av den kommunistiska Internationalens kongresser och dess exekutivkommitté i alla partiets periodiska program;
- 2) Dryftandet av dessa beslut på särskilda möten av alla sektioner och lokala grupper av partiet;
- 3) Inkallandet – efter detta dryftande – av en extraordinär partikongress med syfte att draga faciten av dessa diskussioner. Denna kongress måste avhållas så snart som möjligt och ej senare än 4 månader efter Kommunistiska Internationalens II. kongress;
- 4) Utrensandet ur partiet av de element som fortsätta att handla i II. Internationalens anda;
- 5) Alla periodiska partiorgans överlämnande åt uteslutande kommunistiska reaktioner;
- 6) Partier, som nu vilja inträda i III. Internationalen, men som ej radikalt ha brutit med sin gamla taktik, måste ge akt på, att två tredjedelar av medlemmarna i deras centralstyrelse och deras centrala institutioner måste bestå av partivänner, vilka redan före II. kongressen offentligen uttalat sig för anslutningen till III. Internationalen; undantag kunna blott göras med tillstånd av III. Internationalens Exekutivkommitté.
- 7) De partimedlemmar, som förkasta de av kommunistiska Internationalen utarbetade teserna och anslutningsvillkoren måste uteslutas. Detsamma gäller motsvarande delegater vid den extra kongressen.

III. Internationalens andra kongress ger Exekutivkommittén i uppdrag att formellt uppta nämnda och liknande partier i III. Internationalen sedan den först undersökt att alla dessa betingelser verkligen uppfyllts och att partiverksamhetens karaktär blivit kommunistisk.

16) Med avseende på huru de kommunister, som nu äro i minoritet inom sina partier och sitta i ansvarsfulla ställningar där, skola förhålla sig, har III. Internationalens andra kongress bestämt att i betraktande av de uppenbarligen starkt växande uppriktiga sympatierna för kommunismen bland massorna, kommunisternas utträde ur dem ej är önskvärt, så länge det är möjligt för dem att arbeta inom dem för erkännandet av proletarietets diktatur och sovjetsystemet samt att öva kritik mot de i dessa partier befintliga opportunisterna och centrumsmännen. Där den vänstra flygeln har fått tillräckligt stor styrka kan den bilda sitt eget parti.

Samtidigt uttalar Tredje Internationalens andra kongress sig för att de kommunistiska eller med kommunismen sympatiserande grupperna och organisationerna i England ansluta sig till "arbetarpartiet" (Labour Party), ehuru detta tillhör II. Internationalen. Ty så länge detta parti upprätthåller den nuvarande friheten för sina organisationer att öva kritik och frihet till propaganda-, agitations- och organisationsarbete för proletarietets diktatur och sovjetsystemet, så länge detta parti bevarar karaktären av ett förbund för arbetarnas alla fackorganisationer

måste kommunisterna taga alla steg och t. o. m. ingå på vissa kompromisser för att bevara möjligheten att påverka de breda arbetarmassorna och avslöja deras opportunistiska ledare från en högre och för massan mera synlig talarstol, att påskynda övergången av den politiska makten från bourgeoisins direkta representanter till "kapitalistklassens arbetarlöjtnanter" för att därigenom snarast möjligt bota massorna från deras sista illusioner i detta avseende.

17) Med hänsyn till det italienska socialistiska partiet erkänner den III. Internationalens andra kongress riktigheten av grundvalen för den kritik mot partiet och de praktiska förslag till partiets nationalråd vilka offentliggjorts av partiets sektion i Turin i tidsskriften L'Ordine Nuova (Den nya Ordningen) för den 8 maj 1920 och som fullkomligt stämmer överens med alla III. Internationalens grundprinciper.

III. Internationalens andra kongress anmodar därför det italienska socialistiska partiet att inkalla en extraordinär partikongress för att dryfta dessa förslag liksom alla andra förslag (särskilt rörande arbetet inom fackföreningar), vilka antagits av Komm. Internationalens kongresser, för förbättrande av partilinjen och utrensning ur partiet och i synnerhet ur parlamentsfraktionen av icke kommunistiska element.

18. III. Internationalens andra kongress förklarar att den anser som felaktiga de uppfattningar av partiets förhållande till klassen och massan och angående de kommunistiska partiernas vägran att delta i de borgerliga parlamenten och i reaktionära fackföreningarna, vilka särskilt hävdats av "Tysklands Kommunistiska Arbetarparti" (K. A. P. D.) såväl som delvis av "Schweiz Kommunistiska Parti", av organet för Kommunistiska Internationalens östeuropeiska sekretariat "Der Kommunismus" i Wien, av enskilda holländska kamrater, vidare av en del kommunistiska organisationer i England, till ex. "Socialistiska Arbetarfederationen" i Amerika och av Shop Stewards Committes i England o. s. v., men som alla ingående bemötts och vederlagts i II. kongressens olika beslut.

Trots detta anser III. Internationalens andra kongress det för möjligt och önskvärt att dessa organisationer, vilka ännu ej anslutit sig till III. Internationalen, nu göra detta: ty i dessa fall, i synnerhet beträffande I. W. W. i Amerika och Australien och Shop Stewards Committes i England, har man att göra med en djup proletär massrörelse som i verkligheten faktiskt står på grundval av den kommunistiska internationalens väsentliga principer. I sådana organisationer härröra sig de falska meningarna om icke-deltagande i de borgerliga parlamenten i mindre grad från medlemmar, som äro komna från bourgeoisien och som medföra sina egentliga småborgerliga åskådningar – vilka också ofta sammanfalla med anarkisternas åskådningar – än från den politiska oerfarenheten hos fullständigt revolutionära och med massan sammanhörande proletärer.

III. Internationalens andra kongress ber därför alla kommunistiska organisationer och grupper i de anglosaxiska länderna att, även om det icke är möjligt att I. W. och "Shop Stewards" strax ansluta sig, föra en politik av den mest vänskapliga karaktär gentemot dessa organisationer, att närma sig dem, att leda den med dem sympatiserande massan, och vänskapligt klargöra för dem med hjälp av erfarenheterna från alla revolutioner och i synnerhet från de tre ryska revolutionerna i 20 seklet, det felaktiga i deras ovan anförda åskådningar, och att icke förtrötts under försök att sammansmälta dessa organisationer med oss till ett enhetligt kommunistiskt parti.

19) I sammanhang härmed fäster kongressen alla partikamraters uppmärksamhet, särskilt i de romanska och anglosaxiska länderna, på att det bland anarkisterna i hela världen försiggår en andlig klyvning i frågan om ställningen till proletariatets diktatur och sovjetsystemet. Därvid gör sig just bland de proletära element som oftast drivits till anarkismen på grund av ett fullt berättigat hat till opportunisten och reformisten inom II. Internationalens partier, en synnerligen riktig uppfattning av dessa principer märkbar. Denna uppfattning utbreder sig

desto mera allt efter som erfarenheterna från Ryssland, Finland, Ungern, Lettland, Polen och Tyskland bli mera kända.

Kongressen anser det därför som en plikt för alla partikamrater att efter måttet av sina krafter understödja alla massproletariska elements övergång från anarkismen till III. Internationalen. Kongressen förklarar att resultatet av de verkligt kommunistiska partiernas arbete bland annat måste bedömas efter i hur hög grad det lyckats dem att bringa alla massproletariska element över på sin sida.

Kommunistiska Internationalens statuter.

År 1864 grundades i London Internationella Arbetarassociationen – Första Internationalen. I denna Internationella Arbetarassociations statuter hette det:

”att arbetarklassens befrielse måste vara dess eget verk,

att kampen för arbetarklassens frigörelse icke innebär någon kamp för klassprivilegier och monopol, utan en kamp för lika rättigheter och plikter samt avskaffandet av allt klassvälde,

att arbetarens ekonomiska underkastelse under monopolägarna till arbetsmedlen, d. v. s. produktionsmedlen, är den verkliga orsaken till slaveriet i alla dess former, allt socialt elände, all andlig degeneration och politisk osjälvständighet,

att arbetarklassens ekonomiska frigörelse därför är det stora målet, för vilket varje politisk rörelse måste vara ett medel,

att alla strävanden efter detta stora mål hittills misslyckats av brist på solidaritet mellan de mångfaldiga arbetsbrancherna i varje land och genom frånvaron av ett broderligt enande band mellan arbetarklassen i olika länder,

att frigörelsekampen varken är ett lokalt eller ett nationellt, utan ett socialt problem, vilket omfattar alla länder, där det moderna samhället existerar, och varvid en lösning beror på det teoretiska och praktiska samarbetet mellan de mest utvecklade länderna,

att arbetarrörelsens nuvarande samtida pånyttfödelse i Europas industriländer å ena sidan väcker nya förhoppningar, å andra sidan högtidligt varnar för återfall i de gamla misstagen och manar till omedelbar förening av den hittills osammanhängande rörelsen.

Andra Internationalen, som grundades i Paris 1869, förpliktade sig att fortsätta Första Internationalens verk. Men år 1914, då världsmördandet började, led den ett fullständigt sammanbrott. Undergrävd av opportunisten och knäckt genom ledarnas förräderi, vilka gingo över på bourgeoisins sida, störtade Andra Internationalen samman.

Tredje Kommunistiska Internationalen, grundad i mars 1919, i Ryska Federativa Sovjetrepublikens huvudstad Moskva, förklarar högtidligt för hela världen att den vill fortsätta och slutföra det stora verk som påbörjades av Första Internationella Arbetarassociationen.

Tredje Kommunistiska Internationalen grundades vid avslutandet av det imperialistiska kriget 1914-1918, i vilket den imperialistiska bourgeoisin i olika länder offrade 20 milj. människor,

”Kom ihåg det imperialistiska kriget!” Det är den första sats, varmed Kommunistiska Internationalen vänder sig till varje arbetande, i vilket land han än lever och vilket språk han talar. Kom ihåg, att tack vare den kapitalistiska ordningens bestånd en liten klick imperialister hade möjligheten att i fyra långa år tvinga arbetarna i de olika länderna att mörda varandra! Kom ihåg, att bourgeoisins krig framkallade den förfärligaste hungersnöd och det mest fasansfulla elände i Europa och över hela världen! Kom ihåg, att om icke kapitalismen störtas, är ett upprepande av dylika rövarkrig ej blott möjligt utan oundvikligt.

Kommunistiska Internationalen uppställer såsom mål: att med alla medel, också med vapen i hand, kämpa för bourgeoisins störtande över hela världen och för skapandet av en internationell sovjetrepublik såsom övergångsform till statens fullständiga tillintetgörande. Kommunistiska Internationalen anser proletariats diktatur såsom det enda medel vilket ger möjlighet att befria mänskligheten från kapitalismens onda. Och Kommunistiska Internationalen anser sovjetmakten som den historiskt givna formen för proletariats diktatur.

Det imperialistiska kriget har särskilt intimt förenat det ena landets arbetares öden med alla andra länders arbetares öden. Det imperialistiska kriget har på nytt bekräftat vad som sades i Första Internationalens generalstatuter: Arbetarnas frigörelse är varken ett lokalt eller nationellt utan ett internationellt problem.

Kommunistiska Internationalen bryter en gång för alla med Andra Internationalens traditionella uppfattning, för vilken det i verkligheten endast existerar människor med vit hudfärg. Kommunistiska Internationalen ställer som sin uppgift hela världens arbetares frigörelse. I Kommunistiska Internationalens led förena sig broderligt människor av vit, gul och svart hudfärg – hela jordens arbetande folk.

Kommunistiska Internationalen understöder fullt och helt den stora ryska proletärrevolutionens erövringar, denna världshistoriens första segerrika socialistiska revolution, och uppmanar proletärerna i hela världen att beträda samma väg. Kommunistiska Internationalen förpliktar sig att understödja varje sovjetrepublik, var den än skapas.

Kommunistiska Internationalen vet, att för att hastigare uppnå seger måste den för kapitalismens krossande och för kommunismens skapande kämpande arbetarassociationen äga en stark centraliserad organisation. Kommunistiska Internationalen måste i själva verket utgöra ett enhetligt hela världen omfattande kommunistiskt parti. Partierna, vilka arbeta i varje land, bilda endast dess enskilda sektioner. Kommunistiska Internationalens organisationsapparat måste ge arbetarna i varje land möjligheten att i varje givet ögonblick erhålla största möjliga bistånd från övriga länders organiserade proletärer.

För detta ändamål stadfäster Kommunistiska Internationalen följande stadgar:

§ 1. Det nya internationella arbetarförbundet har skapats för att organisera gemensamma aktioner av proletärerna i de olika länderna, vilka sträva efter ett enda mål: kapitalismens störtande, införandet av proletär diktatur och grundandet av en internationell sovjetrepublik för klassernas fullständiga avskaffande och socialismens förverkligande, så som det första stadiet av det kommunistiska samhället.

§ 2. Det nya internationella arbetarförbundet kallar sig "Kommunistiska Internationalen".

§ 3. Alla till Kommunistiska Internationalen hörande partier bära namnet det eller det landets "Kommunistiska parti" (sektion av Kommunistiska Internationalen).

§ 4. Kommunistiska Internationalens högsta instans är världskongressen för alla till densamma hörande partier och organisationer. Världskongressen sammanträder regelbundet en gång årligen. Världskongressen ensam har rättighet ändra Kommunistiska Internationalens program. Världskongressen rådgör och beslutar om viktiga program- och taktikfrågor, vilka sammanhålla med Kommunistiska Internationalens verksamhet. Antalet på varje parti eller organisation fallande röster bestämmas genom ett särskilt kongressbeslut.

§ 5. Världskongressen väljer en exekutivkommitté, vilken är Kommunistiska Internationalens ledande organ mellan världskongresserna. Exekutivkommittén är endast ansvarig inför världskongressen.

§ 6. Kommunistiska Internationalens exekutivkommittés säte bestämmes för varje gång på Kommunistiska Internationalens världskongress.

§ 7. En extraordinarie världskongress för Kommunistiska Internationalen kan sammankallas på exekutivkommitténs beslut eller på begäran av halva antalet partier, vilka tillhörde Kommunistiska Internationalen vid tiden för den senast föregående världskongressen.

§ 8. Exekutivkommitténs huvudverksamhet åligger det lands parti, där exekutivkommittén enligt världskongressens beslut har sitt säte. Ifrågavarande lands parti sänder fem representanter till exekutivkommittén med beslutanderätt.

Dessutom sända tio till tretton av de mest betydande kommunistiska partierna, vilka godkännas av den ordinarie världskongressen, vardera en representant med beslutande röst till exekutivkommittén. Övriga i Kommunistiska Internationalen upptagna organisationer och partier ha rätt att sända vardera en representant med rådgivande stämman till exekutivkommittén.

§ 9. Exekutivkommittén leder Kommunistiska Internationalens hela arbete från det ena sammanträdet till det andra, utger på minst fyra språk Kommunistiska Internationalens centralorgan (tidskriften "Kommunistiska Internationalen"), utger erforderliga uttåg i Kommunistiska Internationalens namn och anger bindande riktlinjer för alla till Kommunistiska Internationalen hörande partier och organisationer. Exekutivkommittén har rätt att av partier som tillhöra densamma fordra uteslutandet av personer eller grupper, vilka kränka den internationella disciplinen, och likaså uteslutandet ur Kommunistiska Internationalen av de partier som bryta mot världskongressens beslut. Dessa partier ha rätt att vädja till världskongressen. I trängande fall organiserar exekutivkommittén i de olika länderna sina tekniska och andra hjälpbyråer, vilka äro fullständigt underordnade exekutivkommittén. Exekutivkommitténs representanter utföra sina politiska uppgifter i intimaste kontakt med resp. länders particentraler.

§ 10. Kommunistiska Internationalens exekutivkommitté har rätt att upptaga representanter med rådgivande röst från sådana organisationer och partier, vilka visserligen icke tillhöra Kommunistiska Internationalen, men sympatisera med den och stå den nära

§ 11. Organen för alla partier och alla organisationer, vilka tillhöra Kommunistiska Internationalen och som räknas bland de för Kommunistiska Internationalen sympatiserande, äro förpliktigade att låta trycka alla officiella beslut av Kommunistiska Internationalen och dess exekutivkommitté.

§ 12. Det allmänna läget i hela Europa och Amerika tvingar kommunisterna i hela världen till skapandet av illegala kommunistiska organisationer bredvid de legala. Exekutivkommittén måste sörja för att detta överallt praktiskt förverkligas.

§ 13. I regeln föras de politiska förbindelserna mellan de enstaka till Kommunistiska Internationalen anslutna partierna genom Kommunistiska Internationalens exekutivkommitté. I trängande fall försiggår förbindelsen direkt, men samtidigt göres meddelande därom till Kommunistiska Internationalens exekutivkommitté.

§ 14. De på kommunismens grund stående, i internationell skala under Kommunistiska Internationalens ledning sammanslutna fackförbunden bilda en facklig sektion av Kommunistiska Internationalen. Dessa fackföreningar sända representanter till Kommunistiska Internationalens världskongress genom resp. länders kommunistiska partier. Kommunistiska Internationalens fackliga sektion sänder en representant till exekutivkommittén med beslutande röst. Kommunistiska Internationalens exekutivkommitté har rätt att sända en representant med beslutande röst till Kommunistiska Internationalens fackliga sektion.

§ 15. Kommunistiska Ungdomsinternationalen är som medlem av Kommunistiska Internationalen, liksom alla de övriga, underordnad dess exekutivkommitté I Kommunistiska Internationalens exekutivkommitté upptages en representant för Kommunistiska Ungdomsinternationalens exekutivkommitté med beslutande röst. Kommunistiska Internationalen har rätt att sända en representant med beslutande röst till Kommunistiska Ungdomsinternationalens verkställande utskott.

§ 16. Kommunistiska Internationalens exekutivkommitté stadfäster utnämmandet av internationell sekreterare för den kommunistiska kvinnorörelsen och organiserar Kommunistiska Internationalens kvinnosektion.

§ 17. Vid överflyttning från ett land till ett annat erhåller en var medlem av Kommunistiska Internationalen broderligt bistånd av därvarande medlemmar av Tredje Internationalen.

Villkoren för anslutning till Kommunistiska Internationalen.

Kommunistiska Internationalens första konstituerande kongress utarbetade icke några fixerade bestämmelser om villkor för inträde i Tredje Internationalen. I det ögonblick då, dess första kongress ägde rum funnos i de flesta länder endast kommunistiska riktningar och grupper.

Kommunistiska Internationalens andra kongress sammanträder under helt andra förhållanden. I flertalet länder finnas numera icke blott kommunistiska riktningar och grupper utan kommunistiska *partier* och *organisationer*.

Numera vända sig ofta partier och grupper, vilka ännu för kort tid sedan tillhörde Andra Internationalen men som nu önska ansluta sig till Kommunistiska Internationalen, till densamma utan att därför ha blivit verkligt kommunistiska. Den Andra Internationalen är ohjälpligt krossad. Mellanpartierna och centrumgrupperna, som klart inse Andra Internationalens fullständiga hopplöshet, bemöda sig att söka stöd hos Kommunistiska Internationalen, som för varje dag blir allt starkare. De hoppas att därigenom få behålla en "autonomi" som ger dem möjlighet att fortsätta sin förra opportunistiska eller "centrum" politik. Kommunistiska Internationalen är i viss mån på modet.

Vissa ledande "center"-grupperns önskan att ansluta sig till Tredje Internationalen bekräftar för oss indirekt att Kommunistiska Internationalen har förvärvat sympatier hos den stora majoriteten bland världens klassmedvetna arbetare och utgör en makt som växer för varje dag.

Den Kommunistiska Internationalen hotas av faran att bli urvattnad av tvekande och vankelmodiga element, som ännu icke förmått bryta med Andra Internationalens ideologi.

Dessutom bevara vissa betydande partier (Italien, Sverge, Norge, Jugoslavien m. fl.), vilkas majoritet står på den kommunistiska ståndpunkten, ännu inom sig talrika reformistiska och socialpatriotiska element som endast vänta på tillfälle att resa sitt huvud, aktivt sabotera den proletära, revolutionen och på så sätt komma bourgeoisin och Andra Internationalen till hjälp.

Ingen kommunist får glömma den läxa den ungerska sovjetrepubliken gett ass. De ungerska kommunisternas förening med de så kallade "vänster"-socialdemokraterna har stått det ungerska proletariatet dyrt.

Därför anser den Kommunistiska Internationalens andra kongress det nödvändigt att bestämt fixera villkoren för nya partiernas inträde och på samma gång anvisa de redan anslutna partierna de förpliktelser som åligga dem.

Kommunistiska Internationalens andra kongress uppställer följande villkor för anslutning till Internationalen:

1) *All* propaganda och agitation måste ha en verkligt kommunistisk prägel och motsvara den III. Internationalens beslut och program. Alla partitidningarna skola redigeras av säkra kommunister, som bevisat sin hängivenhet för proletariats sak. Det är icke lämpligt att tala om proletariats diktatur som en inlärd och slående formel utan propagandan därför bör bedrivas så att dess nödvändighet står klar för varje enkel arbetare och arbeterska, varje soldat, varje bonde. Exempel bör tagas ur det levande livets dagliga händelser, som noga böra iakttagas och av pressen dag för dag utnyttjas.

Den periodiska och tillfälliga pressen och alla partiförlag måste, utan hänsyn till om partiet för tillfället är legalt eller illegalt, helt underställas partistyrelsen. Det bär icke tillåtas, att partiförlagen få missbruka sin autonomi till att bedriva en politik som icke fullt motsvarar partiets intressen.

I pressens spalter, på offentliga möten, i fackföreningar, i kooperativa föreningar, överallt där III. Internationalens anhängare ha tillträde, måste de systematiskt och obarmhärtigt brännmärka ej blott bourgeoisin utan också dess medhjälpare, reformisterna av alla nyanser.

2) Varje organisation som önskar ansluta sig till Kommunistiska Internationalen måste regelrätt och systematiskt avlägsna reformisterna och "centrumsmännen" från alla mer eller mindre ansvariga poster inom arbetarrörelsen (partiorganisationer, redaktioner för partitidningar, fackföreningar, parlamentfraktioner, kooperativa föreningar, kommunala institutioner) och ersätta dem med beprövade kommunister – utan fruktan för att nödgas utbyta "erfarna" opportunister med män ur arbetarnas egna led.

3) I nästan alla europeiska och amerikanska stater övergår klasskampen till inbördeskrigets stadium. Under sådana förhållanden kunna kommunisterna ej lita på den borgerliga lagligheten. Det är deras plikt att överallt parallellt med den legala organisationen skapa en illegal organisation som i det avgörande ögonblicket är i stånd att uppfylla sin plikt mot revolutionen.

I alla länder där kommunisterna till följd av belägringstillstånd eller undantagslagar ej haft tillfälle att utveckla hela sin verksamhet legalt, är samverkan mellan den legala och illegala verksamheten oundgängligt nödvändig.

4) Plikten att utbreda kommunismens idéer innebär också en särskild plikt att bedriva en systematisk och ihärdig propaganda inom armén. Där denna agitation hindras av undantagslagar, bör den bedrivas illegalt. Att ge avkall på ett sådant arbete vore liktydigt med ett förräderi mot den revolutionära plikten och oförenligt med anslutning till Tredje Internationalen.

5) En rationell och systematisk agitation på landsbygden är nödvändig. Arbetarklassen kan ej segra om den ej har landsbygdens proletariat och åtminstone en del av småbönderna bakom sig och vidare genom sin politik har säkrat sig om neutralitet från den övriga lantbefolkningens sida. Den kommunistiska verksamheten på landsbygden är just nu av ofantlig betydelse. Den bör huvudsakligen föras av de kommunistiska *arbetarna* i städerna och på landet, vilka ha förbindelse med landsbygden. Att avstå från att utöva denna verksamhet, eller anförtro den åt tvetydiga halv-reformistiska element är att avstå från den proletära revolutionen.

6) Varje parti som önskar tillhöra Tredje Internationalen är skyldigt att avslöja icke blott den ohöljda socialpatriotismen utan även den falska och hycklande socialpacifismen; det gäller att systematiskt bevisa för arbetarna att utan ett revolutionärt störtande av kapitalismen ingen internationell fredsdomstol, inga överenskommelser om minskade rustningar, ingen "demokratisk" reorganisering av Nationernas förbund kan förhindra nya imperialistiska krig.

7) De partier som önska tillhöra Kommunistiska Internationalen äro skyldiga att erkänna nödvändighet av en fullständig och definitiv brytning med reformismen och centerns politik och att i vidaste kretsar bland organisationernas massor propagera denna uppfattning. Utan detta är en konsekvent kommunistisk politik icke möjlig.

Kommunistiska Internationalen fordrar ovillkorligen och utan hänsyn denna brytning, vilken måste fullbordas fortast möjligt. Kommunistiska Internationalen kan icke finna sig däri att notoriska reformister, som nu representeras av sådana män som Turati, Modigliani, Kautsky, Hilferding, Hillquit, Longuet, Macdonald m. fl. skola ha rätt att gå och gälla som tillhörande III. Internationalen. Ett dylikt sakernas tillstånd skulle komma Tredje Internationalen att alltför mycket likna den omkomna Andra Internationalen.

8) I fråga om kolonierna och de undertryckta nationaliteterna måste partierna i de länder, vars bourgeoisie äger kolonier eller förtrycker andra nationer, inta en utpräglad klar och tydlig ställning. Varje parti som tillhör Tredje Internationalen är skyldigt att obarmhärtigt avslöja "sina" imperialisters "hjaltebragder" i kolonierna, och att stödja, icke i ord utan i handling varje frihetssträvande i dessa kolonier, att kräva sina imperialisters utdrivande ur kolonierna, att bland det egna landets arbetare uppväcka verkligt broderliga känslor gentemot den arbetande befolkningen i kolonierna samt att bland det egna landets trupper underhålla en ständig agitation mot allt förtryck av folken i kolonierna.

9) Varje parti som önskar tillhöra Kommunistiska Internationalen bör fullfölja en ihärdig och systematisk propaganda inom fackföreningarna, driftråden, de kooperativa föreningarna och de arbetande massornas övriga organisationer. Inom dessa organisationer är det nödvändigt att bilda kommunistiska grupper, som genom sitt energiska och ihärdiga arbete vinner fackorganisationerna o. s. v. för kommunismen. Deras plikt skall vara att vid varje tillfälle avslöja socialpatrioternas förräderi och "centerns" vacklande hållning. Dessa kommunistiska grupper skola underordnas partiet i sin helhet.

10) Varje parti som tillhör Kommunistiska Internationalen är skyldigt att med energi och fasthet bekämpa den i Amsterdam grundade gula fackföreningsinternationalen. De måste på det eftertryckligaste agitera bland de fackligt organiserade arbetarna för nödvändigheten av en brytning med den gula Amsterdam-Internationalen. Med alla medel bör de understödja den uppkommande internationella organisationen av röda fackorganisationer, som ansluter sig till den Kommunistiska Internationalen.

11) De partier som önska ansluta sig till Kommunistiska Internationalen äro skyldiga att undersöka sammansättningen av sina parlamentsfraktioner, att därifrån avlägsna tvetydiga element, att ej blott i ord utan genom handling underordna fraktionen under partiets centralkommitté, krävande av varje kommunistisk parlamentsledamot att han underordnar sin verksamhet den revolutionära propagandans och agitationens sanna intressen.

12) De partier som tillhöra Kommunistiska Internationalen böra vara grundade på den demokratiska centralisationens princip. Under den nuvarande perioden av tillspetsat borgarkrig kommer det kommunistiska partiet endast att vara i stånd till att fylla sin plikt om det är organiserat på ett effektivt centralistiskt sätt, om en järnhård disciplin härskar och partiledningen, uppbyggnaden av partimedlemmarnas förtroende, utrustas med den mest vittgående makt, auktoritet och befogenhet.

13) De kommunistiska partierna i de länder där kommunisterna verka legalt böra tid efter annan företaga nyregistreringar inom sina organisationer för att rensa partiet från sig i detsamma insmygande småborgerliga element.

14) De partier som önska tillhöra Kommunistiska Internationalen måste utan förbehåll stödja varje sovjetrepublik i dess kamp mot kontrarevolutionen. De kommunistiska partierna måste

föra en otvetydig propaganda för förhindrandet av transport av ammunition och (militär) utrustning av till sovjetrepublikernas fiender, samt bedriva propaganda, legalt eller illegalt, bland de trupper som utsändas mot sovjetrepublikerna.

15) Partier som ännu bevara sina gamla socialdemokratiska program äro skyldiga att utan dröjsmål revidera dem och att utarbete ett nytt kommunistiskt program avfattat i Kommunistiska Internationalens besluts anda, men anpassat efter de särskilda förhållandena i varje land. De till Kommunistiska Internationalen anslutna partiernas program böra i regel underställas den internationella kongressen eller exekutivkommittén. I fall denna senare skulle vägra sanktionera ett partis program, har partiet rätt att vädja till Kommunistiska Internationalens kongress.

16) Alla beslut av Kommunistiska Internationalens kongress liksom även av exekutivkommittén äro bindande för alla till Kommunistiska Internationalen anslutna partier. Då Kommunistiska Internationalen är verksam under en period av förbittrat inbördeskrig, måste den vara mycket mer centraliserad än Andra Internationalen var. Därvid måste självklart den Kommunistiska Internationalen och dess exekutivkommitté i hela sin verksamhet taga hänsyn till de olika förhållanden, varunder de enskilda partierna måste arbeta och kämpa, och endast fatta beslut av allmängiltig natur i sådana frågor, där detta är möjligt.

17) I samband härmed måste alla partier som önska tillhöra den Kommunistiska Internationalen och bibehålla det gamla namnet, förändra detta. Benämningen måste vara ..... (landets namn) Kommunistiska Parti (sektion av den Kommunistiska Internationalen). Denna namnfråga är ej endast formell; den har också en avsevärd politisk betydelse. Kommunistiska Internationalen har förklarat krig mot hela det gamla borgerliga samhället och mot alla gula social patriotiska partier. Det är av vikt att skillnaden mellan de kommunistiska partierna och de gamla officiella "socialdemokratiska" eller "socialistiska" partierna, vilka förrätt arbetarklassens fana, klart och tydligt framträder för varje enkel arbetares ögon.

18) Alla ledande partiorgan i alla länder äro förpliktade att publicera de viktigaste officiella dokumenten från den Kommunistiska Internationalens exekutivkommitté.

19) Alla partier som tillhöra den Kommunistiska Internationalen eller som anhållit om inträde äro förpliktade, att snarast möjligt, dock senast 4 månader efter den andra kongressens avslutande, inkalla extra partikongress för behandling av dessa villkor. Därvid måste partiledningen sörja för att alla lokalavdelningar göres bekanta med besluten på den Kommunistiska Internationalens andra kongress.

20) De partier som nu önska inträda i den Kommunistiska Internationalen, men ännu icke företagit radikala förändringar i sin hittillsvarande taktik, måste före sitt inträde i Tredje Internationalen sörja för att minst 2/3 av medlemmarna i partistyrelsen och andra viktiga institutioner utgöras av partivänner, som redan före Kommunistiska Internationalens andra kongress otvetydigt uttalat sig för anslutning till Tredje Internationalen. Undantag härifrån måste godkännas av Tredje Internationalens exekutivkommitté. Exekutivkommittén äger också rätt att göra undantag för de i paragraf 7 nämnda representanterna för centrumsriktningen.

21) De partimedlemmar som principiellt förkasta de av den Kommunistiska Internationalen antagna riktlinjerna må uteslutas ur partiet. Detsamma gäller särskilt delegerade på den extraordinarie kongressen.

Teser över de kommunistiska partiernas roll i den proletära revolutionen.

Världsproletariatet står inför avgörande strider. Det tidevarv i vilket vi leva är det direkta inbördeskrigets tidevarv. Den avgörande stunden nalkas. Nästan i alla länder där det finns en betydande arbetarrörelse står arbetarklassen inför en serie förbittrade strider med vapen i hand. Mer än någonsin behöver arbetarklassen sträng organisation. Outtröttligt måste arbetarklassen nu förbereda sig till dessa strider, utan att förlora en timma av den dyrbara tiden.

Hade arbetarklassen under Pariskommunen 1871 haft ett starkt organiserat, om också litet, kommunistiskt parti, så hade de franska proletärernas första heroiska resning blivit mycket starkare och många misstag och svagheter hade kunnat undvikas. De strider som nu förestå proletariatet i en annan historisk situation komma att vara mycket mera ödesdigra än år 1871.

Kommunistiska Internationalens andra världskongress gör därför de revolutionära arbetarna i hela världen uppmärksamma på följande:

- 1) Kommunistiska Partiet är den del av arbetarklassen, som är den mest utvecklade, mest klassmedvetna och därför den mest revolutionära. Kommunistiska partiet skapas genom naturligt urval av de bästa, mest klassmedvetna, offervilliga och vidsynta arbetarna. Kommunistiska partiet har inga intressen som avvika från arbetarnas stora massor. Kommunistiska partiet skiljer sig från den stora arbetarmassan därigenom att det har en överblick över arbetarklassens hela historiska utvecklingslopp och strävar efter att på alla stadier av denna utveckling försvara, icke enstaka grupper eller enstaka yrkeskategoriers intressen utan hela arbetarklassens intressen. Kommunistiska partiet är den organisatoriska och politiska hävstång, med vars hjälp den mest framåtskridna delen av arbetarklassen leder hela massan av proletärer och halvproletärer på den rätta vägen.
- 2) Ända till dess statsmakten har erövrats av proletariatet och detta en gång för alla befäst sin maktställning och skaffat sig garantier mot en borgerlig restauration, – ända till dess kommer kommunistiska partiet i sina organiserade led endast att räkna minoriteten av arbetarna. Före erövrandet av makten och under övergångstiden förmår kommunistiska partiet under gynnsamma omständigheter utöva ett odelat *andligt* och *politiskt* inflytande på alla proletära och halvproletära befolkningslager, men förmår icke förena dem organisatoriskt inom sina led. Först sedan proletariatets diktatur ryckt så inflytelserika maktmedel som pressen, skolan, parlamentet, kyrkan, förvaltningsapparaten o. s. v. ur bourgeoisins händer, först då den borgerliga samhällsordningens slutgiltiga nederlag blir klart för alla, – först då börja alla eller nästan alla arbetare inträda i kommunistiska partiets led.
- 3) Begreppen parti och klass måste hållas strängt åtskilda. Medlemmarna av de "kristliga" och liberala fackorganisationerna i Tyskland, England och andra Linder äro utan tvivel en del av arbetarklassen. De mer eller mindre betydande arbetargrupper som ännu stå bakom Scheidemann, Gompers et consortes äro utan tvivel också en del av arbetarklassen. Under vissa historiska förhållanden är det mycket väl möjligt att i arbetarklassen äro insprängda mycket talrika reaktionära grupper. Kommunismens uppgift består icke i att an passa sig efter dessa efterblivna grupper av arbetarklassen, utan i att höja hela arbetarklassen i nivå med dess kommunistiska förtrupp. Förväxlingen av dessa två begrepp – parti och klass – kan leda till de största misstag och förvirring. Så är det t. ex. klart att arbetarpartierna, trots de stämningar och fördomar som voro rådande inom en viss del av arbetarklassen, under världskriget till varje pris borde ha uppträtt mot dessa stämningar och fördomar, i det partierna representerade proletariatets historiska intressen, vilka krävde att ett proletärt parti skulle förklara krig mot kriget.

Så åberopade sig t. ex. vid det imperialistiska krigets början år 1914 socialförrädarnas partier i alla länder, i det de understödde bourgeoisin i sitt " eget " land, alltid konsekvent på arbetarklassens motsvarande vilja. De glömde därvid att även om så vore, så måste det i en dylik situation vara det proletära partiets uppgift att uppträda emot stämningarna bland flertalet arbetare och trots allt representera proletariatets historiska intressen. Så förkastade i början av 20:de seklet den tidens ryska mensjeviker (de s. k. ekonomisterna) den öppna politiska kampen mot tsarismen med den motiveringen att arbetarklassen i sin helhet icke vore mogen att förstå den politiska kampen.

Så åberopar sig alltjämt de tyska oavhängigas högra flygel i all sin halvhet på att " massorna önska det " – utan att förstå att partiet är till för att gå i spetsen för massorna och visa dem vägen.

4) Kommunistiska Internationales fasthåller strängt vid den övertygelsen, att de till Andra Internationales hörande gamla " socialdemokratiska " partiernas sammanbrott under inga omständigheter får framställas som det proletära partiväsendets sammanbrott överhuvudtaget. Perioden för den direkta kampen för proletariatets diktatur föder ett nytt parti till världen: Kommunistiska Partiet.

5) Kommunistiska Internationales förkastar på det bestämdaste den åsikten, att proletariatet skulle kunna utföra sin revolution utan att ha ett självständigt politiskt parti. Varje klasskamp är en politisk kamp. Målet för denna kamp, vilken oundvikligen förvandlar sig till ett inbördeskrig, är erövringen av den politiska makten. Den politiska makten kan emellertid icke erövrast, organiseras och ledas annat än genom ett politiskt parti. Blott i det fall då proletariatet till ledare har ett organiserat och prövat parti med strängt utpräglade mål och tydligt utarbetat program för sina närmaste åtgärder såväl på inrikes- som på utrikespolitikens område, kommer erövringen av den politiska makten icke att te sig såsom en tillfällig episod, utan kommer att tjäna som utgångspunkt för ett varaktigt uppbyggande av ett kommunistiskt samhälle genom proletariatet.

Denna samma klasskamp kräver likaledes central samling och gemensam ledning av de olika formerna för proletär rörelse (fackföreningar, kooperativa föreningar, driftsråd, bildningsarbete, val o. s. v.)

Ett dylikt samlande och ledande centrum kan endast ett politiskt parti utgöra. Att avstå från att skapa och stärka ett sådant, att underordna sig ett sådant, betyder att avstå från en enhetlig ledning för proletariatets enstaka kamptrupper vilka uppträda på olika stridsplatser. Proletariatets klasskamp kräver en koncentrerad agitation som belyser stridens olika etapper från en enhetlig ståndpunkt och som i varje givet ögonblick riktar proletariatets uppmärksamhet på bestämda, för hela klassen gemensamma uppgifter. Detta kan icke genomföras utan en centraliserad politisk apparat, d. v. s. utan ett politiskt parti.

Den av revolutionära syndikalister och anhängare av I. W. W. (Världens Industriarbetare) bedrivna propagandan mot nödvändigheten av ett självständigt arbetarparti har därför i sak endast bidragit och bidragit att stödja bourgeoisin och de kontrarevolutionära " socialdemokraterna ". I sin propaganda mot ett kommunistiskt parti, vilket de vilja ersätta uteslutande med fackföreningar eller några slags formlösa " allmänna " arbetarunioner, ha syndikalisterna och industrialisterna beröringspunkter med de ohöljda opportunisterna.

De ryska mensjevikerna ha efter revolutionens nederlag 1905 under några år predikat den s. k. arbetarkongressens idé, vilken kongress skulle ersätta arbetarklassens politiska parti; de " gula labouristerna " av alla kategorier i England och Amerika predika för arbetarna skapandet av formlösa arbetareförbund eller tvetydiga, enbart parlamentariska organisationer i stället för det politiska partiet och omsätta samtidigt en alltigenom borgerlig politik i handling. De

revolutionära syndikalisterna och industrialisterna vilja kämpa mot bourgeoisins diktatur, men veta ej hur. De märka icke att arbetarklassen utan ett självständigt politiskt parti är en kropp utan huvud.

Revolutionär syndikalism och industrialism betyder ett steg fram i jämförelse med II Internationalens gamla unkna, kontrarevolutionära ideologi. Men i jämförelse med den revolutionära marxismen, d. v. s. med kommunismen, betyder syndikalism och industrialism ett steg bakåt. Den förklaring som det ”vänstra” K. A. P. D. (Tysklands Kommunistiska Arbetarparti) avgav på sin första partidag i april, nämligen att man grundade ett parti men ”intet parti i hävdvunnen mening”, innebär en moralisk kapitulation inför syndikalismens och industrialismens reaktionära åskådningar.

Enbart medels generalsträjken, med de korslagda armarnas taktik, kan arbetarklassen icke vinna seger övar bourgeoisie. Proletariatet måste gripa till väpnat uppror. Den som förstår detta, måste också förstå att därtill behövs ett organiserat politiskt parti och att formlösa arbetarmassor icke äro tillräckliga.

De revolutionära syndikalisterna tala ofta om en beslutsam revolutionär minoritets stora roll. Men verkligt beslutsam minoritet inom arbetarklassen, en minoritet som är kommunistisk, som vill handla, som har ett program, som vill organisera massornas kamp, är *just det kommunistiska partiet*.

6) Ett verkligt kommunistiskt partis viktigaste uppgift består i att alltid bibehålla en intim, kontakt med proletärernas breda lager. För att uppnå detta kunna och bära kommunisterna arbeta även inom sådana föreningar som ej tillhöra partiet, men som omfatta stora proletärmassor. Sådana äro exempelvis krigsinvalidernas organisationer i olika länder, ”hands-off-Russi-kommittén i England, proletära hyresgästföreningar o. s. v. Särskilt viktigt är det ryska exemplet på så kallade ”partilösa” arbetar- och bondekonferenser. Dylika konferenser anordnas i nästan varje stad, i varje arbetarkvarter och på landsbygden. Vid valen till dessa konferenser deltaga de breda lagren av även efterblivna arbetare. På dagordningen uppställas de mest brännande frågorna: näringsfrågan, bostadsfrågan, militärfrågan, skolfrågan, politiska uppgifter för dagen o. s. v. Kommunisterna främja på det ivrigaste dessa ”partilösa” konferenser – och med största framgång för partiet.

Kommunisterna betrakta såsom sin viktigaste uppgift det systematiska organisatoriska uppfostringsarbetet inom dessa stora arbetarorganisationer men just för att göra detta arbete framgångsrikt, för att hindra motståndarna till det revolutionära proletariatet att bemäktiga sig dessa stora arbetarorganisationer, måste de mera intelligenta kommunistiska arbetarna alltid bilda sitt eget självständiga slutna kommunistiska parti som städse organiserat går i spetsen och som är i stånd att vid varje situation och under alla former av rörelsen tillvarataga kommunismens allmänna intressen.

7) Kommunisterna undvika ingalunda arbetarnas med partiet ej överensstämmande massorganisationer, de sky ej ens att deltaga i och utnyttja dem då dessa bära en utpräglat reaktionär karaktär (gula organisationer, kristliga organisationer o. s. v.) Kommunistiska partiet bedriver ständigt sin verksamhet inom dessa organisationer, och övertygar oförtrutet arbetarna om att partilöshet såsom princip målmedvetet befrämjas bland arbetarna av bourgeoisin och dessa hantlangare, för att draga proletärerna bort från den organiserade kampen för socialismen.

8) Den gamla ”klassiska” indelningen av arbetarrörelsen i tre former – parti, fackföreningar och kooperativa föreningar – är påtagligen föråldrad. Den proletära revolutionen i Ryssland har skapat grundformen för proletariatets diktatur – rådssystemet. Den nya indelningen som vi överallt gå till mötes är 1) parti, 2) sovjet, 3) produktionsförbund (fackföreningar). Men även

arbetarråden liksom också de revolutionära produktionsförbunden, måste ständigt och systematiskt ledas av proletariatets parti, d. v. s. av det kommunistiska partiet. Arbetarklassens organiserade förtrupp – kommunistiska partiet – vilket i samma grad måste leda arbetarklassens kamp på det ekonomiska och politiska området såväl som på bildningsarbetets område, måste utgöra den levande anden såväl inom produktions-förbunden och arbetarråden som också inom alla övriga former av proletära organisationer.

Uppkomsten av sovjet såsom historisk grundform för proletariatets diktatur minskar ingalunda det kommunistiska partiets ledande roll i den proletära revolutionen. Om Tysklands ”vänsterkommunisterna” (se deras upprop till det tyska proletariatet av den 14 april 1920, undertecknat ”Tysklands Kommunistiska Arbetarparti”) förklara att ”även partiet alltmer anpassar sig efter rådsidén och antager en proletär karaktär” (Kom. Arb. Zeit. N:o 54) så är detta ett förvirrat sätt att uttrycka idén om att det kommunistiska partiet måste upplösa sig i råden, om att råden kunde ersätta det kommunistiska partiet.

Denna idé är grundfalsk och reaktionär.

I den ryska revolutionens historia sågo vi en hel period då sovjeterna gingo emot det proletära partiet och stödde bourgeoisins agenter i deras politik. Detta var även fallet i Tyskland. Det samma är möjligt även i andra länder.

För att sovjeterna skola kunna lyckas i sina historiska uppgifter, är tvärtom tillvaron av ett starkt kommunistiskt parti nödvändigt, som ej enbart ”anpassar” sig efter sovjeterna, utan är i stånd att själv förmå dessa att upphöra med att anpassa sig efter bourgeoisin och den vitgardistiska socialdemokratin, ett parti som genom de kommunistiska fraktionerna i sovjeterna ställer dessa under det kommunistiska partiets inflytande.

Den som föreslår det kommunistiska partiet att ”anpassa” sig efter sovjeterna, den som i en sådan anpassning ser ett stärkande av partiets ”proletära karaktär” gör både partiet och sovjeterna en björntjänst, han begriper varken partiets eller sovjeternas betydelse. ”Sovjet-idén” kommer att segra så mycket fortare, ju starkare det av oss i varje land skapade partiet kommer att vara. För ”sovjetidén” uttala nu även många ”oavhängiga” och till och med högersocialister en läpparnas bekännelse. Att hindra dessa element från att förstöra sovjetidén, bli vi först då i stånd till, när vi ha ett starkt kommunistiskt parti som kan vara utslagsgivande i sovjeternas politik och leda dem i sin riktning.

9) Arbetarklassen behöver det kommunistiska partiet ej blott till dess den erövrat makten, ej blott medan den erövrar makten, utan också sedan makten övergått i arbetarklassens händer. Det snart tre år vid makten sittande ryska kommunistiska partiets historia visar att det kommunistiska partiets betydelse efter arbetarklassens erövring av makten icke minskats, utan tvärtom ökats i utomordentlig grad.

10) Den dag proletariatet erövrar makten förblir dess parti likväl efteråt som förut endast en del av arbetarklassen. Men det är just den del av arbetarklassen som organiserade segern; sedan två årtionden, såsom i Ryssland, sedan flera år, som i Tyskland, för det kommunistiska partiet sin kamp ej blott mot bourgeoisin utan även mot de ”socialister” som representera bourgeoisins inflytande på proletariatet; det har i sina led upptagit de ståndaktigaste, vidsyntaste och mest avancerade av arbetarklassens förkämpar. Endast om en dylik sluten organisation av arbetarklassens elit förefinnes, är det möjligt att övervinna alla de svårigheter som ställa sig i vägen för arbetardiktaturen dagen efter segern.

Vid organiserandet av en ny proletärisk röd armé, vid den borgerliga statsapparats faktiska tillintetgörande, och dess ersättande med kärnan till en ny proletärisk statsapparat, under kampen mot skråtendenser hos enstaka arbetargrupper, mot lokal- och provinspatriotismen, vid banandet av vägar för skapandet av en arbetsdisciplin – på alla dessa områden tillhör det

avgörande ordet Kommunistiska Partiet; dess medlemmar måste genom sitt eget exempel entusiasmera arbetarklassen och rycka den med sig.

11) Nödvändigheten av ett politiskt proletärparti försvinner först i och med klassernas fullständiga tillintetgörande. På vägen till denna kommunismens slutliga seger är det möjligt att den historiska betydelsen av den nutida proletära organisationens tre grundformer (parti, sovjet, produktionsförbund) komma att förändras och arbetarorganisationens enhetliga typ så småningom kommer att utkristalliseras. Det kommunistiska partiet kommer emellertid först då att fullständigt upplösa sig i arbetarklassen, då kommunismen upphör att vara ett kampobjekt, och hela arbetarklassen blivit kommunistisk.

12) Kommunistiska Internationalens andra kongress bekräftar ej blott det kommunistiska partiets historiska uppgifter överhuvud, utan säger det internationella proletariatet, om också blott i allmänna drag, vad för ett kommunistiskt parti vi behöva.

15) Kommunistiska Internationalen är av den åsikten att det kommunistiska partiet i synnerhet under proletärdiktaturens tid måste uppbyggas på grundvalen av en järnhård proletär centralism. För att med framgång leda arbetarklassen under det utbrutna långvariga och hårda inbördeskriget, måste det kommunistiska partiet inom sina egna led skapa en järnhård militärisk disciplin. De erfarenheter som gjorts av det kommunistiska parti, som under det ryska inbördeskrigets tre år stått i spetsen för arbetarklassen, ha visat att utan den strängaste disciplin, utan en fulländad centralism och ett fullt kamratligt förtroende från alla partiorganisationers sida till partiets ledande centrum, är arbetarnas seger omöjlig.

14) Det kommunistiska partiet måste uppbyggas på den demokratiska centralismens grund. Den demokratiska centralismens huvudprincip utgör den övre particellens valbarhet genom den lägre, den obetingade och oundgängliga förpliktelsen gentemot alla föreskrifter från överordnad instans för de underordnade samt tillvaron av ett starkt particentrum, vars auktoritet är allmänt erkänd för alla ledande partikamrater under tiden från en partidag till en annan.

15) En mängd kommunistiska partier i Europa och Amerika ha till följd av det av bourgeoisien mot kommunisterna proklamerade belägringstillståndet tvingats att föra en illegal existens. Man måste komma ihåg att det i en dylik situation understundom är nödvändigt att bortse från ett strängt genomförande av valbarhetens princip och överlåta på de ledande partinstitutionerna rätten att komplettera sig själva, såsom fallet på sin tid var i Ryssland. Under belägringstillståndet förmår det kommunistiska partiet icke vid varje allvarlig fråga använda den demokratiska omröstningen utan är tvunget att åt sitt ledande centrum överlämna rätten att i det nödvändiga ögonblicket fatta viktiga beslut för alla partimedlemmarna.

16) Propagerandet av en vidsträckt "autonomi" förde enskilda lokala partiorganisationerna försvagar för närvarande endast kommunistiska partiets led, undergräver dess handlingsförmåga och gynnar de småborgerliga, anarkistiska upplösande tendenserna.

17) I de länder där bourgeoisien eller den kontrarevolutionära socialdemokratien ännu sitter vid makten måste de kommunistiska partierna lära sig att planmässigt kombinera den legala verksamheten med den illegala. Därvid måste den legala verksamheten alltid befinna sig under det illegala partiets faktiska kontroll. De kommunistiska parlamentsfunktionerna, i riksdagen liksom ock i de lokala (läns- och kommunal-) institutionerna, måste helt och hållet ställas under partiets kontroll – alldeles oavsett huruvida partiet i sin helhet i det givna ögonblicket är legalt eller illegalt. De deputerade som i en eller annan form vägra att underordna sig partiet måste utstötas ur kommunisternas led. Den legala pressen (tidningar, förlag) måste underordnas partiet och dess centralkommitté.

18) Grundvalen för kommunistiska partiets hela organisationsverksamhet måste överallt vara att skapa kommunistisk "cell", om också antalet proletärer och halvproletärer är aldrig så litet. Inom varje verkstad, varje fackförening, varje kooperativ förening, varje arbetsföretag och varje hyresgästförening, överallt där det finns om också endast tre personer som hålla på kommunismen, måste en kommunistisk grupp genast bildas. Endast kommunisternas sammanslutning ger arbetarklassens förtrupp möjlighet att leda hela arbetarklassen På sin väg. Alla kommunistiska particeller som verka inom de partilösa organisationerna äro obetingat underordnade partiorganisationen i sin helhet, alldeles oavsett om partiet för tillfället arbetar legalt eller illegalt De kommunistiska cellerna av alla slag måste underordnas varandra på grundvalen av en sträng rangordning efter möjligast noggranna system.

19) Det kommunistiska partiet uppstår nästan överallt som ett stadsinvånarnas parti, ett parti av industriarbetare, vilka huvudsakligen bo i städerna. För att trygga en så lätt och hastig seger som möjligt för arbetarna är det nödvändigt att det kommunistiska partiet ej blott blir ett städernas utan även ett landsbygdens parti. Det kommunistiska partiet måste bedriva sin propaganda och sin organisatoriska verksamhet bland lantarbetarna och bland de små och medelstora jordbrukens innehavare. Det kommunistiska partiet måste med särskild omsorg arbeta för organiserandet av kommunistiska celler på landsbygden.

*

Proletariatets internationella organisation kan endast i det fall vara stark om ovanformulerade åskådning om kommunistiska partiets roll befästas i alla länder där kommunister leva och kämpa. Kommunistiska Internationalen har till sin kongress inbjudit varje fackförening, som erkänner III Internationalens principer och som är beredd att bryta med den gula Internationalen. Kommunistiska Internationalen kommer att organisera en internationell röd fackföreningssektion, som står på kommunismens grund. Kommunistiska Internationalen skall ej vägra att samarbeta med varje icke partiansluten arbetarorganisation om denna vill föra en allvarlig revolutionär kamp mot bourgeoisien. Men därvid kommer Kommunistiska Internationalen att hänvisa hela världens proletärer till följande:

- 1) Kommunistiska. Partiet är huvudvapnet för arbetarklassens frigörelse. I varje land måste vi nu hava, icke grupper eller strömningar, utan ett kommunistiskt parti.
- 2) I varje land skall det blott finnas ett enda enhetligt kommunistiskt parti.
- 3) Kommunistiska partiet skall uppbyggas på principen om den strängaste centralisation och under inbördeskrigets tid skall det inom sina led upprätthålla en militär disciplin.
- 4) Överallt där det finns om också blott ett dussin proletärer eller halvproletärer måste det kommunistiska partiet ha en organiserad cell.
- 5) I varje icke partiansluten institution måste en kommunistisk particell finnas, som är underordnad partiet i dess helhet.
- 6) I det Kommunistiska partiet fast och ståndaktigt bevarar kommunismens program och revolutionära taktik, måste det vara på det intimaste förbundet med de stora arbetarorganisationerna och undvika sektbildning i lika hög grad som principiöshet.

Teser över de kommunistiska partierna och parlamentarismen.

I. Den nya tiden och den nya parlamentarismen.

De socialistiska partiernas ställning till parlamentarismen var till en början, under Första Internationalens tid, att utnyttja det borgerliga parlamentet för agitationsändamål. Deltagandet i parlamentsarbetet betraktades ur den synpunkten att det utvecklade klassmedvetandet, d. v. s. uppväckte klassfiendskapen hos proletariatet mot den härskande klassen. Detta förhållande ändrade sig icke under inflytandet av teorier, utan under inflytande av den politiska utvecklingen. Genom produktionskraftens oavbrutna stegring och det kapitalistiska, exploateringsområdets utvidgning vann kapitalismen och med den även de parlamentariska staterna mer och mer i fasthet och styrka.

Härav uppkom: anpassandet av de socialistiska partiernas parlamentariska taktik efter det borgerliga parlamentets ”organiska” lagstiftande verksamhet och dess alltjämt växande betydelse för kampen om reformer inom ramen av det kapitalistiska samhället, socialdemokratiens minimiprograms herravälde, maximiprogrammets förvandling i en debattformel för ett ytterst avlägset ”framtidsmål”. På denna grundval utvecklade sig sedan sådana företeelser som: det parlamentariska streberväldet, korruptionen, öppet eller dolt förräderi mot arbetarklassens elementära intressen.

Den Tredje Internationalens ställning till parlamentarismen bestämmes icke av en ny doktrin utan av själva förändringen i parlamentarismens roll. Under föregående period har parlamentet såsom den i utveckling stadda kapitalismens verktyg utträttat ett i viss mån historiskt framstegsarbete. Under den ohejdade imperialism som för närvarande råder har däremot parlamentet förvandlat sig till ett lögnens, våldets och bedrägeriets verktyg, till organ för ett meningslöst frasmakeri. Gentemot imperialismens ödeläggelser, plundringar, våldsdåd, rov och förstörelser förlora parlamentariska reformer, vilka berövats system varaktighet och planmässighet, all praktisk betydelse för de arbetande massorna.

Liksom hela det borgerliga samhället, förlorar också parlamentarismen sin fasthet. Den plötsliga övergången från den organiska till den kritiska perioden skapar grundvalarna för en ny proletariatets taktik på parlamentarismens område. Så har det ryska arbetarpartiet (bolsjevikerna) utarbetat den revolutionära parlamentarismens väsen redan i en föregående period, enär Ryssland sedan 1905 bringats ur sin politiska och sociala jämvikt och inträtt i de politiska stormarnas och skakningarnas period.

Så länge en del socialister, vilka luta åt kommunismen, hänvisa på att ögonblicket för revolutionen i deras länder ännu ej kommit och vägra att lösslita sig från de parlamentariska opportunisterna, gå de – enligt sakens natur – ut från den medvetna uppfattningen av den förestående perioden såsom en period av relativ stadga i det imperialistiska samhället och antaga, allt på denna grundval i striden om reformer en koalition med Turatis och Longuets meningsfränder ger praktiska resultat. Den teoretiskt klara kommunismen förstår däremot att riktigt uppskatta den nuvarande periodens karaktär (kapitalismens kulmen, imperialistisk självförnekelse och självförstörelse, inbördeskrigets oavbrutna tilltagande etc.) I de olika länderna kunna formerna för de politiska förhållandena och grupperingarna var olika. Det väsentliga är överallt ett och samma; det gäller för oss en omedelbar politisk och teknisk förberedelse av proletariatets resning för störtandet av den borgerliga makten och upprättandet av den nya proletära makten.

Parlamentet kan för närvarande absolut icke för kommunisterna utgöra någon skådeplats för kampen om reformer och om förbättring av arbetarklassens läge, såsom fallet var i vissa

ögonblick av den tilländalupna perioden. Tyngdpunkten i det politiska livet är för när varande förlagd helt och hållet och slutgiltigt utanför parlamentets väggar. Å andra sidan är bourgeoisin ej endast i kraft av sitt förhållande till de arbetande massorna utan också i kraft av sitt invecklade växelförhållande inom de borgerliga klasserna tvungen att på ett eller annat sätt genomföra en del av sina åtgärder i parlamentet, där de olika intressegrupperna schackra om makten, uppenbara sina starka sidor och förråda sina svaga sidor, blottställa sig o. s. v.

Det är därför arbetarklassens omedelbara historiska uppgift att rycka denna apparat ur den härskande klassens händer, att bryta sönder och tillintetgöra den och i dess ställe skapa nya proletära maktorgan. Men samtidigt är arbetarklassen djupt intresserad av att ha sina företrädare inom bourgeoisins parlamentariska inrättningar, för att underlätta denna uppgift. Härav framgår alltså tydligt grundskillnaden mellan kommunisternas taktik, vilka inträda i parlamentet med revolutionära syften, och den socialdemokratiska parlamentsmedlemmens taktik. Den senare utgår från förutsättningen om det bestående systemets relativa, fasthet och obestämda varaktighet. Han gör till sin uppgift att med alla medel ernå reformer och är intresserad av att allt vad massorna tillkämpa sig på vederbörligt sätt uppskattas såsom den socialistiska parlamentarismens förtjänst (Turati, Longuet & C:o).

I stället för den gamla anpassningsparlamentarismen träder den nya parlamentarismen såsom ett verktyg för parlamentarismens tillintetgörande överhuvudtaget. De vedervärdiga traditionerna från den gamla parlamentariska taktiken stöta likväl en del revolutionära element över till deras läger som äro principiella motståndare till parlamentarismen (I. W. W.), revolutionära syndikalister (K. A. P. D.). Andra kongressen upphöjer där för följande teser till beslut.

II. Kommunismen. Kampen för proletariatets diktatur och utnyttjandet av de borgerliga parlamenten

I.

1) Parlamentarismen såsom statssystem har blivit bourgeoisins "demokratiska" regeringsform, enär bourgeoisin på ett visst utvecklingsstadium behöver illusionen av en folkrepresentation, vilken till det yttre ter sig såsom en utanför klasserna stående "folkviljas" organ, men som väsentligen är ett organ för förtryck och underkuvande i det härskande kapitalets händer.

2) Parlamentarismen är en bestämd form av statsordningen, och kan därför absolut icke vara formen för ett kommunistiskt samhälle, vilket varken känner klasser eller klasskamp, icke heller någon som helst statsmakt.

3) Parlamentarismen kan ej heller vara någon form av proletarisk statsform under övergångstiden från bourgeoisins diktatur till proletariatets diktatur. Under tiden för den tillspetsade klasskampen, inbördeskriget, måste proletariatet oundvikligen uppbygga sin statliga organisation såsom kamporganisation, vari representanter för de förut härskande klasserna icke få tillträde. För proletariatet är på detta stadium varje skenform av "folkviljan" direkt skadlig. Proletariatet behöver ingen parlamentarisk maktfördelning; den är skadlig för proletariatet. Formen för den proletära diktaturen är sovjetrepubliken.

4) De borgerliga parlamenten, en av det borgerliga statsmaskineriets viktigaste apparater, kunna såsom sådana icke i längden erövrans, liksom proletariatet, överhuvud taget ej kan erövra den borgerliga staten. Proletariatets uppgift består i att spränga bourgeoisins statsmaskineri, förstöra det tillika med parlamentsinstitutionerna, vare sig de äro republikanska eller konstitutionellt monarkistiska.

5) På samma sätt förhåller det sig med bourgeoisins kommunala institutioner, vilka det är teoretiskt oriktigt att ställa som motståndare till statsorganen. I verkligheten utgöra de

liknande apparater i bourgeoisies statsmaskineri, vilka av det revolutionära proletariatet måste förintas och ersättas genom lokala sovjet av arbetaredeputerade.

6) Följaktligen förnekar kommunismen parlamentarismen såsom form för det framtida samhället, den förnekar densamma, som form för proletariatets klassdiktatur. Den förnekar möjligheten av en varaktig erövring av parlamentet, och uppställer som sitt mål parlamentets förstörande. Därför kan det blott vara tal om ett utnyttjande av de borgerliga institutionerna med syfte att förstöra dem. I denna och icke någon annan betydelse kan denna fråga uppställas.

II.

7) Varje klasskamp är en politisk kamp, ty den är i grunden en strid om makten. Varje upprorsrörelse som sprider sig över hela landet, hotar den borgerliga staten och antager därigenom en politisk karaktär. Varje försök att störta bourgeoisin och förstöra dess stat, det är att föra en politisk kamp. Att skapa en proletär klassapparat för förvaltningen och för att undertrycka den motspänstiga bourgeoisin av vilket slag denna apparat än vore, det är att erövra den politiska maken.

8) Följaktligen är frågan om den politiska kampen alldeles icke identisk med frågan om förhållandet till parlamentarismen. Den förra är en allmän fråga för den proletära klasskampen, vilken karaktäriseras av en stegring av de små och partiella striderna till den allmänna kampen för störtandet av den kapitalistiska ordningen överhuvudtaget.

9) Proletariatets viktigaste kampmetod mot bourgeoisin, d. v. s. mot dennas statsmakt, är framför allt massaktionen. Massaktionerna organiseras och ledas av proletariatets revolutionära massorganisationer (fackföreningar, partier och råd) under allmän ledning av ett enhetligt, disciplinerat, centraliserat, kommunistiskt parti. Inbördeskriget är ett krig; i detta krig måste proletariatet ha sin tappra politiska officerskår, sin starka politiska generalstab, som leder alla operationer på stridsfältet.

10) Massaktionen är ett helt system av sig utvecklande aktioner, vilka skärpes i sin form och logiskt leda till uppror mot den kapitalistiska staten. I denna masskamp, vilken utvecklar sig till inbördeskrig, måste det ledande proletära partiet befästa alla legala ställningar och göra dem till stödjepunkter i sin revolutionära verksamhet och underordna dem planen för fälttåget, för masskampen.

11) En sådan stödjepunkt är det borgerliga parlamentets tribun. Mot deltagandet i den parlamentariska kampen kan den motiveringen, att parlamentet är en borgerlig statsinstitution, alls icke anföras. Kommunistiska partiet intränger icke i dessa institutioner för att där prestera ett organiskt arbete, utan för att i parlamentet hjälpa massorna att med sin aktion spränga själva parlamentet (t. ex. Liebknechts verksamhet i Tyskland, bolsjevikernas i den tsaristiska duman, i den ”demokratiska rådsförsamlingen”, i Kerenskijs ”förparlament”, i konstituanten, i stadsdumorna och slutligen de bulgariska, kommunisternas verksamhet).

12) Denna verksamhet i parlamentet, som huvudsakligen går ut på revolutionär agitation från parlamentstribunen, motståndarnas avslöjande, en solidarisk sammanslutning av massorna, vilka ännu alltjämt i synnerhet i efterblivna länder, äro fångna i demokratiska illusioner och skåda upp till parlamentstribunerna o. s. v., skall helt och hållet underordnas masskampens mål och uppgifter utanför parlamentet.

Deltagandet i valkampen och den revolutionära propagandan från parlamentstribunen är av särskild betydelse för den politiska skolningen av de lager av arbetarmassorna, vilka hittills i likhet med landsbygdens arbetare stått fjärran från den revolutionära rörelsen i det politiska livet.

13) Om kommunisterna ha majoriteten i kommunala inrättningar, böra de a) bedriva revolutionär opposition mot det borgerliga statstvävet; b) göra allt för att tjäna den fattiga befolkningen (ekonomiska åtgärder, genomförandet eller försök till genomförande av en arbetarmilis o. s. v.); c) vid varje tillfälle påvisa de hinder som den borgerliga statsmakten uppställer för verkligt stora förändringar; d) utveckla den skarpaste revolutionära propaganda på denna grundval, utan att frukta konflikter med statsmakten, e) under vissa förhållanden ersätta kommunalförvaltningen etc. med lokala arbetarråd. Kommunisternas hela verksamhet inom kommunalförvaltningen måste alltså utgöra en del av det allmänna arbetet för det kapitalistiska systemets avskaffande.

14) Valkampen själv skall ej bedrivas såsom en kamp för största möjliga antal mandat, utan såsom en revolutionär mobilisering av massorna kring revolutionens paroll. Valkampanjen skall föras av samtliga partimedlemmar och ej blott av eliten inom partiet. Det är nödvändigt att utnyttja alla massaktioner (upplopp, demonstrationer, jäsningar bland soldaterna och matroserna o. s. v.), vilka äga rum för tillfället, samt söka komma i nära kontakt med dem. Användandet av alla proletära massorganisationer för aktiv verksamhet är nödvändigt.

15) Med iakttagande av alla dessa såväl som de i en särskild instruktion anförda förbehållen är den parlamentariska verksamheten den direkta motsatsen till allt det politiska kvacksalveri, som de socialdemokratiska partierna i alla länder bedriva, dessa socialdemokrater, som gå in i parlamenten för att understödja dessa "demokratiska" inrättningar eller i bästa fall "erövra" dem. Kommunistiska partiet kan endast hålla på det revolutionära utnyttjandet av parlamentarismen i Liebknechts och bolsjevikernas anda.

16) Den principiella "antiparlamentarismen" i betydelsen av att absolut och kategoriskt vägrande att delta i valen och den parlamentariska verksamheten är således en naiv barnlig doktrin, som står under all kritik, en politik, som understundom grundar sig på en sund avsky för de politiserande parlamentarikerna, men som inte därjämte ser möjligheten av en revolutionär parlamentarism. Dessutom är denna doktrin ofta förenad med en alldeles oriktig föreställning om partiets roll, då den i det kommunistiska partiet icke ser arbetarnas centraliserade stormtrupp utan ett decentraliserat system av löst förenade grupper.

17) Å andra sidan följer av den parlamentariska verksamhetens principiella erkännande alldeles icke det absoluta erkännandet av nödvändigheten av konkreta val och konkret deltagande i parlamentssammanträdena under alla omständigheter. Det beror på en hel serie speciella förhållanden. Vid en bestämd kombination av dessa omständigheter kan ett utträde ur parlamentet vara nödvändigt. Detta gjorde också bolsjevikerna då de Binger ur parlamentet för att spränga det, fråntaga det dess kraft och skarpt ställa det i motsats till Petrograds sovjet, vilket förberedde uppror. På samma sätt handlade de i den konstituerande församlingen på dagen för upplösningen, i det de satte sovjeternas tredje kongress såsom medelpunkt för de politiska tilldragelserna. Efter omständigheterna kan en valstrejk och omedelbart avskaffande såväl av hela den borgerliga statsapparaten som av en borgerlig parlamentklick, eller också deltagande i valen under det parlamentet självt blockeras, etc, bli nödvändigt.

18) På detta sätt skall Kommunistiska partiet, som erkänner som allmän regel nödvändigheten att delta i valen, såväl till de centrala parlamenten som till den lokala självstyrelsens organ, liksom även arbetet inom dessa institutioner, med utgående från ett bedömande av de speciella omständigheter som föreligga i varje enskilt fall, lösa frågan konkret. Bojkott av valen eller parlamentet, liksom utträde ur det senare, är att tillråda huvudsakligen i det fall då betingelserna för en omedelbar övergång till väpnad kamp om makten redan förbanden.

19) Därvid bör man ständigt hava för ögonen denna frågas relativa betydelselöshet. Då tyngdpunkten ligger i en *utomparlamentarisk kamp* om makten i staten, så är det självklart att

frågan om proletarietets diktatur och *masskampen* därför ej får jämföras med frågan om parlamentarismens utnyttjande.

20) Därför betonar Kommunistiska Internationalen med all bestämdhet, att den anser varje splittring eller försök till splittring inom de kommunistiska partierna i denna riktning och av detta skäl för ett svårt fel. Kongressen uppmanar alla element, som äro för erkännandet av masskampen, för proletärdiktatur under ledning av det revolutionära proletarietets centraliserade parti, vilket utövar sitt inflytande på alla arbetarnas massorganisationer, att sträva efter full enighet bland de kommunistiska elementen, trots de eventuella meningsskiljaktigheterna i frågan om utnyttjandet av de borgerliga parlamenten.

III. Den revolutionära parlamentarismen.

För att trygga den revolutionära parlamentariska taktikens verkliga genomförande är det nödvändigt att:

1) Det Kommunistiska partiet i sin helhet och dess centralkommitté *redan i det förberedande stadiet*, d. v. s. före parlamentsvalen måste sörja för fraktionsmedlemmarnas höga kvalitet. Det kommunistiska partiets centralkommitté måste vara ansvarig för den kommunistiska parlamentsfraktionens hela arbete. Det kommunistiska partiets centralkommitté måste ha den obestridda rätten att göra invändningar mot varje kandidat för vilken som helst organisation, när ingen garanti finnes för att denne kandidat, då han kommit in i parlamentet, kommer att följa en verkligt kommunistisk politik.

Det kommunistiska partiet måste bryta med den gamla socialdemokratiska kutymen att endast uppställa s. k. "erfarna" parlamentariker, företrädesvis advokater och dyl. såsom kandidater. I regeln är det nödvändigt att uppställa arbetare som kandidater, utan att stöta sig på att dessa mestadels äro vanliga partimedlemmar utan större parlamentarisk erfarenhet. De streberelement vilka sluta sig till det kommunistiska partiet för att få komma in i parlamentet måste partiet hänsynslöst brännmärka. De kommunistiska partiernas centralkommittéer bör endast tillstyrka sådana personers kandidatur, vilka genom långvarigt arbete ha visat sin obetingade hängivenhet för arbetarklassen.

2) När valen äro över måste parlamentsfraktionens organisation ligga helt och hållet i händerna på det kommunistiska partiets centralkommitté, alldeles oavsett om partiet i sin helhet vid ifrågavarande tidpunkt är legalt eller illegalt. Valet av den kommunistiska fraktionens ordförande och styrelse måste bekräftas av partiets centralkommitté. Centralkommittén måste i parlamentsfraktionen ha en ständig representant med vetorätt och i alla viktiga politiska frågor måste parlamentsfraktionen i förväg begära förhållningsorder av centralkommittén. Centralkommittén bar rätt och skyldighet att vid en förestående stor aktion av kommunisterna i parlamentet utse talare för fraktionen, att kräva av honom att han i förväg skall framlägga principerna i sitt anförande eller detta i sin helhet i och för centralkommitténs godkännande. Varje kandidat som står på kommunisternas förslagslista måste officiellt avfordras skriftligt förpliktigande att på första uppmaning av partiets centralkommitté nedlägga sitt mandat så att hans utträde ur parlamentet vid en given situation kan ske utan svårighet.

3) I de länder där reformistiska, halvreformistiska eller vanliga streberelement lyckats nästla sig in i den kommunistiska fraktionen (så har redan skett i en del länder) äro de kommunistiska partiernas centralkommittéer förpliktigade att företaga en grundlig rensning bland fraktionens medlemmar, utgående från den principen att det för arbetarklassens sak är mycket nyttigare att ha en liten men verkligt kommunistisk fraktion än en stor fraktion utan konsekvent kommunistisk politik.

4) Den kommunistiska parlamentsledamoten är efter beslut av centralkommittén förpliktad att jämte legal verksamhet även bedriva illegal. I de länder, där den kommunistiska parlamentsledamoten åtnjuter immunitet inför de borgerliga lagarna måste denna immunitet utnyttjas för att bistå partiet i dess illegala organisations- och propagandaverksamhet.

5) Alla sina parlamentariska aktioner måste de kommunistiska deputerade underordna under sitt partis verksamhet utom parlamentet. Det regelbundna inlämnandet av demonstrativa lagförslag, vilka icke äro avsedda att antagas av den borgerliga majoriteten utan för propaganda-, agitations- och organisationsändamål, måste företagas enligt partiets och dess centralkommittés anvisning.

6) Vid arbetarnas gatudemonstrationer och dylika revolutionära aktioner har den kommunistiska parlamentsledamoten skyldigheten att ställa sig i spetsen för arbetarmassorna på den ledande platsen.

7) De kommunistiska parlamentsledamöterna måste på alla sätt söka (under partiets kontroll) anknyta skriftliga och andra förbindelser med revolutionära arbetare, bönder och andra arbetande element; de få under inga omständigheter handla så som de socialdemokratiska parlamentledamöterna, vilka eftersträva affärsförbindelser med sina valmän. *De måste alltid stå till de kommunistiska organisationernas förfogande för vilket som helst propagandaarbete i landet.*

8) Varje kommunistisk parlamentsledamot måste komma ihåg att han icke är en lagstiftare, som söker överenskommelse med andra lagstiftare, utan en partiets agitator, som utsänts till fiendens läger för att där utföra partiets beslut. Den kommunistiska parlamentsledamoten är ej ansvarig gentemot den lösa massan av valmän, utan inför sitt legala eller illegala parti.

9) Den kommunistiska parlamentsledamoten måste i parlamentet föra ett språk som är begripligt för varje enkel arbetare, varje bonde, varje tvättgumma, varje lantarbetare, så att partiet har möjlighet att offentliggöra hans tal i form av flygblad och sprida dem till landets avlägsnaste vrår.

10) Enkla kommunistiska arbetare måste uppträda i de borgerliga parlamenten utan att avstå företrädesrätten åt de så kallade erfarna parlamentsledamöterna – även i de fall, då arbetarna äro nybörjare på det parlamentariska området. I nödfall kunna parlamentsledamöterna som komma ur arbetarnas breda lager läsa upp sina tal direkt från papperet, så att dessa tal sedan kunna avtryckas i tidningarna och i flygbladen.

11) De kommunistiska parlamentsledamöterna måste utnyttja parlamenttribunen för avslöjande icke blott bourgeoisien och dess öppna lakejer, utan också för att avslöja socialpatrioterna, reformisterna, halvheten hos centumpolitikerna och andra motståndare till kommunismen samt för vidsträckt propaganda för Tredje Internationalens idéer.

12) De kommunistiska parlamentsledamöterna måste t. o. m. i de fall, då det blott finns ett fåtal i hela parlamentet, genom hela sitt uppträdande utmana kapitalismen. De få aldrig glömma att endast den är värd att kallas kommunist, som ej blott i ord utan även i handling är en dödsfiende till det borgerliga samhället och dess socialpatriotiska hantlangare.

Teser över fackföreningsrörelsen, driftsråden och III Internationalen.

I.

1) De av arbetarklassen under kapitalismens fredliga utvecklingsperiod skapade fackföreningarna voro arbetarnas organisationer i kampen för högre pris på arbetskraften på

arbetsmarknaden och för förbättrade villkor vid dess användande. De revolutionära marxisterna strävade efter att sammanbinda dem med proletarietets politiska parti, socialdemokratin, till gemensam kamp för socialismen. Av samma skäl som den internationella socialdemokratin på få undantag när icke uppträdde såsom ett verktyg för proletarietets revolutionära kamp för störtandet av kapitalismen, utan såsom en organisation, vilken i bourgeoisins intresse höll proletariet tillbaka från revolutionen, visade sig fackföreningarna under kriget i de flesta fall såsom en del av bourgeoisins krigsapparat och hjälpte bourgeoisin att avpressa arbetarklassen den mesta möjliga svett i syfte att frambringa den mest energiska krigsföring för kapitalistintressena. Fackföreningarna, huvudsakligen omfattande kvalificerade, av industriidkarna bäst betalda arbetare, vilka klavbundits genom sin fackliga trångsynthet, bundits genom den från massorna avskilda byråkratiska apparaten och vilseletts av sina opportunistiska ledare, ha därför förrått icke endast den sociala revolutionens sak, utan till och med kampen för förbättrandet av de av dem organiserade arbetarnas levnadsvillkor. De ha avvikt från ståndpunkten av facklig strid med arbetsköparna och ha ersatt den med ett program för fredlig överenskommelse med kapitalisterna till varje pris. En dylik politik ha icke endast de liberala förbunden i England och Amerika fört, icke endast de så kallade ”socialistiska” fria fackföreningarna i Tyskland och Österrike, utan även de syndikalistiska förbunden i Frankrike.

2) De ekonomiska följderna av kriget, världsekonomin fullständiga desorganisering, den vansinniga prisförhöjningen, det utsträckta användandet av kvinnlig arbetskraft och av ungdomen, de försämrade bostadsförhållandena – allt detta driver proletarietets bredaste massor in på vägen till kamp mot kapitalismen. Denna kamp är i enlighet med sin karaktär och den utbredning den med varje dag antar, en revolutionär kamp, som objektivt förstör grundvalarna för den kapitalistiska ordningen. Den i dag av ena eller andra arbetarkategorin genom ekonomisk kamp vunna förhöjningen av arbetslönen är i morgon redan överflyglad av prisstegringen. Priserna måste stiga, enär kapitalistklassen i de segrande länderna, medan de ödelägga Mellan- och Ost-Europa genom sin exploateringspolitik, icke endast äro oförmögna att organisera världsekonomin utan outtröttligt desorganisera den. För att uppnå framgång i sin ekonomiska kamp strömma de bredaste arbetarmassorna, vilka hittills stått utanför fackföreningsrörelsen, in i dess led. I alla kapitalistiska länder kan man iakttaga en kolossal tillväxt av fackföreningarna, vilka icke längre äro en organisation uteslutande för proletarietets mer avancerade lager utan för dess huvudmassor. I det dessa massor strömma till fackföreningarna, söka de gör dem till sitt kampvapen. De ständigt mera tillspetsade klassmotsatserna tvinga fackföreningarna att leda strejker, vilka som en stor våg svämma över hela den kapitalistiska världen och ständigt avbryta den kapitalistiska produktions- och varuutbytesprocessen. I det arbetarmassorna öka sina fordringar parallellt med prisstegringen och sin egen utmattning, förstöra de grundvalen för varje kapitalistisk kalkylering – denna elementära förutsättning för varje ordnad samhällshushållning. Fackföreningarna, som under kriget var organ med syfte att påverka massorna i bourgeoisins intresse, bli nu organ till kapitalismens störtande.

3) Denna förändring i fackföreningarnas karaktär hindras på allt sätt av den gamla fackföreningsbyråkratin och genom fackföreningarnas gamla organisationsformer. Den gamla fackföreningsbyråkratin försöker på många orter att bibehålla fackföreningarna såsom arbetararistokratins organisationer: de bibehålla de föreskrifter, som göra det omöjligt för de sämst avlönade arbetarna att vinna inträde i de fackliga organisationerna. Den gamla fackföreningsbyråkratin försöker vidare att i stället för arbetarnas strejkkamp, som med varje dag mer antar karaktären av en revolutionär kamp mellan bourgeoisin och proletariet, sätta en förhandlingspolitik med kapitalisterna, en de långa tariffernas politik, vilken redan på grund av den vanvettiga prisstegringen har förlorat all mening. De söka påtvinga arbetarne en

politik, som får sig uttryck i de så kallade "Arbeitsgemeinschaft" och "Joint industrial Councils" och i att med den kapitalistiska statens hjälp lägga lagliga hinder i vägen för strejker. I kampens kritiska ögonblick sprider denna bourgeoisi tvedräkt inom de kämpande arbetarnas massor och förhindrar sammanslutningen av de olika arbetarkategorierna till en allmän klasskamp. I dessa försök understödjes den av de gamla yrkesorganisationerna, vilka uppdelar arbetarna inom en industrigren i särskilda yrkesgrupper, oaktat den kapitalistiska exploateringspolitiken sammanför dem. De stöder sig på traditionens makt i den gamla arbetararistokratins ideologi, ehuru denna aristokrati ständigt försvagas genom upphävandet av alla privilegier för enstaka proletära grupper, som kapitalismens allmänna förfall för med sig, genom nivelleringen av arbetarklassens ställning och dess ständigt tilltagande nöd och osäkerhet.

På detta sätt splittrar fackföreningsbyråkratin arbetarrörelsens mäktiga ström i små bäckar, förfuskar rörelsens revolutionära mål genom reformistiska småkrav och verkar hämmande på den allmänna utvecklingen av proletariatets kamp till en revolutionskamp för kapitalismens störtande.

4) I betraktande av att väldiga arbetarmassor strömma in i fackföreningarna, i betraktande av den ekonomiska kampens objektivt revolutionära karaktär, som för massorna i motsats till fackföreningsbyråkratin, måste kommunisterna i alla länder inträda i fackföreningarna för att göra dem till medvetna kamporgan för kapitalismens tillintetgörande och för kommunismen. De måste även ta initiativ till bildandet av fackföreningar, där sådana icke finnas.

Varje frivilligt stående utanför fackföreningsrörelsen, varje konstlat försök till skapande av särskilda fackföreningar – utan att vara tvungen därtill på grund av särskilda våldshandlingar från fackföreningsbyråkratin sida (upplösande av revolutionära lokala fackföreningar på order från opportunistiska centralledningar) eller genom en kortsynt aristokratisk politik, som avstänger de stora massorna av mindre kvalificerade arbetare från inträde i organisationerna – utgör en ofantligt stor fara för den kommunistiska rörelsen. Den hotar att skilja de mest utvecklade, de mest klassmedvetna arbetarna från massorna, som befinna sig på väg till kommunismen och den utlämnar dessa massor åt de opportunistiska ledarna, vilka arbeta bourgeoisin i händerna. Arbetarmassornas halvhet, deras andliga obeslutsamhet, deras mottaglighet för de opportunistiska ledarnas argument, kan endast övervinnas under den sig allt mer tillspetsade kampens utveckling, i samma mån som proletariatets breda massor genom sina segrar, genom sina nederlag lära sig förstå, att de omöjligen längre kunna vinna mänskliga existensvillkor på det kapitalistiska systemets grundval, i samma mån som de avancerade kommunistiska arbetarna lära sig förstå, att de i klasskampen icke endast måste vara förkunnare av kommunismens idéer, utan även de mest beslutsamma ledarna av den ekonomiska kampen och av fackföreningarna. Endast på detta sätt kunna kommunisterna träda i spetsen för fackföreningsrörelsen och göra den till ett organ för den revolutionära kampen, för kommunismen.

Endast på detta sätt skola de kunna avskaffa fackföreningarnas söndersplittring och ersätta dem genom industriförbund, avskaffa den från massorna avskilda byråkratin och ersätta den med en apparat av driftsrepresentanter, varvid åt centralledningarna bibehålles endast de allra nödvändigaste funktionerna.

5) När kommunisterna ställa fackorganisationens mål och väsen högre än dess form, få de i den fackliga rörelsen icke rygga tillbaka för en klyvning av fackorganisationerna, när avståndet från en sådan skulle vara liktydigt med att avstå från det revolutionära arbetet inom fackföreningarna och att avstå från försöket att av dem göra ett verktyg för den revolutionära kampen, att avstå från försöket att organisera den mest exploaterade delen av proletariatet. Men även där sådan klyvning skulle visa sig nödvändig, bör den endast genomföras, om det

lyckats kommunisterna att genom outtröttlig kamp mot de opportunistiska ledarna och deras taktik, genom det livligaste deltagande i den ekonomiska kampen överbevisa de breda arbetarmassorna om, att klyvningen icke företaget för avlägsna för dem ofattliga revolutions-syften, utan av hänsyn till arbetarklassens mest vitala, nära liggande och konkreta intressen. Kommunisterna måste, i fall en klyvning visar sig nödvändig, oavbrutet och allvarligt undersöka, om denna klyvning icke kommer att leda till deras isolering från arbetarmassorna.

6) Där klyvning mellan den opportunistiska och den revolutionära fackliga rörelsen redan tidigare ägt rum, där, liksom i Amerika, jämte de opportunistiska fackföreningarna förbund med revolutionära, om också icke kommunistiska tendenser finnas, äro kommunisterna förpliktade att understödja och hjälpa dessa revolutionära fackföreningar att frigöra sig från syndikalistiska fördomar, hjälpa dem att ställa sig på kommunistisk grundval, vilken ensam kan tjäna som tillförlitlig kompass i den ekonomiska kampens irrgångar. Där inom ramen av fackföreningarna eller utom dem inom industriföretagen bildats organisationer, såsom shop-stewards, driftsråd, som ha till ändamål att bekämpa fackföreningsbyråkratins kontra-revolutionära tendenser och att understödja proletariatets spontana, direkta aktioner, böra givetvis kommunisterna av all förmåga understödja dessa organisationer. Men understödandet av de revolutionära fackföreningarna behöver icke vara liktydigt med kommunisternas utträde ur de opportunistiska fackföreningarna, som befinna sig i jäsning och som vilja övergå på klasskampens grund. Tvärtom; i det kommunisterna påskynda utvecklingen inom de stora fackföreningar, som befinna sig på väg mot den revolutionära kampen kunna kommunisterna bli det element, som förenar de fackligt organiserade arbetarna andligt och organisatoriskt till gemensam kamp för kapitalismens tillintetgörande.

7) Proletariatets ekonomiska kamp förvandlar sig under kapitalismens förfallsepok långt snabbare till en politisk kamp än detta kunde ske i en tidsålder av fredlig utveckling. Varje stor ekonomisk sammanstötning kan omedelbart ställa arbetarna inför frågan om revolution. Det är därför kommunisternas plikt att i alla faser av den ekonomiska kampen göra arbetarna uppmärksamma på, att denna kamp endast då kan föra till målet, när arbetarklassen i öppen kamp besestrar kapitalistklassen och på diktaturens väg tar hand om det socialistiska byggnadsarbetet. Utgående härifrån måste kommunisterna sträva efter att så vitt möjligt skapa fullkomlig enighet mellan fackföreningarna och det kommunistiska partiet, att underordna fackföreningarna under den verkliga ledningen av partiet, såsom arbetarrevolutionens förtrupp. För detta ändamål måste kommunisterna överallt i fackföreningarna och driftsråden bilda kommunistiska fraktioner och med dessas hjälp erövra och leda fackföreningsrörelsen.

II.

1) Proletariatets ekonomiska kamp för höjning av arbetslönerna och allmän förbättring av levnadsvillkoren för arbetarmassorna råkar dagligen mer och mer in i en återvändsgränd. Det ekonomiska förfallet, som i allt större grad griper omkring sig från land till land, visar till och med de efterblivna arbetarna, att det icke är tillräckligt att kämpa för arbetslönernas höjande och för kortare arbetsdag, visar att kapitalistklassen för varje dag blir allt mindre i stånd att återupprätta samhällsekonomin och för arbetarna trygga ens de levnadsvillkor, de hade före kriget. Ur denna arbetarmassornas växande förståelse framspringer deras strävanden att skapa organisationer, som kunna upptaga kampen för att rädda samhällsekonomin genom driftsrådets arbetarkontroll över produktionen. Strävan efter att skapa driftsråd, som mer och mer griper arbetarna i de olika länderna, har sin upprinnelse ur olika orsaker (kamp mot den kontarrevolutionära byråkratin, missmodet efter fackliga nederlag, strävan att skapa en organisation, som omfattar alla arbetare etc.) men den utmynnar slutligen i kampen om kontroll över industrin, driftsrådets speciella historiska uppgift. Det är därför ett fel att vilja organisera driftsråd endast av sådana arbetare, som redan stå på grundvalen av proletariatets diktatur. Tvärtom: det är det kommunistiska partiets uppgift att på grund av det ekonomiska

förfallet organisera alla arbetare och leda dem till kamp för proletariats diktatur genom utvidgande och fördjupning av den för dem alla begripliga kampen för arbetarkontroll över produktionen.

2) Denna uppgift skall det kommunistiska partiet kunna lösa, om det under driftsrådets kamp hos massorna fördjupar medvetandet om att det planmässiga återupprättandet av samhället på kapitalistisk grundval, som skulle betyda ny underkastelse till förmån för kapitalistklassen, nu är omöjligt. En organisering av samhället, som svarar mot massornas intressen, är endast möjlig, när staten befinner sig i arbetarklassens händer, när arbetardiktaturens fasta hand företar sig att utrota kapitalismen och uppbygga det nya socialistiska samhället.

3. Driftsrådets kamp mot kapitalismen har som sitt närmaste allmänna mål arbetarkontrollen över produktionen. Arbetarna i varje särskilt företag, inom varje industrigren lida, oberoende av vilket fack de tillhöra, under kapitalisternas sabotage av produktionen, i det dessa finna det för sig fördelaktigare att upphöra med produktionen för att genom svält tvinga arbetarna att gå in på de mest tryckande arbetsvillkor eller för att undgå att göra ny kapitalinsats i produktionen under den allmänna dyrtiden. Behovet av skydd mot detta kapitalisternas sabotage av produktionen samlar arbetarna, oberoende av deras politiska uppfattning, och därför äro alla driftsråd, som väljas av alla arbetare i ett och samma företag, de mesta omfattande massorganisationer för proletariats. Men desorganiseringen av den kapitalistiska samhällshållningen är ett resultat icke endast av kapitalisternas vilja, utan i långt högre grad ett resultat av kapitalismens oupphörliga förfall. Därför måste driftsråden i sin kamp mot följderna av detta förfall gå vida längre än till enbart kontroll av de enskilda företagen. Driftsråden i de enskilda företagen komma snart att stå inför frågan om arbetarkontroll över hela industrigrenar och över industrin i sin helhet. Men då arbetarnas försök att förse fabriker med råämnen, att kontrollera fabrikerens finansoperationer kommer att från bourgeoisin och de kapitalistiska regeringarna mötas med de mest energiska åtgärder mot arbetarklassen, så leder kampen för arbetarkontroll över produktionen till kampen för arbetarnas erövrande av makten.

4. Agitationen för driftsråden måste föras så, att i de bredaste folkmassornas medvetande, även om dessa icke direkt tillhöra industriproletariatet, den övertygelsen slår fast rot, att skulden till förfallet ligger hos bourgeoisin, under det att proletariats med sin paroll om arbetarkontroll över industrin kämpar för avskaffandet av spekulativen, desorganisationen och dyrtiden. De kommunistiska partiernas uppgift är därför att kämpa för kontroll över industrin på grund av de mest brännande dagsfrågorna, på grund av bristen på brännämnen, på grund av transportväsendets förfall, genom sammanförande av proletariats olika delar och genom att dra över på sin sida breda lager av småborgarklassen, som med var dag blir mer och mer proletariserad och faktiskt lider oerhört under det ekonomiska förfallet.

5. Driftsråden kunna icke ersätta fackföreningarna. Endast under kampskedet kunna de förena sig utöver ramen av de enskilda företagen och verkstäderna och bilda en allmän apparat till ledande av hela kampen. Fackföreningarna äro redan nu centraliserade kamporgan, ehuru de ej omfatta så stora arbetarmassor som driftsråden kunna, vilka äro en för alla arbetarna i fabriker tillgänglig, lös organisation. Fördelningen av uppgifterna mellan driftsråden och fackföreningarna är en följd av den sociala revolutionens historiska utveckling. Fackföreningarna organisera arbetarmassorna för kampen på grundvalen av kraven på högre lön och kortare arbetsdag inom hela landet. Driftsråden organisera sig för arbetarkontrollen över produktionen, för kampen mot det ekonomiska förfallet, och omfatta alla arbetare inom företagen, men deras kamp kan endast så småningom antaga karaktären av en hela landet omfattande verksamhet. Endast i den mån som fackföreningarna övervinna sin byråkratis kontrarevolutionära tendenser, som de bli medvetna organ för revolutionen, böra

kommunisterna understödjade strävandet att göra driftsråden till driftsgrupper för fackföreningarna.

6) Kommunisternas uppgift består i att ingjuta i såväl fackföreningarna som driftsråden en kampanda och kännedom och förståelse för de bästa metoderna i denna kamp, d. v. s. att uppfylla dem med kommunismens anda. I det de fylla denna uppgift måste kommunisterna verkligen underordna driftsråden och fackföreningarna under det kommunistiska partiets ledning och på detta sätt skapa ett massorgan av proletärer, grundvalen för ett starkt centraliserat proletärt parti, som omfattar alla den proletära kampens organisationer, och som leder dem alla på samma väg genom proletariatets diktatur, till arbetarklassens seger, till kommunismen.

7) I det kommunisterna av fackföreningarna och driftsråden skapa starka revolutionsvapen, förbereda de dessa massorganisationer till den stora uppgift, som skall tillfalla dem efter upprättandet av proletariatets diktatur, till uppgiften att vara huvudstödet vid uppbyggandet av samhällslivet på socialistisk bas. Fackföreningarna, utformade som industriförbund stödda på driftsråden såsom deras fabriksorganisationer, skola göra arbetarmassorna förtrogna med deras produktionsuppgift, utbilda de mest erfarna arbetarna till ledare av industriföretagen, ställa de tekniska specialisterna under sin kontroll och tillsammans med arbetarregeringens representanter planlägga och genomföra den socialistiska samhällspolitiken.

Fackföreningarna strävade redan under fredstiden efter att vinna internationell samling, ty kapitalisterna tillgrepo vid strejktillfällen utvägen att från andra länder inkalla arbetare såsom strejkbrytare. Men fackföreningarnas international var före kriget endast av underordnad betydelse. Den verkade för finansiellt understöd av det ena fackförbundet genom de övriga, för organiserandet av en social statistik, men icke för att organisera en gemensam kamp, ty de av opportunisterna ledda fackföreningarna försökte undvika varje revolutionär kamp av internationell omfattning. Fackföreningarnas opportunistiska ledare, vilka under kriget, var och en i sitt land, voro lakejer åt bourgeoisin, sträva nu att återupprätta den fackliga Internationalen och försöka göra den till ett vapen för världskapitalismens kamp mot proletariatet. Under ledning av Legien, Jouhaux, Gompers ha de bildat en "Arbetsbyrå" under Nationernas Förbund, denna organisation för det internationella kapitalistiska rofferiet. De försöka i alla länder förlama, strejkrörelserna genom lagar, som förplikta arbetarna att underkasta sig skiljedomare, bestående av representanter för den kapitalistiska staten. De försöka överallt genom förhandlingar med kapitalisterna att skaffa fördelar för de kvalificerade arbetarna för att på detta sätt tillintetgöra arbetarklassens växande enhet.

Amsterdam-fackförenings-Internationalen är sålunda en ställföreträdare för den bankruttrade Andra Brüssel-Internationalen. De kommunistiska arbetarna, som tillhöra fackföreningarna i alla länder, böra därför tvärtom arbeta på att skapa en internationell kampfront av fackföreningarna. Det är nu icke fråga om finansiellt understöd vid strejk, utan om att, då arbetarklassen i ett land hotas av fara, fackföreningarna i andra länder såsom organisationer för de bredaste massorna uppträda till dess skydd, göra det omöjligt för bourgeoisin i ett land att hjälpa bourgeoisin i ett annat, vilken står i kamp med arbetarklassen. Proletariatets ekonomiska kamp i alla länder utvecklar sig alltmer till en revolutionskamp. Därför måste fackföreningarna medvetet uppbjuda alla sina krafter för att understödja varje revolutionär kamp, såväl i sitt eget land som även i andra länder. För detta ändamål måste de icke endast i varje enskilt land eftersträva den största möjliga centralisering av sin kamp, utan måste göra detta efter internationell måttstock, i det de inträda i den kommunistiska Internationalen, förena sig med denna till en armé, vars olika delar under ömsesidig hjälp föra kampen gemensamt.

Teser över frågan: under vilka förutsättningar arbetarråd böra bildas.

1) Råd av arbetardeputerade ("sovjeter") uppstodo först i Ryssland under år 1905, medan den revolutionära rörelsen bland de ryska arbetarna var i rask tillväxt. Petrograds-sovjeten gjorde redan 1905 de första instinktiva stegen till erövrandet av makten. Petrograd-sovjeten var i de dagarna stark endast i den mån som den hade utsikt att kunna erövra makten. Så snart den tsaristiska kontrarevolutionen åter blev stark, och arbetarrörelsen blev svagare, upphörde sovjet efter en kortvarig sjukdomstid att alls existera.

2) År 1916 vid början av en ny, bredare revolutionär rörelse i Ryssland, då tanken på omedelbar organisering av arbetarråd uppstod, varnade det bolsjevikiska partiet arbetarna för att genast bilda råd, och framhöll, att bildandet av arbetarråd endast då är på sin plats när revolutionen redan påbörjats, och den omedelbara kampen om makten står på dagordningen.

3) Vid början av revolutionen år 1917 i Ryssland förvandlade sig genast arbetarråden till arbetare- och soldatråd, vilka drogo de bredaste folklager in under räckvidden av sitt inflytande och genast vunno en oerhörd auktoritet, ty den verkliga makten var på deras sida och i deras händer. Men då den liberala bourgeoisin hämtat sig från det första revolutionära slagets överraskning då socialförrädarna, social-revolutionärerna och mensjevikerna, förhjälppte den ryska bourgeoisin att ta makten i sina händer, började rådets (sovjeternas) betydelse att sjunka. Först efter händelserna i juli 1917, och sedan Korniloffs kontrarevolutionära fälttåg utbrutit då de bredaste folkmassorna kommo i rörelse, och då den kontrarevolutionära, borgerliga kompromissregeringens sammanbrottskris blev akut, begynte arbetarråden åter få avgörande betydelse i landet.

4) Den tyska och den österrikiska revolutionens historia visar detsamma. Då de breda arbetarmassorna reste sig, då den revolutionära vågen steg högt och sopade bort Hohenzollern- och Habsburgs-monarkierna, uppstodo i Tyskland och Österrike med naturnödvändighet arbetare- och soldatråd. Den första- tiden var den verkliga makten på deras sida, och råden voro på väg att bli en faktisk makt. Men då, till följd av en hel del historiska omständigheter, makten övergick till borgarklassen och den kontrarevolutionära socialdemokratin, började råden snart att slumra in och krympa ihop till ingenting. Under Kapp-Lüttwitz' misslyckade kontrarevolutionära upplöpp, började råden åter uppstå under några dagar, men så snart kampen åter slutade med seger för bourgeoisin och socialförrädarna, somnade åter igen de råd, som begynt att resa huvudet.

5) De anförda fakta visa, att vissa bestämda förutsättningar fordras för bildandet av sovjet. Organisera arbetarråd och förvandla dem till råd av arbetare- och soldat-deputerade bör man endast när följande tre betingelser äro för handen:

- a) en revolutionär massresning bland de bredaste lager av arbetare och arbeterskor, bland soldaterna och den arbetande befolkningen över huvud;
- b) en så skarp tillspetsning av den ekonomiska och politiska krisen, att makten börjar glida den gamla regeringen ur händerna;
- c) om bland betydande grupper av arbetare framför allt inom det kommunistiska partiet allt blivit allvarligt förberett för att börja en avgörande, systematik och planmässig kamp om makten.

6. Så länge dessa förutsättningar fattas, måste kommunisterna *agitera* systematiskt och outtröttligt för rådstanken, *popularisera* den för massorna, bevisa för befolkningens bredaste lager, att råden är den enda ändamålsenliga statsformen såsom övergång till kommunismen.

Men det är omöjligt att *omedelbart* organisera sovjeterna, så länge de ovannämnda förutsättningarna fattas.

7. De tyska socialförrädarnas försök att draga råden in under det allmänna borgerligt-demokratiska författningssystemet framstår i verkligheten som förräderi mot arbetarnas sak och arbetarklassens vilseledande. Ty verkliga arbetarråd äro blott möjliga som form för den statsorganisation, som *avlöser* den borgerliga demokratin, som *sönderbryter* denna och ersätter den med en arbetardiktatur.

8) Den propaganda som det oavhängiga partiets moderata ledare (Hilferding, Kautsky o. a.) föra och som syftar till att bevisa sovjetssystemets förenlighet med en borgerlig national-församling, betyder antingen fullständig brist på förståelse för den proletära revolutionens utvecklingslagar eller ett medvetet vilseförande av arbetarklassen. Sovjet betyder *proletariatets* diktatur. Nationalförsamlingen betyder *borgarklassens* diktatur. Det är omöjligt att förena och försona arbetarnas och borgarnas diktatur.

9) Den propaganda enstaka representanter för vänsterriktningen inom U. S. P. i Tyskland gjort för en spetsfundigt utfunderad pappersplan för ett "rådssystem", utan sammanhang med borgarkrigets verkliga utveckling, är ett skolmästartilltag, som avleder arbetarna från dagsuppgifterna för den verkliga kampen om makten.

10) De försök som gjorts av vissa kommunistiska grupper i Frankrike, Italien, Amerika och England att bilda sovjet, som icke omfatta de breda arbetarmassorna, och som därför icke orka inträda i den omedelbara kampen om makten, skada endast det verkliga förarbetet för en sovjetrevolution. – Detta slags konstlade, drivhusartade "sovjeterna" förvandlas i bästa fall till små propagandaföreningar till förmån för sovjetmakten, men i värsta fall kunna dylika förfelade sovjeterna kompromettera sovjetmaktens idé inom de breda folklagren.

11) Ett särskilt läge har utvecklats i Tysk-Österrike, där det lyckats arbetarklassen att upprätthålla arbetarråd, som omfatta *breda massor* av arbetare. Här erinras läget om perioden februari–oktober 1917 i Ryssland. Arbetarråden i Tysk-Österrike är en betydande politisk faktor och bildar kärnan till den nya makten.

Det är självklart, att under en sådan situation kommunisterna delta i arbetarråden och hjälpa dem att intränga i landets hela sociala, ekonomiska och politiska liv, att kommunisterna bilda fraktioner i arbetarråden och understödja deras utveckling på alla sätt.

12) Sovjeterna utan revolution är en omöjlighet. Sovjeterna utan proletär revolution förvandlas oundgängligen till en parodi på sovjeterna. Verkliga masssovjeterna uppstå som den givna formen för proletariatets diktatur. Alla uppriktiga anhängare av sovjetmakten måste umgås försiktigt med sovjetidén, oupphörligt agitera för den bland arbetarmassorna, men endast när ovannämnda förutsättningar finnas skrida till sovjeternas förverkligande.

Teser över agrarfrågan.

1) Endast städernas av kommunistiska partiet ledda industriproletariatet förmår befria landsbygden arbetande massor från kapitalets och storgodsägareväldets ok, befria dem från förfall och från imperialistiska krig, vilka alltid äro oundvikliga vid upprätthållandet av det kapitalistiska systemet. De arbetande massorna på landsbygden kunna blott i förbund med det kommunistiska proletariatet och genom hänsynslöst stödjande av dess revolutionära kamp för avskaffandet av junkrarnas (godsägarnas) och bourgeoisins ok finna sin räddning.

Å andra sidan kunna industriarbetarna icke lösa sin världshistoriska uppgift att befria mänskligheten från kapitalismens ok och från krigens förbannelse, om de innesluta sig i trånga skrämmässiga fackintressen och inskränka sig till att sträva efter förbättrande av sin,

understundom ganska drägliga småborgerliga ställning. Men just så förhåller det sig i många framåtskridna länder med "arbetararistokratien", som bildar grundvalen för Andra Internationalens så kallade socialistiska partier, men som i verkligheten utgör socialismens värsta fiender, är dess förrädare, småborgerliga hurratrioter, och bourgeoisins agenter inom arbetarrörelsen. En verkligt revolutionär, en verkligt socialistiskt handlande klass är proletariatet endast under det villkoret, att det uppträder som ett avantgarde för alla arbetande och förtryckta, som deras ledare i kampen för exploatörernas störtande. Detta å sin sida är omöjligt utan klasskampens utsträckande till landsbygden, utan samlandet av de arbetande massorna på landsbygden kring industriproletariatets parti, utan att stadsproletariatet uppfostrar landsbygdens proletariat.

2) Landsbygdens arbetande och förtryckta massor, vilka stadens proletariat måste leda i kampen eller åtminstone draga över på sin sida, representeras i de kapitalistiska länderna av följande grupper:

För det första: av lantarbetareproletariatet, lönearbetarna (säsongarbetare, kringvandrande arbetare och daglönare) vilka förtjäna ett knappt uppehälle genom lönearbete i jordbruk och skogsarbeten. En självständig från övriga grupper av lantbefolkningen skild organisation för denna kategori inklusive skogsarbetare, hantverkare på godsens o. s. v. (politisk såväl som militär, facklig och kooperativ organisation, bildningsverksamhet), en stegrad propaganda och agitation bland denna grupp och dess vinnande för sovjetsystemet och proletariatets diktatur – se där de kommunistiska partiernas grundläggande uppgift i alla länder.

För det andra: av halvproletariatet eller småbrukarna, d. v. s. de som finna sin utkomst dels genom lönearbete inom jordbruket eller i industriella, kapitalistiska företag, dels därigenom att de trötta ut sig på en egen eller arrenderad jordplätt som endast lämnar en del av de för familjen nödvändiga livsmedlen. Denna grupp av den arbetande lantbefolkningen är i alla kapitalistiska länder utomordentligt talrik, men dess existens och dess särskilda samhällsställning förtiges av bourgeoisins representanter och av socialisterna inom Andra Internationalen. Detta sker till en del medvetet för att vilseleda arbetarna, delvis till följd av den vanliga kälkborgerliga åskådningen som i allmänhet förväxlar denna grupp med de självägande bönderna. Denna bourgeoisins metod att vilseleda arbetarna är mest märkbar i Frankrike och Tyskland, därefter även i Förenta staterna och andra länder. Genom ett riktigt organiserande av arbetet kan denna grupp bli en säker anhängare av det kommunistiska partiet, ty dessa halvproletärers ställning är mycket svår och den fördel som sovjetmakten och proletärdiktaturen tillför dem är stor och påtaglig.

I en del länder är den första och den andra gruppen icke strängt skilda från varandra. En gemensam organisation för dem är därför under vissa förhållanden att anbefalla.

För det tredje: Småbrukarna, d. v. s. de jordbrukare vilka såsom självägande eller arrendatorer täcka behoven för sina familjer och hushåll utan att leja främmande arbetskraft. Denna kategori vinner ovillkorligen på proletariatets seger, vilken genast och fullständigt skaffar åt dem: a) befrielse från erläggande av arrende eller avstående från en del av skörden (t. ex. i Frankrike och i Italien) till godsägaren; h) befrielse från hypoteksbördan, köpeskillingen; c) befrielse från olika former av beroende under godsägarens ok (i fråga om skog och betesmarker m. m.); d) omedelbart bistånd i deras jordbruk från den proletära statsmaktens sida (möjligheten att använda jordbruksredskap och en del byggnader tillhörande de av proletariatet exproprierade storkapitalistiska godsens; omedelbar förvandling av de kooperativa företag och jordbruk, vilka under kapitalismens tid mestadels tjänat de rika och burgna lantbrukarna, till organisationer som i första hand hjälpa de fattiga, d. v. s. proletärer, halvproletärer och småbrukare o. s. v.).

Samtidigt måste kommunistiska partiet vara medvetet om att under övergångstiden från kapitalismen till kommunism, d. v. s. under proletariats diktatur, inom denna kategori åtminstone delvis strömningar i riktning mot full handelsfrihet och fri förfoganderätt över privategendom äro oundvikliga. Ty denna kategori, vilken om också blott i ringa antal uppträder såsom säljare av livsmedel, är demoraliserad genom vanan att spekulera och äga kapital. Genom en fast proletärisk politik, genom det segrande proletariats beslutsamma uppgörelse med godsägare och storbönder kunna likväl strömningarna inom denna grupp ej bli så betydande. De äro ej heller i stånd att ändra något i det faktum, att småbönderna i det stora hela icke äro motståndare till en proletärisk omvälvning.

3) De tre ovannämnda grupperna utgöra tillsammans i alla länder majoriteten bland lantbefolkningen. Därför är den proletära omvälvningens slutliga resultat säkerställt ej blott i städerna utan även på landsbygden. Den motsatta åsikten är mycket utbredd. Men den håller sig dock först och främst tack vare den borgerliga vetenskapens och statistikens systematiska bedrägeri, i det den med alla medel förtiger och döljer den djupa avgrund som skiljer halvproletärerna och småbrukarna från storbönderna. För det andra håller den sig tack vare oförmågan och slöheten hos Andra Internationalens och den genom imperialistiska privilegier demoraliserade "arbetararistokratiens" spetsar när det är fråga om en verklig proletärisk revolutionär propaganda, agitations- och organisationsarbete bland landsbygdens arbetare. Opportunisternas hela uppmärksamhet har varit och är fortfarande riktad på åstadkommandet av ett teoretiskt och praktiskt samförstånd med bourgeoisin, inklusive den rika och burgna bondeklassen, och icke på ett revolutionärt störtande av den borgerliga regeringen och bourgeoisin genom proletariatet. För det tredje bibehåller sig denna falska uppfattning till följd av en hårdnackad fördom, vilken sammanhänger med alla borgerlig-demokratiska och parlamentariska fördomar. Denna fördom strider mot en sanning, som är fullkomligt bevisad av den teoretiska marxismen och fullt bekräftad av den ryska proletära revolutionens erfarenheter, nämligen mot det faktum att med undantag av lantarbetarna, vilka redan nu stå med i revolutionen, kan den splittrade, förtryckta och kuvade, i alla, även de mest framskridna länderna, till halvciviliserad levnadsstandard dömda lantbefolkningen av ovannämnda grupper, vilka både ekonomiskt, socialt och kulturellt äro intresserade av socialismens seger, först då avgjort stödja det revolutionära proletariatet, när detta erövat den politiska makten, sedan storgodsägarna och kapitalisterna satts fullkomligt ur spelet, och sedan dessa grupper i praktiken sett att de ha en organiserad ledare och försvarare som är mäktig nog att hjälpa dem och föra dem på den rätta vägen.

4) Med uttrycket "burgna bönder" menas i ekonomisk terminologi de mindre lantbrukare, d. v. s. hemmansägare eller arrendatorer av mindre gårdar, vilka under kapitalismens herravälde i regeln ej blott ge underhåll åt familjen och hushållet utan även lämna något överskott, vilket, åtminstone under gynnsamma år, kan förvandlas till kapital; också äro dessa lantbrukare ofta i stånd att leja främmande arbetskraft. Såsom exempel på burgna bönder i ett utvecklat kapitalistiskt land kan i Tyskland enligt statistik från 1907 nämnas en grupp, vars medlemmar innehade och brukade vardera 5-10 hektar jord och vari antalet sysselsatta lönearbetare uppgick till omkring 1/3 av antalet jordbruk. I Frankrike, där specialodlingar (till ex. av vinrankan) bedrivs, vilka erfordra en stor mängd arbete, använder denna grupp troligen i större omfattning främmande, lejda, lönearbetare.

Det revolutionära proletariatet kan, åtminstone för den närmaste framtiden och början av proletärdiktaturens period, icke göra det till sin uppgift att draga denna grupp över på sin sida. Det måste i stället inskränka sig till uppgiften att neutralisera den och laga att den i kampen mellan proletariatet och bourgeoisin icke lämnar aktiv hjälp åt den senare. Denna grupps tvetydiga hållning är oundviklig, och i början av det nya tidevarvet kommer dess framträdande sympatier i de kapitalistiskt utvecklade länderna att vara på bourgeoisins sida; ty de

självägande småbrukarnas åskådning och stämning är övervägande kapitalistiskt orienterad. Det segrande proletariatet kommer att förbättra denna grupps ställning genom upphävande av arrendebetalingen och annullerandet av hypoteksskulden, genom utdelning av maskiner och redskap, införande av elektrisk drift inom jordbruket o. s. v. Den privata äganderättens omedelbara upphävande genom proletariats maktställning kommer icke i fråga i de flesta kapitalistiska stater. Men i stället kommer den proletära statsmakten att för denna grupp upphäva alla av privatäganderätten härrörande plikter. I varje fall garanterar den proletära makten åt småbrukarna och de mindre hemmansägarna att de ej blott få behålla sina jordlotter, utan även att de kunna utöka den dittills av dem arrenderade arealen (tack vare arrendebetalingens upphörande).

Massåtgärder av detta slag i förening med en skoningslös kamp mot bourgeoisin garanterar denna neutralitetpolitik framgång. Övergången till kollektivt jordbruksarbete kan den proletära statsmakten blott så småningom och med iakttagande av största försiktighet, genom exemplens makt, genom utdelning av maskiner, införande av tekniska förbättringar (elektrifiering) genomföra utan någon våldsåtgärd mot det burgna bondeståndet och småbrukarna.

5) Såsom storbönder kunna de kapitalistiska jordägare betraktas, vilka i regeln leja egna lönearbetare och vilka endast genom sin kulturnivå, sitt levnadssätt och sitt personliga deltagande i jordbruksarbetet tillhöra bondeklassen.

Detta är den talrikaste av de bourgeoisins grupper som är det revolutionära proletariats omedelbara och avgjorda fiende. Det kommunistiska partiet måste vid sin verksamhet på landsbygden lägga särskild vikt vid att befria det arbetande och exploaterade flertalet av lantbefolkningen från dessa utsugares andliga och politiska inflytande.

Efter proletariats seger i städerna får man vara beredd på alla möjliga yttringar av motstånd, sabotage och omedelbart väpnat motstånd från denna befolkningsgrupp. Därför måste det revolutionära proletariatet genast vidtaga de organisatoriska förberedelserna och anskaffa nödvändiga styrkor för att avvärja denna grupp och tillfoga den ett avgörande, skoningslöst och förintande slag vid första tecken till motstånd från dess sida, samtidigt med stormanfallet mot industrins kapitalister. För detta ändamål måste landsbygdens proletariat beväpnas och organiseras i sovjet (godsråd) i vilka utsugarna icke böra få ha någon plats och vari inflytandet i övervägande grad måste tryggas åt proletärerna och halvproletärerna.

Själva exproprieringen av storböndernas jord bör likväl ej vara det segrande proletariats omedelbara uppgift, ty för socialiseringen av sådana egendomar existera ännu ej de materiella, i synnerhet de tekniska, men även de sociala betingelserna. I enstaka fall kommer sannolikt de delar av storgodsens att beslagtogs, vilka äro nödvändiga för småbrukarna omkring. Dessa senare måste också garanteras nyttjanderätten till en del av storgodsens lantbruksmaskiner under vissa villkor och gratis.

I allmänhet kan den proletära statsmakten låta storbönderna behålla sin jord, och endast expropriera den i fall av motstånd mot de arbetandes och exploaterades makt. Erfarenheterna under den proletära revolutionen i Ryssland, vid vilken kampen mot storbönderna till följd av en serie särskilda förhållanden dragit ut på tiden och blivit synnerligen invecklad, ha likväl visat att denna grupp, ifall den vid minsta motstånd får en vederbörlig tillrättavinsning, är i stånd att lojalt uppfylla plikterna mot den proletära statsmakten och att den till och med börjar hysa aktning för denna makt, som ger varje arbetande medborgare skydd och skoningslöst förföljer de rika dagdrivarna.

De särskilda betingelser som försvåra det segrande proletariats kamp mot storbönderna i Ryssland, bestå huvudsakligen av följande: Den ryska revolutionen har efter omvälvningen den 7 nov. 1917 genomlöpt det stadium som kännetecknar hela bondeklassens allmänt

demokratiska, d. v. s. i grunden borgerlig-demokratiska kamp mot godsägarna. Städernas proletariat var kulturellt och numerärt svagt, och avstånden verkade på grund av de ytterst dåliga kommunikationerna mycket försvårande.

Europas och Amerikas revolutionära proletariat måste energiskt förbereda den fullkomliga segern över storböndernas motstånd, varje möjlighet att göra ens det ringaste motstånd måste avlägsnas och segern måste fullföljas betydligt snabbare, beslutsammare och med större effektivitet. Denna fullständiga seger för lantarbetarnas, halvproletärernas och småbrukarnas massor är oundgänglig och utan densamma kan den proletära makten ej tryggas och bli motståndskraftig.

6) Det revolutionära proletariatet måste ofördröjligen, undantagslöst och utan varje ersättning expropriera allt land från storgodsägarna, fideikommissarier och sådana personer, som omedelbart eller genom sina förpaktare systematiskt exploatera daglönarnas och de kringboende småbrukarnas, ej sällan också de medelstora böndernas arbetskraft och ej själva delta i arbetet. Hit hör den största delen av feodalherrarnas efterkommenda (adeln i Ryssland, Tyskland och Ungern, de restaurerade forna feodalgodsen i Frankrike, de engelska lorderna, Förenta staternas forna slavägare), vidare de rika finansmagnaterna eller de som härstamma från båda dessa slags utsugare och dagdrivare. I ingen form får inom det kommunistiska partiets led propaganda för ersättning åt storgodsägarna för exproprierad egendom tillåtas, enär detta under den nuvarande situationen i Europa och Amerika skulle betyda ett förräderi mot socialismen och lägga nya bördor på de arbetande och utsugna massornas skuldror. Dessa massor äro redan förut mer än nog belastade av kriget, som mångfaldigt miljonärernas antal och rikedom.

För de mest framskridna kapitalistiska ländernas del erkänner kommunistiska Internationalen det vara riktigt att företrädesvis bibehålla stordriften inom jordbruket och bedriva den på samma sätt som sovjetjordbruken i Ryssland. Likaså är det ändamålsenligt att understödja grundläggandet av kollektivjordbruk (kooperativa jordbrukskommuner).

I Ryssland måste man, till följd av detta lands efterblivna jordbruk, mestadels skrida till uppdelning av storgodsen och deras utnyttjande bland bönderna. Blott i relativt sällsynta undantagsfall lyckades man använda storgodsen för att inrätta så kallade sovjetjordbruk, administreras av den proletära staten för egen räkning: de forna lönearbetarna förvandlas samtidigt till statsarbetare och medlemmar av sovjeterna som förvalta staten.

Bibehållandet av de stora jordbruken tillgodoser bäst den revolutionära lantbefolkningens intressen, nämligen de egendomslösa lantarbetarna samt de halvproletäriska torparna, vilka förtjänat det mesta av sitt uppehälle med lönearbete på storgodsen. Dessutom gör storgodsens nationalisering stadsbefolkningen åtminstone delvis oberoende av bönderna beträffande livsmedelsproblemet.

Å andra sidan kan på sådana platser, där det ännu finnes rester kvar av det feodala tillståndet, dagsverkssystemet leda till särskilda former av utsugning, och där s. k. servitut eller halv-arrende består kan det bli nödvändigt under vissa omständigheter att överlämna en del av den större godsens jord till bönderna.

I länder eller trakter, där det större jordbruket spelar en relativt ringa roll och det däremot existerar ett stort antal småbönder, vilka sträva efter att erhålla jord, kan fördelningen av godsägarnas jord visa sig vara det säkraste medlet att vinna bönderna för revolutionen, under det bibehållandet av stordriften icke är av någon särskild betydelse för städernas förseende med livsmedel.

Tryggandet av en varaktig seger är under alla omständigheter proletariatets första och viktigaste uppgift. För revolutionens framgångar får proletariatet ej ens rygga tillbaka för

tillfällig minskning i produktionen. Den proletära maktens varaktiga bestånd kan endast uppnås då det lyckas proletariatet att hålla bondeståndets medelklass neutral och tillförsäkra sig stöd från största delen av om ej hela småbrukarekåren.

I varje fall måste, där en uppdelning av storgodsen sker, lantproletariatets intressen tillgodoses i första hand.

Storgodsens inventarier måste ovillkorligen utan ersättning övertagas av staten, under förutsättning att dessa inventarier, sedan man tillgodosett behoven för statens jordbruk, kostnadsfritt kunna begagnas av småbrukarna under iakttagande av de av den proletära regeringen utarbetade bestämmelserna.

Om under den första tiden efter en proletär revolution ej blott storgodsägarnas ofördröjliga expropriering utan även deras internering i egenskap av kontrarevolutionära ledare och lantbefolkningens förtryckare, är nödvändig, så måste i och med bevästandet av proletariatets makt, ej blott i städerna utan även på landsbygden, ansträngningar göras att söka vinna medlemmar av bourgeoisin med värdefulla kunskaper och organisatorisk förmåga, för att under särskild uppsikt av pålitliga kommunistiska arbetare och kontroll av arbetarråd bidra till skapandet av socialistiskt jordbruk i stor skala.

7) Socialismen kommer först då att slutgiltigt besegra kapitalismen och för alltid betryggas, när den proletära statsmakten brutit motståndet från utsugarnas sida, när den tillförsäkrat sig fullständigt herravälde och åtlydnad, när den återuppbyggt industrin på grundval av samvetsgrann stordrift och med tillgodogörande av moderna tekniska förbättringar (elektrifiering av hela industrin). Endast detta ger staden möjlighet att lämna landsbygdens efterblivna och spridda befolkning en så effektiv hjälp i tekniskt och socialt hänseende, att därigenom den materiella grundvalen för en väsentlig ökning av jordbrukets produktionsmöjlighet heter skapas. Också tvingas de mindre jordägarna på så sätt genom exemplens makt att till sin egen fördel övergå till stordrift och gemensamhetsbruk med användande av hjälpmaskiner.

På landsbygden erfordras för en effektiv kamp för socialismen följande: De kommunistiska partierna måste bibringa industriproletariatet insikten om nödvändigheten av offer för bourgeoisins störtande och den proletära maktens bevästande, ty proletariatets diktatur betyder såväl proletariatets förmåga att organisera och leda de arbetande och exploaterade massorna, som också förmågan hos en förtrupp att för detta måls vinnande göra de största ansträngningar och bringa de mest heroiska offer. För uppnåendet av ett lyckligt resultat är det en trängande nödvändighet att landsbygdens arbetande och mest av alla exploaterade massor genom proletariatets seger genast och på sina utsugares bekostnad få sin ställning förbättrad, ty eljest kan det industriella proletariatet ej med säkerhet räkna på landsbygdens hjälp och ej heller på stadsbefolkningens förseende med livsmedel.

8) Den oerhörda svårigheten att organisera och till revolutionär kamp uppfostra det slöa och försoffade lantarbetareproletariatet, vilket av kapitalismen hålles på en andligt outvecklad, undertryckt och socialt okunnig nivå och ofta i ett tillstånd av medeltida ofrihet och beroende, kräver av det kommunistiska partiet särskild uppmärksamhet på strejkrörelser bland landsbygdens arbetare, ett kraftigt understödande och allsidig utbredning av masstrejkerna bland lantarbetarnas proletariat och halvproletariat. Erfarenheterna från den ryska revolutionen år 1905 och 1917, vilka numera bekräftats genom erfarenheterna i Tyskland, Polen, Italien, England och andra framskridna länder, bevisar att endast massornas fortsatta strejkrörelse (i vissa fall med småbrukarnas deltagande) är i stånd att väcka den slumrande landsbygden, att uppväcka klassmedvetandet och insikten om klassorganisationens nödvändighet bland landsbygdens utsugna proletariat samt att praktiskt och åskådligt visa betydelsen av enig samverkan med städernas arbetare. Kravet på fackorganisationer bland

lantarbetarna och kommunisternas medverkan inom lantarbetarnas och skogsarbetarnas organisationer är av detta skäl särskilt nödvändigt. Likaså bör bildandet av kooperativa föreningar (produktionssammanslutningar) av landsbygdens utsugna befolkning i nära förening med den revolutionära arbetarrörelsen stödjas av de kommunistiska partierna. Vidare bör en särskild agitation bedrivas bland småbrukarna.

Kommunistiska Internationalens kongress brännmärker såsom förrädare och överlöpare de socialister, vilka tyvärr finnas ej blott inom Andra Internationalen, utan även bland de för Europa särskilt betydelsefulla partier, vilka redan utträtt ur denna, vilka socialister ej blott äro i stånd till att liknöjt åse strejkrörelser på landsbygden, utan även (såsom fackföreningsbyråkratien, Scheidemännen och Kautskyanarna) uppträda mot strejkerna, emedan de endast se dem ur den synpunkten, att de innebära en fara för minskad livsmedelsproduktion. Inga program och inga än så högtidliga förklaringar ha det ringaste värde om man ej visar i handling att kommunisterna och arbetarledarna sätta utvecklingen av den proletära revolutionen över allt annat, att de för den skull förstå att bringa de största offer, när ingen annan utväg och inga andra medel finnas att för alltid avskaffa hungersnöden och förfallet samt förhindra nya imperialistiska krig.

9) De kommunistiska partierna måste uppbjuda allt för att snarast möjligt övergå till grundandet av sovjet på landsbygden, bestående i främsta rummet av representanter för lönearbetarna och halvproletärerna. Likaså böra de propagera för bildandet av småbrukarerråd. Endast i förening med masstrejkrörelsen och i samverkan med den mest undertryckta klassen komma sovjeterna att vara i stånd till att fylla sin uppgift och befästa sin ställning så, att de kunna bringa småbrukarna under sitt inflytande och senare i sig upptaga en sammanslutning av småbrukare- och lantarbetarerråd. Men så länge strejkrörelsen ännu ej är stark och landsbygdsproletariatets organisationer ännu äro svagt utvecklade, både på grund av det svåra förtrycket från godsägarnas och storböndernas sida och till följd av bristfälligt stöd från industriarbetarnas och deras organisationers sida, kräver bildandet av sovjeter på landsbygden en långvarig förberedelse. Denna förberedelse måste ske genom skapandet av, om också tills vidare mycket små, kommunistiska particeller genom en aktiv propaganda, som i lättfattlig form framlägger kommunismens krav och med tillhjälp av exempel illustrerar de olika metoderna för utsugning och förtryck, vidare genom systematiskt ordnade agitationsresor av industriarbetare på landsbygden o. s. v.

Teser och supplement i nationalitets- och kolonialfrågan.

A. Teser.

1) Karaktäristiskt för den borgerliga demokratin är en abstrakt eller formell uppfattning av frågan om jämlikheten över huvud taget, och om den nationella jämlikheten i synnerhet. Under skenet av den mänskliga personlighetens likhet över huvud taget proklamerar den borgerliga demokratin den formella eller juridiska jämlikheten mellan den besittne och proletären, mellan utsugaren och den utsugne och bedrager därigenom i högsta grad de undertryckta klasserna. Jämlikhetens idé som själv är en återspeglning av produktionsförhållandena förvandlas av bourgeoisie under förevändning av en påstådd absolut jämlikhet hos de mänskliga individerna, till ett verktyg i kampen mot avskaffandet av klasserna. Jämlikhetskravets verkliga innebörd ligger blott i kravet på klassernas avskaffande.

2) Såsom ett medvetet uttryck för den proletära klasskampen för avskuddande av bourgeoisins ok skall det kommunistiska partiet i överensstämmelse med sin huvuduppgift – kamp mot den borgerliga demokratin och avslöjande av dess lögn och hyckleri – icke heller i nationalitetsfrågan ställa några abstrakta och formella principer i förgrunden utan: 1) ett noggrant

hänsynstagande till den historiskt givna och framför allt ekonomiska miljön, 2) ett tydligt fränkskiljande av de undertryckta klassernas, de arbetandes och utsagnas, intressen från de så kallade nationsintressenas allmänna begrepp, vilka innebära de härskande klassernas intressen, 3) ett lika noggrant fränkskiljande av de undertryckta, avhängiga, icke lika-berättigade nationerna från de undertryckande, exploaterande och fulla rättigheter åtnjutande nationer såsom en jämvikt mot den borgerligdemokratiska lögnen vilken döljer ett – för finanskapitalets och imperialismens tidevarv karaktäristiskt – undertryckande, kolonialt och ekonomiskt, av den övervägande majoriteten av världens befolkning genom en obetydlig minoritet av de rikaste och mest utvecklade länderna.

3) Det imperialistiska kriget av 1914 har med särskild klarhet för hela världens undertryckta klasser bevisat de borgerlig-demokratiska frasernas lögnaktighet. Från båda sidor fördes detta krig med fraser om folkens befrielse och självbestämmanderätt, och å ena sidan genom freden i Brest-Litovsk och Bukarest, å andra sidan genom freden i Versailles och Saint-Germain har det visat hur den segrande partens bourgeois i hänsynslöst bestämmer även de "nationella" gränserna efter sina ekonomiska intressen. Också de "nationella" gränserna äro för bourgeoisin endast handelsvaror. Det så kallade Nationernas förbund är ingenting annat än ett försäkringsfördrag varigenom segerherrarna i detta krig ömsesidigt garantera varandra bytet. Strävandena att återställa den nationella enheten och "återföre" avträdde landsdelar" äro enligt bourgeoisins uppfattning ingenting annat än de besegrades försök att samla krafter till ett nytt krig. Återförenandet av artificiellt lösryckta nationer motsvarar också proletariats intresse: men sin verkliga nationella frihet och enhet kan proletariatet endast nå genom den revolutionära kampen och över den störtade bourgeoisins lik. Nationernas förbund och de imperialistiska staternas hela politik efter kriget påpekar detta faktum ännu tydligare och skarpare, stärker överallt proletariats revolutionära kamp i de mest utvecklade länderna såväl som de arbetande massorna i kolonierna och i de osjälvständiga länderna och påskyndar sammanbrottet av de småborgerligt-nationella illusionerna beträffande möjligheten av en fredlig samlevnad och jämlikhet nationerna emellan under kapitalismen.

4) Av ovan framlagda principer följer att till grund för Kommunistiska Internationalens hela politik i nationella och koloniala frågor måste läggas en sammanslutning av proletärer och arbetande massor inom alla nationer och i alla länder till en gemensam revolutionär kamp för godsägarnas och bourgeoisins störtande. Ty endast en sådan sammanslutning tillförsäkrar oss segern över kapitalismen, utan vilken seger avskaffandet av det nationella förtrycket och beroendet är omöjligt.

5) Den världspolitiska situationen har nu ställt proletariats diktatur på dagordningen, och alla världspolitiska tilldragelser koncentrera sig nu oundvikligen omkring en enda medelpunkt, nämligen världsbourgeoisins kamp mot den ryska sovjetrepubliken, vilken skall samla omkring sig å ena sidan sovjetrörelserna bland arbetarnas elittrupp i alla länder, å andra sidan alla nationella frihetsrörelserna i kolonierna och bland undertryckta folk, vilka under bitter erfarenhet lärt sig att det för dem ingen annan räddning finnes än en förening med det revolutionära proletariatet och sovjetmaktens seger över världsimperialismen.

6) Följaktligen får man för närvarande icke inskränka sig till blotta erkännandet eller proklamerande` av ett närmande mellan de arbetande massorna av olika nationer, utan man måste bedriva en politik som är ägnad att förverkliga det mest intima förbund mellan samtliga koloniala och nationella frihetsrörelser med Sovjet-Ryssland, varvid formerna för detta förbund bestämmas av utvecklingsstadiet hos den kommunistiska rörelsen bland proletariatet i varje land eller hos den revolutionära frihetsrörelsen i de efterblivna länderna eller hos de efterblivna nationerna.

7) Federationen är en övergångsform till en fullständig förening av alla nationers arbetare. Federationen har i praktiken redan visat sin ändamålsenlighet såväl i den socialistiska federativa sovjetrepubliken Rysslands förhållanden till de övriga sovjetrepublikerna (den ungerska, den finska och den lettiska i förfluten tid, den asherbeidiska och den ukrainska i nuvarande tid) som inom Ryska Socialistiska Federativa Sovjetrepubliken gentemot de nationaliteter som varken ägt självstyrelse eller statlig tillvaro (t. ex. de autonoma baschkiriska och tatariska republikerna vilka skapats år 1919 och 1920).

8) Kommunistiska Internationalens uppgift består i detta, hänseende ej endast i den vidare utvecklingen utan även i studiet och prövandet av de erfarenheter som gjorts av dessa på sovjetordningens och sovjetrörelsens grund skapade federationer. Erkännande federationen såsom övergångsform till fullkomlig förening måste man eftersträva en allt fastare sammanlutning, varvid man måste taga i betraktande: 1) de av hela världens betydligt mäktigare militära imperialistiska makter omgivna sovjetrepublikernas omöjlighet att existera utan en intim förbindelse med andra sovjetrepubliker, 2) nödvändigheten av sovjetrepublikernas inbördes intima ekonomiska förbund utan vilket det är omöjligt att återupprätta de av imperialismen förintade produktiva krafterna och trygga de arbetandes välstånd, 3) strävan att skapa en enhetlig världshushållning efter en gemensam plan vilken regleras av alla nationers proletariat. Denna tendens har redan under kapitalismen trätt öppet i dagen och emotser ovillkorligen sin vidare utveckling och fulländning genom socialismen.

9) På det inrikespolitiska området kan Kommunistiska Internationalens nationella politik icke nöja sig med det nakna, formella, i ord uttrycka och till intet förpliktigande erkännandet av nationernas likaberättigande vartill de borgerliga demokraterna – även om de sedan kalla sig socialister – inskränka sig.

Ej blott i de kommunistiska partiernas hela propaganda och agitation – både på parlamenttribunen och utanför densamma – måste de i alla kapitalistiska stater trots deras ”demokratiska” författningar fortfarande lika ofta förekommande kränkningarna av nationernas likaberättigande och de nationella minoriteternas garanterade rättigheter oförskräckt avslöjas. Det är dessutom nödvändigt: för det första att ständigt upplysa om att endast sovjetsystemet är i stånd att i verkligheten trygga nationernas likaberättigande därigenom att det förenar först proletäerna och sedan hela det arbetande folket i kamp mot bourgeoisin; för det andra att direkt understödja de revolutionära rörelserna bland osjälvständiga och icke likaberättigade nationer (t. ex. på Irland, bland negrerna i Amerika etc.) samt i kolonierna genom ifrågavarande lands kommunistiska parti.

Utan detta sista särskilt viktiga förbehåll förblir kampen mot undertryckandet av osjälvständiga nationer och kolonier liksom också erkännandet av deras rätt till statlig autonomi en falsk skylt, så som vi se hos de till II Internationalen hörande partierna.

10) Internationalismens erkännande i ord men svikande i handling och ersättande med småborgerlig nationalism och pacifism i all propaganda, agitation och praktisk verksamhet är ett vanligt fenomen ej blott hos II Internationalens centerpartier och också hos de partier som utträtt ur denna international. Denna företeelse finner man ej sällan även inom sådana partier som nu kalla sig kommunistiska. Kampen mot detta onda, mot dessa djupt ingrodda småborgerlig-nationella fördomar vilka uppträda i alla möjliga former, såsom rashat, chauvinisthets och antisemitism måste träda i förgrunden mycket mera efter hand som frågan om proletärdiktaturens förvandling från att vara en nationell diktatur som blott existerar i ett land och är ur stånd att föra självständig världspolitik, till en internationell diktatur, till en proletariats diktatur inom åtminstone några framåtskridna länder vilka äro i stånd att utöva ett avgörande inflytande på världspolitiken blir alltmer brännande. Den småborgerliga nationalismen förklarar för internationalism blotta erkännandet av nationernas lika-

berättigande och anser (alldes frånsatt att ett dylikt erkännande blott sker i ord) den nationella egoismen för oantastbar. Den proletära internationalismen däremot fordrar, för det första: underordnandet av det ena landets kämpande proletariats intressen under den internationella proletära kampens intressen; för det andra: av den nation som genomför sin seger över bourgeoisin att den är redo och i stånd till de största nationella uppoffringar för att störta den internationella kapitalismen.

Därför är i de redan fullständigt kapitalistiska staterna, vilka ha arbetarpartier som faktiskt utgöra en proletariatets förtrupp, kampen mot de opportunistiska och småborgerlig-pacifistiska förvrängningarna av internationalismens begrepp och politik den första och viktigaste uppgiften.

11) Beträffande de stater och nationer som ha en mera efterbliven, övervägande feodal och patriarkalisk eller patriarkalisk-bonde karaktär måste man hålla särskilt följande punkter för ögonen:

a) Alla kommunistiska partier måste understödja de revolutionära frihetsrörelserna i dessa länder i handling, och formen för biståndet måste diskuteras med det kommunistiska partiet om ett sådant finnes. I främsta rummet gäller denna förpliktelse till aktiv hjälp åt arbetarna i det land varunder de efterblivna nationerna äro beroende i kolonialt eller finansiellt hänseende.

b) Nödvändig är kampen mot prästerskapets, de kristliga missionernas och andra elements reaktionära och medeltida inflytande.

c) Nödvändig är kampen mot panislamismen och den panasiatiska rörelsen och liknande tendenser vilka försöka förbinda frihetskampen mot den europeiska och amerikanska imperialismen med ett stärkande av den turkiska och japanska imperialismen, dessa länders adel, godsägare och prästerskap etc.

d) Det är i synnerhet nödvändigt att stödja bonderörelsen i de efterblivna länderna mot storgodsägarna och alla former och kvarlevor av feodalismen; man måste framför allt sträva efter att ge bonderörelsen en så revolutionär karaktär som möjligt, och om möjligt organisera bönderna och alla exploaterade i sovjeter och på så sätt få till stånd en så intim förbindelse som möjligt mellan Västeuropas kommunistiska proletariat och den revolutionära rörelsen i Östern, i kolonierna och i de efterblivna länderna.

e) Nödvändig är en beslutsam kamp mot försöket att ge en kommunistisk förklädnad åt de icke verkliga kommunistiska frihetsrörelserna i efterblivna länder. Kommunistiska Internationalen har skyldighet att stödja de revolutionära rörelserna i kolonierna och de efterblivna länderna blott för det ändamålet att samla beståndsdelarna av de blivande kommunistiska partierna – de verkliga och ej blott till namnet kommunistiska – i alla efterblivna länder och fostra dem till medvetande om sina särskilda uppgifter, nämligen kampen mot de borgerliga-demokratiska riktningarna inom ifrågavarande länder. Kommunistiska Internationalen skall samtycka till ett tillfälligt sammangående, ja till och med ett förbund med den revolutionära rörelsen i kolonierna och i efterblivna länder men får ej sammansluta sig med dem, utan måste obetingat upprätthålla den proletära rörelsens självständiga karaktär – om också blott i dess primitiva form.

f) Det är nödvändigt att bland de breda lagren av värnpliktiga i alla och i synnerhet efterblivna länder och nationer fortsätta att avslöja och uppklara det bedrägeri som de imperialistiska makterna med de privilegierade klassernas tillhjälp begå i de undertryckta länderna därigenom att de under skenet av politiskt oavhängiga stater kalla sådana statsbildningar till liv vilka i ekonomiskt, finansiellt och militärt avseende är fullständigt beroende av dem. Såsom ett krasst exempel på ett bedrägeri mot de arbetande klasserna, mot en undertryckt nation, till

vilket ententeimperialismen och ifrågavarande lands bourgeoisier förena sina bemödanden, kan man beteckna zionisternas Palestinafråga (liksom zionismen över huvud taget under sken av att skapa en judestat i Palestina prisger landets faktiskt arabiska arbetarebefolkning bland vilken de arbetande judarna blott utgöra en liten minoritet åt Englands utsugning). Under nuvarande internationella förhållanden finnes det för de osjälvständiga och svaga nationerna ingen annan räddning längre än ett förbund av rådsrepubliker.

12. Det sekellånga undertryckandet av koloniala folk och svaga nationer från de imperialistiska stormakternas sida har bland de underkuvade ländernas arbetande massor efterlämnat, ej blott känslor av förbittring, utan även känslor av misstro mot de undertryckande nationerna i allmänhet, däribland även mot dessa nationers proletariat. Det nedriga förräderiet mot socialismen som begicks av flertalet officiella ledare för detta proletariat under åren 1914-1919, då socialpatrioterna under "fosterlandsförsvar" dolde försvaret av "deras" bourgeoisiers "rätt" att underkuva kolonier och utplundra finansiellt beroende nationer – detta förräderi kunde endast stärka detta fullständigt berättigade misstroende. Då detta misstroende och de nationella fördomarna kunna utrotas först sedan imperialismen utrotats i de framåtskridna länderna och sedan hela grundlagarna för det ekonomiska livet i de efterblivna länderna radikalt omlagts, så kan avlägsnandet av dessa fördomar endast försiggå långsamt. Därav framgår för det klassmedvetna proletariatet i alla länder plikten att iaktta särskild försiktighet och ägna särskild uppmärksamhet gentemot de i och för sig föråldrade nationella känslorna inom de under lång tid förtryckta länderna och nationerna, och tillika plikten att göra eftergifter för att desto fortare avlägsna detta misstroende och dessa fördomar. Utan en frivillig sammanslutning av proletariatet och därmed även av alla arbetarmassor i alla världens länder och inom alla nationer till ett förbund och en enhet, kan segern över kapitalismen icke genomföras med fullständig framgång.

B. Supplementteser.

1) En av de viktigaste frågor som föreligger Tredje Internationalens andra kongress är ett noggrant fastställande av växelförhållandena mellan Kommunistiska Internationalen och den revolutionära rörelsen i de politiskt undertryckta av det egna kapitalistiska systemet behärskade länderna, såsom Kina och Indien. Världsrevolutionernas historia genomlever en period som kräver en riktig uppfattning av dessa växelförhållanden. Det stora europeiska kriget och dess följder ha tydligt visat att folkmassorna i de utomeuropeiska undertryckta länderna till följd av världskapitalismens centralisation är ouplösligt förenade med den proletära rörelsen i Europa, vilket under kriget fann uttryck t. ex. i sändandet av kolonialtrupper och talrika arbetarmassor till fronten.

2) Den europeiska kapitalismen hämtar sin kraft huvudsakligen mindre från de europeiska industriländerna än från sina koloniala besittningar. Till sin existens behöver den kontrollen över de omfångsrika kolonialmarknaderna och ett vidsträckt fält för exploateringsmöjligheter. England, imperialismens bålverk, lider redan sedan ett århundrade av överproduktion. Utan sina vidsträckta kolonialbesittningar, vilka äro nödvändiga för varuavsättningen och tillika äro källor för råvarorna, skulle Englands kapitalistiska ordning redan för länge sedan ha brutits ned under sin egen tyngd. I det den engelska imperialismen gör hundratals miljoner av Asiens och Afrikas invånare till slavar, håller den samtidigt det engelska proletariatet under bourgeoisins välde.

3) Den rena profit, som göres i kolonierna, utgör en av huvudkällorna till kapitalismens rikedomar i våra dagar. Den europeiska arbetarklassen kommer först då att lyckas störta det kapitalistiska systemet, när denna källa slutgiltigt tillstoppats. De kapitalistiska länderna försöka, icke utan framgång, att genom omfattande och intensiv exploatering av den mänskliga arbetskraften och koloniernas naturrikedomar återställa sitt falltillstånd. Till följd

av kolonialbefolkningens exploatering är den europeiska imperialismen i stånd att garantera arbetararistokratien i Europa en hel del allmosor (kompensationer). Under det den europeiska imperialismen å ena sidan genom import av varor, vilka producerats av den billigare arbetskraften i koloniländerna, söker trycka ned proletariats för livsuppehållet nödvändiga minimum, är den redo att uppoffra den profit som skall vinnas i hemlandet, blott för att bekomma den genom koloniernas exploatering erhållna profiten.

4) Koloniernas förfall och den proletära revolutionen i moderländerna skola störta den kapitalistiska ordningen i Europa. Följaktligen måste Kommunistiska Internationalen utvidga sitt verksamhetsfält. Den Kommunistiska Internationalen måste stå i intim förbindelse med de krafter som för närvarande hålla på att störta imperialismen i de politiskt och ekonomiskt undertryckta länderna. För världsrevolutionens fullständiga framgång är dessa båda krafter samarbete nödvändigt.

5) Kommunistiska Internationalen är världsproletariats koncentrerade vilja. Dess uppgift är organiserandet av hela världens arbetarklass för förstörandet av den kapitalistiska samhällsordningen och för utarbetandet av kommunismen. Tredje Internationalen är en krigisk enhet som måste förena de revolutionära krafterna i alla världens länder.

Den alltigenom av borgerlig kultur genomdränkta, av en hop politikusar ledda Andra Internationalen har ej tillräckligt insett kolonialfrågans betydelse. För den existerade icke världen utanför Europa. Den erkände icke nödvändigheten av samarbete mellan den revolutionära rörelsen i Europa och i andra världsdelar. I stället för att materiellt och moraliskt understödja den revolutionära rörelsen i kolonierna blevo medlemmarna av Andra Internationalen själva imperialister.

6) Den utländska imperialismen, som med konst på tvingats Österns folk, har utan tvivel hämmat deras sociala och ekonomiska utveckling och fråntagit dem möjligheten att uppnå det utvecklingsstadium som uppnåtts i Europa och Amerika. Tack vare den imperialistiska politiken, som beflitar sig om att uppehålla den industriella utvecklingen i kolonierna, har det infödda proletariats först nyligen börjat existera.

Den lokalt splittrade hemindustrien har måst rymma fältet för de imperialistiska ländernas centraliserade industri; till följd därav tvingades den överväldigande majoriteten av befolkningen att sysselsätta sig med jordbruk samt att utföra råmaterial till utlandet.

Å andra sidan märker man en snabbt tilltagande koncentration av jordegendomen i händerna på de stora godsägarna, kapitalisterna och staten, vilket återigen bidrager till ökningen av antalet bönder utan jord. Den överväldigande majoriteten av befolkningen i dessa kolonier befinner sig i ett tillstånd av förtryck. Till följd av denna politik kommer, när det gäller den inom folkets breda lager för handen varande upprorsandan till uttryck endast hos den numerärt svaga intelligenta medelklassen. Våldförandet hämmar alltid det sociala livets fria utveckling; därför måste revolutionens första steg vara att avskaffa detta våldförande. Att stödja kampen för det utländska våldets störtande i kolonierna är därför ej detsamma som att underskriva den infödda bourgeoisins nationella strävanden, det innebär tvärtom att jämna vägen till frigörelse för koloniernas proletariat.

7) Man kan konstatera tvenne rörelser, vilka för varje dag alltmer skilja sig från varandra. Den ena är den borgerlig-demokratiska nationalistiska rörelsen som följer den politiska oavhängighetens program under bibehållandet av den kapitalistiska samhällsordningen, den andra är de egendomslösa böndernas kamp för sin befrielse från varje slags utsugning. Den förra rörelsen försöker, ofta med framgång, att kontrollera den andra; Kommunistiska Internationalen återigen måste kämpa mot all dylik kontroll, och klassmedvetandets utvecklande hos koloniernas arbetarmassor måste i enlighet därmed inriktas på störtandet av

den utländska kapitalismen. Den viktigaste och nödvändigaste uppgiften är i varje fall framskapandet av kommunistiska organisationer av bönder och arbetare, för att föra dem till revolution och upprättande av sovjetrepublik. På så sätt komma folkmassorna i de efterblivna länderna att ansluta sig till kommunismen, icke genom den kapitalistiska utvecklingen, utan genom klassmedvetandets utveckling under det målmedvetna proletariats i de utvecklade länderna ledning.

8) Den reella styrkan, fundamentet i frigörelsekampen, låter i kolonierna icke tvinga sig in i den borgerlig-demokratiska nationalismens trånga ram. I största delen av kolonierna existera redan organiserade revolutionära partier, vilka arbeta i intim förening med arbetarmassorna. Kommunistiska partiet måste återupprätta förbindelsen med den revolutionära rörelsen i kolonierna genom förmedling av dessa grupper och partier, ty de utgöra arbetarklassens förtrupp. För närvarande äro de ej talrika, men uttrycka likväl massornas vilja. De olika imperialistiska ländernas kommunistiska partier måste arbeta i intimaste kontakt med de politiska partierna i kolonierna och genom dessa stödja, materiellt och moraliskt, hela den revolutionära rörelsen.

9) Under första tiden kommer revolutionen i kolonierna icke att vara någon kommunistisk revolution; men om den kommunistiska förtruppen från början träder i spetsen komma de revolutionära massorna att föras på den riktiga vägen, på vilken de genom att så småningom samla revolutionära erfarenheter komma att nå det utstakade målet. Det vore ett fel att genast vilja avgöra agrarfrågan efter rent kommunistiska principer. På det första utvecklingssteget måste revolutionen i kolonierna genomföras efter de rent småborgerliga reformistiska fordringarnas program, såsom exempelvis jordens fördelning etc. Men därav följer icke att ledningen i kolonierna skall befinna sig i de borgerliga demokraternas händer. Tvärtom måste de proletära partierna bedriva en intensiv propaganda för de kommunistiska idéerna och vid första möjlighet organisera arbetare- och bonderåd. Dessa råd måste arbeta på samma sätt som sovjetrepublikerna i de framåtskridna kapitalistiska länderna för att framkalla den kapitalistiska samhällsordningens slutgiltiga störtande över hela världen.

Teser över Kommunistiska Internationalens ungdomsrörelse.

(Antagna av exekutivkommittén).

1) Den stegrade kapitalistiska exploateringen av arbetarungdomen i alla fabriker, verkstäder och i hemindustrin, som måste leda till andlig och kroppslig urartning; militarismen, vars bördor framför allt arbetarungdomen får bära; faran av ungdomens bibringande av den borgerligt-nationalistiska ideologien genom skolan, pressen, borgerliga ungdomsföreningar o. s. v. samt den psykologiska egenarten hos det uppväxande släktet – allt detta har över hela världen lett till bildandet av proletära ungdomsorganisationer.

2) Under den allmänna arbetarrörelsens utvecklingsprocess under och efter det imperialistiska kriget uppstod i alla länder kommunistiska ungdomsförbund, dels genom de gamla socialistiska ungdomsföreningarnas övergång till den kommunistiska Internationalens läger, dels genom dessas klyvning.

3) De kommunistiska ungdomsorganisationernas uppgift ligger i arbetarungdomens kommunistiska fostran, i aktivt deltagande i kampen för kapitalismens störtande (i försvaret av proletariats diktatur och sovjetarbetet efter erövrandet av makten), i kampen för arbetets reorganisering och ungdomens utbildning i enlighet med nya socialistiska grundsatser. De kommunistiska ungdomsorganisationerna befördar så långt möjligt arbetarungdomens

kulturella utveckling i överensstämmelse med den marxistiska världsåskådningen och dess fysiska fostran, vilken för närvarande framför allt måste gagna den militära förberedelsen.

4) Det praktiska deltagandet i arbetarklassens politiska dagskamp är utom den teoretiska bildningen det viktigaste elementet i ungdomens kommunistiska fostran. Däri skiljer sig de kommunistiska ungdomsorganisationerna från de socialpatriotiska och center-socialistiska ungdomsföreningarna. Deras politiska kamp har utom sin uppfostrande betydelse även ett stort reellt värde för den internationella kommunistiska rörelsen.

5) Den proletärt ungdomsrörelsens i alla länder historia bevisar, att blott från självständiga, d. v. s. sig själva styrande ungdomsorganisationer uppstår djärva och beslutsamma revolutionära förkämpar och skickliga organisatörer för den proletära revolutionen och sovjetmakten. Arbetarungdomens självverksamhet är den främsta förutsättningen för den kommunistiska revolutionära uppfostran, i motsats till den socialpatriotiska ungdomsvården, genom vilken uppnås en opportunistisk, småborgerlig fostran. För ungdomens kommunistiska fostran behövas särskilda arbetsmetoder, som motsvarar de olika åldersklassernas egenarter.

6) Förhållandet mellan kommunistiska partiet och det kommunistiska ungdomsförbundet antar olika former alltefter läget i de olika länderna. I en del länder, i vilka bildandet av kommunistiska partier just påbörjats och ungdomsförbunden varit de första att skilja sig från de socialpatriotiska och centerpartierna, härskar parollen av absolut politisk och organisatorisk självständighet för ungdomsrörelsen och under en sådan situation är denna lösen objektivt revolutionär. Men oriktig är parollen om absolut självständighet i de länder, där det redan finns starka kommunistiska partier, och där lösen om absolut självständighet skulle av socialpatrioterna o. centern kunna utnyttjas till ungdomens vilseledande. I sådana länder har de kommunistiska ungdomsorganisationerna ställt sig på grundvalen av det kommunistiska partiets program. I alla länder där gamla och aktiva kommunistiska partier finnas, har bandet mellan det kommunistiska partiet och kommunistiska ungdomsorganisationen blivit fastare och antagit följande former: ungdomsorganisationerna ha antagit det kommunistiska partiets program och verkar inom ramen av dess politiska riktlinjer, Samtidigt har där ungdomen 1) sin egen centraliserade organisation, 2) bestämmer själv metoderna för sin organisations, agitations- och propagandaverksamhet, 3) bestämmer själv platsen och formerna för sitt deltagande i den politiska kampen, 4) behandlar allmänt politiska frågor. Till ett sådant förhållande till det kommunistiska partiet måste alla ungdomsorganisationer komma, och icke genom tvång från partiets sida, utan till följd av övertygelse och fria beslut Från Ungdomsförbundets sida.

7) De kommunistiska partierna understödjer andligt och materiellt de kommunistiska ungdomsorganisationerna utan småaktig inblandning i ungdomsorganisationernas verksamhet. Ungdomsorganisationerna understödjer å sin sida de kommunistiska partierna i hela deras organisatoriska och politiska verksamhet.

8) Den kommunistiska Internationalen hälsar med glädje bildandet av den kommunistiska Ungdomsinternationalen, vars principiella uppgifter är: centraliserad ledning av den kommunistiska ungdomsrörelsen, understödandet av nationella kommunistiska förbund, bildandet av sådana förbund, där ännu inga finnas, samt internationell agitation för kommunismens idéer och för ungdomsrörelsen.

9) Den kommunistiska Ungdomsinternationalen är en del av Kommunistiska Internationalen och som sådan underordnad alla beslut vid Kommunistiska Internationals kongresser och de politiska direktiven från dess exekutivkommitté, men driver därjämte självständigt sitt arbete för att leda, organisera, befästa och utvidga Ungdomsinternationalen.

10) Kommunistiska Ungdomsinternationalen och dess förbund deltagar i den kommunistiska Internationalens kongresser. Ungdomsinternationalens och Kommunistiska Internationalens exekutivkommittéer utbyta även representanter med avgörande röst.

11) Den kommunistiska Internationalen anser det som en plikt för dess exekutivkommitté och för de anslutna partierna att bland partimedlemmarna och arbetarnas breda lager propagera för den kommunistiska ungdomsrörelsens idéer.